

DOCHTER VAN

Johannes Nollen
geboren te Klundert, 15 augustus 1869
overleden te Zevenbergen, 23 september 1946

EN VAN

Johanna Stoop
geboren te Zevenbergsehoek 25 mei 1869
overleden te Zevenbergen, 25 augustus 1940

HARRY VAN DER LINDEN

GROOT OUDER BOEKJE

OPGEDRAGEN AAN ONS KLEINKIND

LUCAS

zoon van

Eric van der Linden en Janneke Pepers

MAAR OOK BESTEMD VOOR

DAVID

ARJAN

NYNKE & ROBBERT

ARWEN

MERIJN

Breda, juli 1999.

Inhoud

Een woord vooraf	8
Mijn afkomst	10
Waar, wanneer en hoe ben ik geboren? (10)	
Welke namen heb ik gekregen!!! (11)	
De namen van mijn ouders waren (11)	
Ik heb een broer en drie zussen (13)	
Was het gezellig thuis (13)	
Waren mijn ouders streng (15)	
Met het gezin een dagje uit? (16)	
Godsdienst in het gezinsleven (16)	
Waren mijn ouders arm of rijk? (17)	
Mijn grootouders (19)	
Herinnering aan ooms en tantes (21)	
Hoogtepunten uit het gezinsleven (21)	
Welke dieptepunten herinner ik mij (22)	
Mijn kindertijd	23
Waar ik woonde (23)	
Verwarming van het huis, toiletvoorziening en badgelegenheid (25)	
Huisdieren (25)	
Tuintje bij ons huis (26)	
De was, boodschappen, schoonhouden van het huis (28)	
Bijzondere ziekten (28)	
Speelgoed (29)	
Spelen met andere kinderen (29)	
Luisteren en kijken naar radio en tv (31)	
De basisschool (31)	
Het naar school gaan (33)	
Sport (34)	
Lezen (34)	
Vakanties (35)	
De zee (35)	
Buitenland (35)	
Zwemmen (36)	
Fietsen (36)	

TOOSJE VAN DER LINDEN - VOETEN

Catharina Adriana Christina

Voeten

geboren te 's Hertogenbosch 27 09 1933

DOCHTER VAN

Christianus Voeten

geboren te Ginneken (later Breda) 14 oktober 1899

overleden te Vught 12 maart 1967.

EN VAN

Adriana Johanna Nollen

geboren te Klundert, 7 maart 1905

overleden te Etten Leur, 24 oktober 1981.

CHRISTIANUS VOETEN

ZOON VAN

Christiaan Voeten

geboren te Ulvenhout, 31 oktober 1870

overleden te Ginneken, 12 juni 1938.

EN VAN

Johannna, Catarina Emans

geboren te ?

overleden te ?

ADRIANA, JOHANNA NOLLEN

EN VAN

Antonia Maria Vervaart
geboren te Oudenbosch 08 - 04 1885
overleden te Terheijden 22 - 03 1921

Schaatsen (36)	
Mooiste cadeau (37)	
Wat wilden mijn ouders dat ik zou worden? (38)	
Wat kostten bepaalde zaken (39)	
Mijn tienerjaren	40
Taken thuis, karweitjes, bijbaantjes (40)	
Zakgeld (41)	
Vervoermiddelen (41)	
Voortgezet onderwijs (42)	
Welke vakken vond ik leuk en aan welke had ik een hekel (43)	
Seksuele voorlichting op school, thuis (44)	
Sport (45)	
Muziekinstrument (45)	
Toneelstukjes, muziekuitvoeringen (46)	
Populaire liedjes (46)	
Dansles (47)	
Kleding (47)	
Invloed van mensen of zaken op mij (49)	
Mijn verhouding als tiener met mijn ouders (52)	
Omgang van jongens en meisjes met elkaar (52)	
Familietradities en feestdagen	54
Sinterklaas en oud en nieuw (54)	
Verjaardagen (55)	
Soort cadeautjes enz. (55)	
Gedenkdagen (56)	
Andere familie tradities (59)	
Mijn leven voor mijn huwelijk	61
Voltooiing beroepsopleiding en waarvoor opgeleid (61)	
Zelfstandig gaan wonen (61)	
Hoe, waar en wanneer eerste baan (62)	
Was het salaris voldoende om van te leven (68)	
Hoe zag mijn leven er toen uit, vrijetijdsbesteding, vrienden en/of vriendinnen, omgang met elkaar, uitgaan (68)	
Voortgang van mijn "carrière" (69)	
Mijn huwelijk	70
De ontmoeting tussen Cocky en mij (70)	

Onze leeftijd toen wij elkaar ontmoetten (71)
 Verliefd op elkaar en door welke eigenschappen (72)
 Herinneringen aan de verkeringsstijd (72)
 Het vragen van de hand van de bruid aan de ouders (73)
 Waar en wanneer werd ons huwelijk gesloten (74)
 De kleding bij het huwelijk (74)
 Beschrijving van de trouwdag (75)
 De huwelijksreis (75)
 Het gevoel om getrouwd te zijn (75)
 Wanneer werd het eerste kind geboren? (76)
 Leuk verhaal over Cocky (77)
 Ben ik na de scheiding weer hertrouwd? (77)
 Het waren andere tijden, wat herinner ik me daarvan: (80)
 Amusement (80)
 Speelgoed (81)
 Winkelen (81)
 Vervoer (81)
 Geld/economie (82)
 Arbeid (82)
 Koken (83)
 Kinderen grootbrengen (83)
 Wat hebben we nu wel wat we toen niet hadden? (84)
 Wat hadden we toen nog wel en nu niet meer (84)

Grote gebeurtenissen in mijn leven 85

Het beschrijven van herinneringen (85)
 Het uitbreken van de tweede wereldoorlog. (85)
 Het bombardement op rotterdam (85)
 De capitulatie (85)
 Indie (85)
 De jodenvervolging (85)
 De hongerwinter (85)
 Gebeurtenissen en avonturen in de bezettingstijd (85)
 De bevrijding. (85)
 De bevrijding (99)
 De watersnoodramp (100)
 Andere belangrijke gebeurtenissen (102)

Mijn leven als volwassene 104

COCKY BENOIST

Cornelia Johanna Agatha
 geboren te Breda, 13 - 06 1933

DOCHTER VAN

Albert Charles Benoist
 geboren te Zundert 11 - 06 1909
 overleden te Breda 27 - 01 1978

EN VAN

Adriana Johanna Maria
 Indeweij
 geboren te Oud en Nieuw Gastel 07 - 01 1909
 overleden te Eindhoven 26 - 07 1972

Albert Charles Benoist

ZOON VAN

Janvier Ferdinand Benoist

EN VAN

Anna Cornelia Wouters

Adriana Johanna Maria Indeweij

DOCHTER VAN

Johannes Indeweij

Anna
 Veenings
 geboren 03 - 01 1867
 overleden te Hillegom 18 - 02 1921

Johanna Therisia Hoes

DOCHTER VAN
 Hendricus Wilhelmus
 Hoes
 geboren te Baarn 09 - 07 1859
 overleden te Haarlem 13 - 10 1931

EN VAN (woonden Frans Halsstraat 35 te Haarlem)

Johanna Theresia
 Smit
 geboren te Amersfoort 20 - 04 1856
 overleden te Haarlem 17 - 07 1945

Maria Catharina Helena
 Karskens
 geboren te Zaandam 03 - 10 1894
 geboorteadres Tsaar Peterstraat
 overleden te Cuyck aan de Maas 21 - 02 1993

Haar ouders waren Karskens van 't Hof
 getrouwd in 1889.

Waar ik heb gewoond en waar ik met het meeste plezier heb
 gewoond (104)
 Militaire dienst (105)
 Wat is het belangrijkste dat ik in mijn leven heb geleerd (110)
 Tot nog toe grootste reis (111)
 Ziekenhuisopnamen (111)
 Ziekten of kwalen binnen de familie (112)
 Welke werkzaamheden heb ik in mijn leven verricht (112)
 Betaald (112)
 En zo is het bij mij begonnen! (113)
 Onbetaald (115)
 Vrije tijd en hobby's (116)
 Verzameling (116)
 Erfstukken (116)
 Bekende persoonlijkheid ontmoet? (117)
 Uitvindingen tijdens mijn leven tot uitvoering gekomen, en
 welke medische of wetenschappelijke ontdekkingen
 hebben de meeste indruk op mij gemaakt (117)
 Politiek actief? (119)
 Periode in mijn leven waar ik met plezier op terug kijk. (119)
 Welke periode over doen (119)

Mijn gedachten en gevoelens 120
 Boeken (120)
 Liefelings uitdrukking (120)
 Het bijzondere en/of unieke aan mijn familie (120)
 Eigenschappen van vriend of vriendin (121)
 Beste vrienden (121)
 Hulp in moeilijke tijden (121)
 Zaken of kwesties die mij beroerden (122)
 Waarde die ik hecht aan levens en/of geloofsovertuiging (122)
 In welke opzichten vind ik het leven in nederland nu beter dan
 vroeger (123)
 In welke opzichten slechter. (124)
 Wat vind ik van de wereld zoals die nu is?
 Wat baart mij de meeste zorgen? (124)
 Mijn wensen en / of raadgevingen die ik aan mijn kleinkinderen
 en
 ieder die mij lief zijn, wil geven (125)

Mijn kinderen en kleinkinderen	127
De namen van mijn kinderen wanneer en waar geboren (127)	
De gekozen naam, waarom en vernoemd? (127)	
Leuke herinneringen aan gezin en kleine kinderen (128)	
Onderlinge verschillen tussen de kinderen (128)	
Opvoeding kinderen beïnvloed door eigen opvoeding? (129)	
Verzameling antwoorden op de laatste vragen (130)	
Het voorgeslacht	132
Harry van der Linden (132)	
Cocky Benoist (134)	
Toosje van der Linden - Voeten (136)	

HET VOORGESLACHT.

(STAMBOOM)

HARRY VAN DER LINDEN

Henricus Joseph Fransiskus

geboren: te Heemstede 09 - 07 1930

ZOON VAN:

Johannus Theodorus

van der Linden

geboren te Hillegom 31 - 03 1895

overleden te Cuyck aan de Maas 12 - 04 1978

EN VAN

Johanna Theresia

Hoes

geboren te Haarlem 03 - 10 1892

overleden te Heemstede 18 - 04 1932

Johannus Theodorus van der Linden

ZOON VAN

Johannus Casparls

van der Linden

geboren te Hillegom 14 - 06 1861

overleden te Hillegom 03 - 07 1933

EN VAN

(woonden Meerdorpstraat 3 Hillegom)

DE OORZAAK VAN HET SCHRIJVEN VAN DIT BOEKJE,
ZOON VAN ERIC VAN DER LINDEN EN JANNEKE
PEPERS.

Het leukste van het grootouder zijn is dat wij jullie bij tijd en wijlen lekker kunnen verwennen zonder daar de naweeën van te ondervinden. Je hebt als grootouder niet meer de directe verantwoordelijkheid voor je kleinkinderen, al gaat jullie wel en wee ons wel terdege aan, maarja, wij deden het opvoeden op onze manier en onze ouders weer op hun manier en daarom zal het allemaal wel goed zijn denk ik.

Ik hoop dat jullie ouders later de moed hebben het boekje "GROOTOUDERBOEKJE" dat jullie ze aanbied omdat er weer een nieuw wondertje staat te gebeuren, met net zoveel plezier gaan schrijven zoals ik het nu heb gedaan.

Ik weet dat ik nog veel dingen niet heb geschreven. Misschien dat ik er nog eens aan toe kom een vervolgje, of aanvullinkje op dit boekje te schrijven.

Het ga je goed!!!

HARRY

Grootouderboekje

Harry van der Linden

EEN WOORD VOORAF

Om te beginnen wil ik graag zeggen dat ik dit boekje met heel veel plezier heb geschreven. Hoe verder ik kwam hoe meer herinneringen er boven kwamen drijven waardoor ik af en toe de rem erop moest zetten om niet te langdradig te worden. Ik denk dat ik tot nog toe een interessant leven heb gehad waar nogal wat over valt te vertellen.

Het begon allemaal op zaterdag 10 april 1999. Eric en Janneke waren van de Goudsbloemstraat 20 te Leuven in België verhuisd naar Rotterdam, Zenostraat 48, en dat flatje wilden wij wel eens gaan bewonderen.

Na de gebruikelijke rondleiding werd ons een prachtig goudkleurig pakje overhandigd, waaruit het "Grootouder boekje" te voorschijn kwam. Toosje voelde al direct bij het overhandigen dat er iets heel bijzonders aan de hand was. Ons zevende kleinkind was in wording.

Ik draag dan ook dit boekje aan dit nieuwe leven op, hoewel ik tijdens het schrijven het een fijne gedachte vond om het te zijner tijd aan alle kleinkinderen te geven.

Alles wat er in staat is zoals ik het heb beleefd. Als het van de werkelijkheid lijkt af te wijken is dat niet zo. Het is mijn werkelijkheid; daarmee is de leugen dus uitgesloten.

De voorkant van het boekje is op zich al heel bijzonder en ik zal je vertellen waarom.

In de begin periode van mijn paranormale leven had ik een behandelkamer met een heel grote kale muur. Ik vroeg Eric

daar iets voor te maken. In mijn gedachte had ik een klein schilderijtje of iets dergelijks. Nee, Eric maakte er iets groots van. Het had de afmetingen van 3 bij 1 ½ meter. Het groen aan de onderzijde is het land, het blauw water en lucht, het midden oranje en geel de hemellichamen, het grijs het teken van geluk en tenslotte het kruis het teken van lijden. Het kruis hing aan kettinkjes iets naar voren en symboliseerde het wegvallen van het lijden. Het geluk moest blijven en dat zat daarom vast aan het kunstwerk. Het geheel had de naam :

“WAAR LIJDEN OPHOUDT” , en dat was de bedoeling van mijn werk.

Wij hebben er onze verhuiskaart van gemaakt en er tevens een poster van gemaakt, die altijd op mijn behandelkamer hangt.

Breda, 25 juli 1999.

Harry.

VERZAMELING ANTWOORDEN OP DE LAATSTE VRAGEN

(bladzijde 43 - 44- 45)

Ik denk dat in de loop van het verhaal dat je nu gelezen hebt de volgende vragen eigenlijk al min of meer aan de orde zijn geweest.

Ik wil nog wel iets zeggen ten opzichte van mijn kleinkinderen.

Mijn eerste kleinkind was David. De zoon van Jean en Arno van Kampen. Jean is de oudste dochter van Toos. David en zijn broer en zusje zijn, net als de kinderen van John, Eric en Roelf, mijn of liever gezegd onze, kleinkinderen. Toosje en ik voelen dat gewoon zo aan. Wij waren al samen voordat de kleinkinderen geboren werden. Wij waren er dus bijna bij zullen wij maar zeggen. Zonder iemand te kort te doen wil ik mede namens Toosje zeggen dat jullie, kleinkinderen van ons, ons allemaal even dierbaar zijn en ik hoop dat de omstandigheden zo zullen blijven dat wij dat ook tot het einde der tijden zo zullen kunnen blijven zeggen. In gedachten geven wij jullie allemaal een stevige knuffel om dat te bevestigen.

Ik noem jullie allemaal nog even bij naam en op volgorde van geboortedatum:

DAVID, ZOON VAN ARNO EN JEAN VAN KAMPEN

ARJAN, ZOON VAN JOHN EN LIAN VAN DER LINDEN

NYNKE EN ROBBERT, TWEELING, DOCHTER EN ZOON VAN JEAN EN ARNO

ARWEN, ZOON VAN ROELF VAN DER LINDEN EN ELLY BINK

MERIJN, ZOON VAN ROELF EN ELLY

vrienden heb ik vele nachtelijke uren zitten praten over allerlei dingen die hun bezig hielden maar die, in sommige gevallen, niet uitvoerbaar waren. Ik heb veel van hun geleerd en ik hoop dat zij dat ook van mij hebben gedaan.

Roelf was een rustig manneke. Je zag hem nooit leren en toch had hij de mooiste punten op school. Roelf had het voordeel dat hij 8 jaar na John en 5 jaar na Eric werd geboren. Hij is volgens mij wel door zijn broers min of meer beschermd opgegroeid. Wel hebben wij hem moeten beschermen voor de plagerijen van de twee oudsten.

Ik herinner me nog van Eric dat hij als de dood was om onder de douche te staan. Wij hebben toen een soort douche ring gekocht die hij op kon zetten, waardoor het water als het ware via zijn bolletje over de plastic rand voor zijn gezicht langs ging. Het was een groot succes.

OPVOEDING KINDEREN BEÏNVLOED DOOR EIGEN OPVOEDING?

(bladzijde 43)

Daar kan ik weinig over vertellen. Ik denk dat het normaal is dat je eigen opvoeding invloed heeft op de opvoeding die je doorgeeft.

Ik weet wel zeker dat ik mijn kinderen minder streng en zeker ten opzichte van het geloof, heb opgevoed. Ik heb ze denk ik wel bijgebracht dat ze in hun doen en laten altijd de verantwoording dragen ten opzichte van hun medemens.

MIJN AFKOMST.

WAAR, WANNEER EN HOE BEN IK GEBOREN?

(bladzijde 4)

Ik ben geboren in Heemstede in de Postlaan op nummer 20. Het huis waar ik ben geboren had de naam "DE THEEMUTS". Mijn vader had namelijk een timmerfabriek en maakte voor nieuw te bouwen huizen alles wat nodig was aan houtwerk; zoals deuren, raamkozijnen, vloeren, trappen enz. Hij heeft het huis "de theemuts", zeker wat het dak betreft, zelf ontworpen. Het had het model van een theemuts en het verhaal gaat dat de mensen die de goedkeuring moesten geven voor het bouwen niet konden geloven dat deze dakconstructie het bij storm zou houden. (dus wel, er zijn nooit geen problemen geweest.).

Ik ben thuis geboren op een woensdag 9 juli 1930, 's morgens om 9.—uur.

Een echte KREEFT dus.

16 - 6 '32 zag ik er zo uit.

WELKE NAMEN HEB IK GEKREGEN!!!

Henricus, Joseph, Franciskus.

Toen mijn moeder van mij in verwachting was, wilde ze mij, als er een jongen geboren zou worden, hem de naam "FRANS" geven. Mijn vader wilde mij perse "KEES" noemen. Ik werd geboren op de verjaardag van mijn opa HOES (zie aantekening hieronder), de vader van mijn moeder. Opa Hoes had de namen Henricus, Joseph, zo werd daar de naam Franciskus aan toegevoegd. De naam Harry is afgeleid van Henricus.

Zoals je ziet is Franciskus niet juist geschreven. De K had een C moeten zijn, dus Franciscus. Een foutje van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waar ik dikwijls problemen mee heb gehad.

Een probleempje zal ik je vertellen. Ik moest in een kerk iets bijzonders doen waarvoor ik mijn voornamen op een officieel stuk moest plaatsen. In de volle kerk, de dienst was nog niet begonnen, kwam iemand naar mij toe en fluisterde in mijn oor dat ik mijn naam niet goed had geschreven. Ik was al wat ouder toen dit gebeurde en kreeg de indruk dat de man mij voor licht seniel aanzag.

Aantekening: De naam Hoes is van oorsprong HOSE geweest. De E is een plaatsje verzet. Misschien handig voor degene die een stamboom willen maken.

DE NAMEN VAN MIJN OUDERS WAREN:

Johannes, Theodorus van der Linden en Johanna, Theresia Hoes.

Mijn vader is geboren op 31 maart 1895 in Hillegom en was zoon van een timmerman. Het was een vrij groot gezin die

LEUKE HERINNERINGEN AAN GEZIN EN KLEINE KINDEREN

Ik heb altijd veel tijd moeten besteden aan het zaken doen maar ik denk toch wel voldoende tijd aan mijn gezin en de kinderen te hebben kunnen besteden.

Al heel vlug gingen wij met Pinksteren 1 week en in de zomermaanden 4 weken op vakantie in Zeeland, op het eiland Schouwen Duiveland bij het dorpje Scharendijke.

Ik had een relatie op Scharendijke die grote stacaravans verhuurde. Na de watersnoodramp werd een dijk aangelegd tussen Scharendijke en Renesse. Deze dijk werd de rampweg genoemd en heeft nog steeds deze naam. Onder aan de dijk, precies op de scheiding van dijk en duinen stonden ongeveer 10 stacaravans. De kinderen hoefden maar een trap over en kwamen dan op een bijna prive strand uit, waar ze naar hartelust konden spelen en zwemmen. Het was een soort baai zodat ze weinig of geen last hadden van zeestromingen. Toen deze camping in verband met de aanleg van een dam naar Goeree Overflakkee moest verdwijnen zijn wij eerst een jaartje naar Familieland, een camping bij Hoogerheide gegaan en daarna met de tent naar het Bodenmeer in Zuid Duitsland. Daarna zijn wij steeds 3 weken naar Filipinas gegaan een camping ongeveer 10 km. voorbij Barcelona.

ONDERLINGE VERSCHILLEN TUSSEN DE KINDEREN

John was een streber, wilde zo hoog mogelijke cijfers op school halen enz.

Eric was meer de denker. Ontstellend slordig, maar als je iets aan hem vroeg kon hij uit die grote chaos zo het gevraagde voor de dag halen. Met hem en een van zijn

MIJN KINDEREN EN KLEINKINDEREN

DE NAMEN VAN MIJN KINDEREN WANNEER EN WAAR GEBOREN.

(bladzijde 40)

In de loop van ons huwelijk zijn er bij ons drie zonen geboren.

Onze eerste zoon heeft de namen gekregen JOHANNES, ALBERT (roepnaam John) en hij werd geboren in Breda, in het Ignatius ziekenhuis op 12 september 1956.

Onze tweede zoon kreeg de namen HENDRICUS, CORNELIUS (roepnaam ERIC) en hij werd geboren in Breda, thuis in de Liniestraat nr. 96 op 6 juni 1959.

En de derde zoon kreeg de namen ROELOF, BERNARDUS (roepnaam ROELF) en hij werd geboren thuis in Bunnik in de Arie van der Heuvelstraat op nummer 9 op 2 juli 1964.

DE GEKOZEN NAAM, WAAROM EN VERNOEMD?

John is vernoemd naar de twee opa's, Eric is vernoemd naar zijn vader. De tweede naam is Cornelius, (Kees dus) zoals mijn vader mij had willen noemen. Hierover schreef ik al eerder en Roelf is vernoemd naar een fijne oom van Cocky en de tweede naam naar zijn peetoom Bernard Renard, de echtgenoot van de oudste zus van Cocky, Tonny.

van een vrij karig loon moesten rond komen. Mijn vader heeft zich aan die armoede ontworstelt en is later een timmerfabriek begonnen waardoor wij in een goede welstand konden leven. Mijn vader is overleden te Cuyck aan de Maas op 12 april 1978.

Mijn moeder is geboren te Haarlem op 3 oktober 1892. Zij is overleden bij de geboorte van mijn zusje Theresia, op 18 april 1932. (Ik was toen bijna 2 jaar). Theresia is na een dag ook overleden en samen met mijn moeder in een kist begraven.

Een foto gemaakt in Heemstede van ons gezin met moeder Theresia en op de achtergrond links ons kindermisje.
(zomer '31)

IK HEB EEN BROER EN DRIE ZUSSEN.

(bladzijde 5)

De oudste van ons gezin was Annie (29-07-22), dan mijn broer Ernst (06-09-24), zusje Ria (25-05-26), zusje Greet (31-05-28).

Annie is getrouwd met Jaap Koning (overleden 22-03-93), en hebben 4 kinderen, Ernst is getrouwd met Ina Westerhof en hebben ook 4 kinderen, Ria is getrouwd met Bob de Rooij (overleden 17-08-85) en hebben 5 kinderen en Greet is getrouwd met mijn dienstvriend Jan Lieskamp en hebben 5 kinderen.

WAS HET GEZELLIG THUIS.

Het was heel erg gezellig bij ons thuis. Na het overlijden van mijn moeder zijn de kinderen tijdelijk ondergebracht bij familie. Ik weet daar natuurlijk niets van. Mijn vader is in april 1933 hertrouwd met Marie Karskens. Zij is geboren in Zaandam op 4 oktober 1894 en is te Cuyck aan de Maas overleden op 21 februari 1993.

Zij was nog vrijgezel en een half jaar ouder dan mijn vader. Zij had een prima baan bij een dames kledingzaak in Leiden en had daar de leiding en deed ook de inkopen in binnen en buitenland. Door de crisis in de jaren '30 ging het niet goed met de zaak van mijn vader, waarom hij zijn zaak heeft geliquideerd. (failliet gaan was er voor hem niet bij).

Ik heb grote bewondering voor mijn (tweede) moeder omdat zij een prima baan liet schieten en mijn vader met vijf kinderen trouwde in de wetenschap dat het timmerbedrijf verloren zou gaan en zij dan weer helemaal opnieuw moesten beginnen.

5.

Ja en dan wil ik je als laatste nog een gezegde meegeven die ik ook weer van mijn vader heb gehoord en goed onthouden. Je kunt het op twee manieren zeggen. De eerste is van mijn vader. Hij was direct, recht voor zijn raap. Daar komt ie:

“WIE ZIJN KOP NIET GEBRUIKT, MOET ZIJN POTEN GEBRUIKEN”, maar je kunt ook zeggen: “wie zijn hoofd niet gebruikt moet zijn benen gebruiken”.

De eerste vind ik het beste omdat je dan goed weet wat er wordt bedoeld.

Dus eerst denken en dan doen.

MIJN WENSEN EN / OF RAADGEVINGEN DIE IK AAN
MIJN KLEINKINDEREN EN
IEDER DIE MIJ LIEF ZIJN, WIL GEVEN.

1.

Als iets is gebeurd waar je niet tevreden over bent, kijk dan niet te lang naar wat gepasseerd is maar kijk vooruit en maak er iets goeds van. Je weet het "vandaag is de eerste dag van de rest van je leven".

2.

Denk eraan, als je lang op je tenen moet staan zal je niet lang overeind blijven. Probeer gelukkig te zijn met iets minder en geef meer ruimte aan andere nuttige en/ of plezierige dingen in het leven.

3.

Probeer in je leven een gevoel van andere dan aardse waarden toe te laten. Tracht meer te weten te komen over de geestelijke waarden die andere mensen uitdragen. Het combineren van denkpatronen van diverse mensen kan je eigen geestelijke gedachten verruimen en je rijker maken.

4.

Laat ieder in zijn waarde zoals die ander leeft, doet en werkt. Misschien wijkt het heel erg af van je eigen opvattingen over het leven maar kom je er later achter dat het niet eens zo gek was hoe en wat die ander deed.

Als je ouder wordt ontdek je dikwijls dat materialistische belangen en verlangens maar zeer betrekkelijk zijn. Fijne geestelijke contacten met je medemens geven aan het leven dikwijls een grote meerwaarde.

Een grappig voorval uit de tijd dat zij elkaar nog moesten leren kennen was dat ik voor het trouwen van mijn vader met mijn nieuwe moeder, ik haar tante Marie noemde. Later toen zij getrouwd waren zeiden mijn broers en zussen moeder tegen haar en ik vanzelf ook.

Op een middag toen zij mij uit bed haalde na een middagslaapje vroeg ik haar: "Waar is toch die tante Marie gebleven die vroeger altijd bij ons kwam". Moeder en tante Marie waren automatisch in elkaar gevloeid voor mij.

Ik herinner mij mijn jeugd als erg prettig. Zondag om de 14 dagen kwamen alle kinderen met hun aanhang, (ik had toen een vriend Aad Fraase Storm), bij ons thuis en hadden wij het reuze gezellig onder elkaar. Geen televisie, want die bestond toen nog niet, maar gewoon met elkaar praten, spelletjes doen, wandelen en iedere week met mijn vader, Ernst en Aad naar de voetbal. Onze favoriete club was KFC (Koogse Football Club) uit Koog aan de Zaan. (Nu Zaanstad). Zij werden ieder jaar kampioen van de tweede klasse maar kwamen nooit verder. Als KFC uit moest spelen tegen Volendam, gingen wij met de trein naar Amsterdam en dan met een trammetje naar Volendam. KFC won natuurlijk en dat was niet naar de zin van de Volendam aanhang. Als wij terug gingen was het trammetje afgeladen vol met KFC supporters. Een deel moest dan op het open balkon staan. Nou dat was geen pretje want dan kwamen de Volendam supporters en begonnen met natte klei te gooien. Je stond daar op dat open balkon als een haring in een tonnetje en moest je het dus maar over je heen laten gaan. Dat waren mooie tijden waar ik met veel plezier aan terug denk.

Niemand van ons was muzikaal en er werd dus geen muziek gemaakt. Wel luisterden wij graag naar de radio, bijvoorbeeld hoorspelen werden muisstil aangehoord. Ik

herinner me nog een wekelijks terug kerend hoorspel wat de naam droeg "Ome Keesje". Wereldberoemd in Nederland. Ja veel groter dan Nederland was de wereld niet.

WAREN MIJN OUDERS STRENG.

Ja ik denk dat mijn ouders streng waren, maar je wist precies waar je je aan te houden had. Als je deed wat je ouders van je wilden dan kon het eigenlijk niet misgaan.

Iedere avond rond 10.-- uur moesten wij met z'n allen op de knieën om een kwartier lang ons avondgebed te bidden. Ik herinner mij nog dat op oudejaarsavond dit ritueel om 5 minuten voor middernacht begon en dus ongeveer 10 minuten na middernacht eindigde. In Zaandam hoorde je dan om 12.—uur de klokken van alle kerken luiden en in de verte hoorde je de zeeboten, die in de haven van Zaandam lagen, op hun scheepshoorn blazen. Of er ook vuurwerk was weet ik me niet meer te herinneren, maar dat zal wel niet. De mensen hadden daar beslist geen geld voor over; daar waren wel betere bestemmingen voor te vinden. Dat bidden (hoewel ik wel erg gelovig was) was op oudejaarsavond wel een grote ergernis, maarja het moest gebeuren en deed je dan gewoon.

Een leuk voorval tijdens het avondgebed was eens toen mijn broer Ernst een nieuwe broek aan had en het zonde vond om met die nieuwe broek op de vloer te gaan knielen, waarom hij voor hij het licht uitdeed een kussen voor zijn stoel legde (Ieder knielde namelijk voor zijn stoel). Toen hij na het licht uitdoen wilde gaan knielen trok ik voorzichtig het kussentje weg. Ernst kwam daardoor met een lichte dreun op de harde vloer terecht. Iedereen grote pret, behalve mijn vader die zeer boos was dat wij het avondgebed

IN WELKE OPZICHTEN SLECHTER.

Ik denk dat het geweld op straat, diefstal en berovingen, erg is toegenomen. Er zijn jammer genoeg veel oudere mensen die 's avonds niet meer op straat durven en hun deuren gesloten houden als er gebeld wordt als het donker is.

Ik denk ook dat de mensen minder om elkaar geven, minder van elkaar aantrekken. Ik hoor zo dikwijls zeggen: "dat is zijn of haar probleem". Dat is een naar gezegde. Als we het probleem van een ander proberen te begrijpen en met die ander mee te leven en met hem of haar erover te praten, dan is de kans groot dat de ander dat probleem niet meer zo hevig voelt en het misschien kan oplossen. Gedeelde smart is halve smart is een gezegde die we weer wat meer zouden moeten gaan toepassen.

WAT VIND IK VAN DE WERELD ZOALS DIE NU IS? WAT BAART MIJ DE MEESTE ZORGEN?

Ik denk dat, nu de grootste machten in de wereld, Amerika en Rusland, wat meer tot elkaar zijn gekomen de kans op een nieuwe wereldbrand sterk is afgenomen. We maken nu nog steeds van die kleinere oorlogshaardjes mee maar die worden toch steeds weer in de kiem gesmoord. Misschien wordt de mensheid door die kleine oorlogen wat wijzer zodat zij op den duur liever eerst met elkaar praten dan vechten.

Met DE POLITIEKE SITUATIE ZOALS WIJ DIE NU KENNEN kan ik me, voorzichtig uitgesproken, wel goed bij voelen.

Ik denk dat wij langzaam maar zeker naar een wereld toe groeien waar het goed op toefen is. Altijd positief blijven denken en doen.

weer verder te schaven aan je toekomst als ZIJN. Ik zie mijn geest als een ruwe briljant die in ieder leven wat meer wordt gepolijst en op het laatst wordt toegevoegd aan het grote ZIJN. Ik denk als wij allemaal alles weten dan kunnen wij ook geen ruzie meer maken hoe of alles moet. Ik denk ook dat de aarde waarop wij leven niet de enige planeet is waarop leven mogelijk is. Misschien zijn wij wel eerder op andere planeten tot ontwikkeling gekomen en gaan we naar een andere planeet om ons verder te vervolmaken.

Het maakt mij dus niets uit of iemand Rooms Katholiek, Hervormd, Gereformeerd, Joods, Moslim enfin noem maar op is, of helemaal aan niets gelooft, het belangrijkste is dat je probeert zo te leven dat het voor anderen ook aangenaam is.

IN WELKE OPZICHTEN VIND IK HET LEVEN IN NEDERLAND NU BETER DAN VROEGER.

(bladzijde 38)

Vroeger was er in Nederland echte armoede en waren veel gezinnen afhankelijk van de goedheid van de rijkere mensen. Als er dan goed werd gedaan werden daar wel voorwaarden aan verbonden. Vooral kerkelijk werd dat heel erg uitgebuit. Als je door de kerk geholpen werd moest je zeker iedere zondag naar de kerk, veel kindjes krijgen en in geen enkel opzicht "naast het potje piesen". Ook andere liefdadigheids- instellingen maakten misbruik van hun "goedheid".

Nu heeft iedereen recht op bijstandsuitkeringen enz. en hoef je niet meer je hand op te houden.

verstoorden. Wij konden niet meer ophouden met lachen en moesten voor straf naar de keuken.

MET HET GEZIN EEN DAGJE UIT?

Ik kan mij niet herinneren dat wij met het gezin een dagje of langer zijn uit geweest. Ik herinner me wel dat ik met mijn broer Ernst te voet naar Hillegom ben gegaan en daar heb gelogeerd bij tante Bets en oom Frans, broer en zuster van mijn vader. Oom Frans was schoenmaker en werkte in een schuurtje achter het huis. Voor een kind in die tijd iets geweldigs. Ik mocht meehelpen schoenzolen lostrekken enz.

Verder ben ik wel eens een dag met mijn vader alleen naar het strand geweest. Het waaide erg herinner ik me, waardoor de boterhammen die wij aten zeer knarsend naar binnen werden gewerkt door het vele zand dat er op was gewaaid.

GODSDIENST IN HET GEZINSLEVEN.

(bladzijde 6)

Wij waren thuis Rooms Katholiek. De katholieken in Zaandam waren een minderheid. Ik geloof dat maar 7% van de bevolking katholiek was. Dat is meestal aanleiding om dan heel fanatiek je geloof te belijden. Het geloof speelde dus een grote rol in ons gezin. Iedere zondag naar de mis en dikwijls ook nog naar de middag- of avonddienst. Ik kan me niet herinneren dat ik daar een hekel aan had. Je ontmoette dan weer vriendjes en kennissen. Later toen ik al op kantoor zat ging ik vrijwillig iedere morgen om 7.30 uur naar de kerk, was dan om goed 8.—uur weer thuis, snel

ontbijten en dan naar kantoor waar ik om 8.30 uur moest zijn.

Ik ben natuurlijk gedoopt, heb mijn eerste heilige Communie gedaan en later mijn plechtige doopbelofte. Voor ik in de militaire dienst ging ben ik op retraite gegaan. Je ging dan naar een klooster waar je 3 dagen verbleef met een heel stel jongens die ook in dienst moesten en werd je dus geestelijk daarop voorbereid, of met andere woorden, dat moest daarvoor doorgaan. Achteraf gezien stelde het niets voor, en ging je net zo groen de dienst in als je voor die tijd al was.

Ik herinner me ook nog eens dat wij een nieuwe kapelaan kregen in onze parochie. Een kapelaan was laat ik maar zeggen een hulpje voor de pastoor van de parochie. Wij hadden iedere week jongens congregatie. Een bijeenkomst van jongens in de kerk. De kapelaan zou in het vervolg de congregatie leiden en beginnen met een soort seksuele voorlichting. Nou daar hadden wij nog nooit van gehoord dus zat de bijeenkomst in de kerk vol met jongens. Na een aantal keren was de kapelaan niet verder gekomen dan de bijtjes en de blommetjes waardoor de bijeenkomsten steeds slechter bezocht werden. Sex was een groot taboe. Men verwachtte denk ik dat je daar zelf wel achter zou komen.

WAREN MIJN OUDERS ARM OF RIJK?

Armoe en rijkdom liepen als een golfbeweging door ons gezin. Toen ik geboren werd behoorden mijn ouders tot de rijken van Heemstede. Zoals ik al heb verteld is het bedrijf van mijn vader geliquideerd. Een broer van mijn moeder (Hoes) had een wasserij bedrijf in Haarlem. Die broer, oom Steef, zorgde voor een directeursbaan voor mijn vader bij een wasserij in Medemblik. Daar had hij dus ook wel weer

betrekkelijk dicht bij, wat mij de gelegenheid gaf regelmatig bij hun op bezoek te gaan.

ZAKEN OF KWESTIES DIE MIJ BEROERDEN.

Dat zijn eigenlijk twee maal afscheid nemen. Het afscheid nemen van mijn eerste huwelijk en het afscheid nemen van de Orion.

Ook hieruit heb geleerd dat alles in het leven heel betrekkelijk is. De Orion was alsof die van mij was. Zo werkte ik ook voor dat bedrijf. Als dan binnen enkele maanden je houvast aan zo'n bedrijf wegvalt laat je dat toch echt niet onberoerd.

WAARDE DIE IK HECHT AAN LEVENS EN/OF GELOOF SOVERTUIGING.

Mijn opvoeding was Rooms Katholiek. In mijn verhaal heb ik daar al uitvoerig over geschreven. Hoewel ik nog wel regelmatig naar de kerk ga, doe ik, of liever gezegd, doen Toosje en ik dat meer uit het oogpunt van de band die wij hebben met de pastor en de mensen die wij daar ontmoeten.

Ik denk dat het elkaar ontmoeten en iets voor elkaar betekenen meer kerk is dan wat wij vroeger deden, in de kerk zitten en luisteren naar Latijnse gezangen en gebeden en verder niets.

Ik geloof in een hoger ZIJN, een hoger wezen wil ik niet zeggen. Ik denk dat wij allemaal een onderdeelje zijn van dat hoger ZIJN. Er staat in de bijbel geschreven dat wij geschapen zijn naar Gods beeld en gelijkenis.

Ik geloof in reïncarnatie, het terug keren van de geest op aarde in een ander lijf, om een nieuw leven te beginnen en

een fijne broer en zusters en ook de mensen waar zij mee getrouwd zijn of zijn geweest waren prima. Al met al een goed nest en ik hoop dat mijn kinderen en klein kinderen en ieder die ik liefheb, dat ook weer kunnen zeggen. Ik denk dat je veel voor hebt als je uit een goed nest komt. Ik bewonder dan ook mensen die uit een minder goed nest komen en zich dan toch een goede plaats in 't leven weten te verwerven.

EIGENSCHAPPEN VAN VRIEND OF VRIENDIN.

De eigenschap om het zo lang vol te houden om met mij om te gaan (grapje). Maar er zit wel een grond van waarheid in. Ik denk dat ik knap eigenwijs kan zijn. Ik wil alleen mijn ongelijk bekennen als ik echt zeker weet dat ik er finaal naast zit. Maar dan ben ik ook echt ruiterslijk om mijn ongelijk te erkennen.

BESTE VRIENDEN.

(pagina 37)

Ik heb van jongs af aan een echte goede vriend en dat is AAD FRAASE STORM. Van kinds af aan waren wij bevriend en deze vriendschap is nooit over gegaan. Aad en zijn vrouw Netty wonen in Heiloo, dat is ongeveer 125 km van Breda verwijderd. Wij zien elkaar dus niet zoveel maar toch die band is er; het hoe en waarom is niet te beschrijven.

HULP IN MOEILIJKE TIJDEN.

Tijdens de periode dat ik alleen verder moest heb ik heel veel steun van mijn broers en zusters ondervonden, in het bijzonder, Ria en Bob. Zij woonden in Ulvenhout, dus

aanzien. Door omstandigheden, buiten zijn schuld om, is deze baan na enkele jaren verloren gegaan en zijn mijn ouders een filiaal begonnen in Zaandam voor de wasserij van mijn oom Steef. En toen hebben wij het erg arm gehad. Mijn vader verdiende toen f.12.50 per week en moest daar f.2.50 van afstaan voor overname van een bestaand wasserijtje. Wij moesten toen leven van f.10.—per week. Het is moeilijk uit te drukken hoeveel dat was maar dat was echt een heel klein beetje. Mijn moeder (tweede moeder) was dagelijks op pad om nieuwe klanten te winnen en vader ging met een transportfiets (een fiets met een grote mand voorop) de wassen ophalen bij de mensen, 's avond naar Haarlem brengen en de schone was weer mee terug nemen. Het ging snel al beter en kwam er een auto van de zaak.

Langzaam maar zeker kregen wij het weer beter en hebben wij als een normaal gezinnetje kunnen leven. Die beslist zeer arme periode heb ik niet als zodanig ervaren. Ik herinner me dat ik heel gelukkig was met een oud fietswiel waar ik mee kon hoepelen. (met een stokje tegen het wiel aanslaan waardoor het voor je uit rolde.) Verder heb ik van een rijke oom eens een prachtige speelgoedauto gekregen. Het merk was Schuko. Er zat een echt stuurtje in en echte wielen met banden die je met een vleugelmootje kon demonteren. Ik was heel zuinig op deze mooie auto. Het voetenbankje van mijn moeder gebruikte ik als garage.

Ik ben altijd blij geweest dat ik een periode in mijn leven heb meegemaakt dat een cent echt een cent was waar je zuinig op moest zijn.

MIJN GROOTOUDERS

Doordat ik twee moeders heb gehad, had ik dus 3 opa's en 3 oma's. Heel bijzonder is dat bij al mijn grootouders een zoon en een dochter thuis zijn gebleven. De ouders van mijn vader heb ik niet gekend. Zij woonden in Hillegom en de twee kinderen die thuis zijn gebleven bij hun ouders zijn ook in het ouderlijk huis gebleven en daar ben ik toch wel vrij regelmatig geweest. Hun namen waren tante Bets en oom Frans. Mijn opa van der Linden was timmerman en oom Frans, schoenmaker.

Opa Hoes (de vader van mijn biologische moeder) heb ik niet gekend maar hij was ook timmerman. Oma Hoes heb ik vrij goed gekend. Zij had een winkeltje in Haarlem waar zij zo van alles verkocht wat je in het huishouden nodig had, o.a. petroleum voor huishoudelijk gebruik. Er werd veel gekookt op petroleumstelletjes. Dat gaf een bijzondere geur in huis wat ik nog steeds herken als ik een petroleumlichtje uitblaas. Dan komt de geur van mijn oma maar ook van mijn thuis vroeger weer naar boven. Mijn moeder gebruikte namelijk ook petroleumstelletjes om vlees en groente te laten sudderen. Verder verkocht oma Hoes zand zeep en soda, knoopjes en band, garens, kopjes en schoteltjes, te veel om op te noemen. Bij deze oma en opa waren dus ook een zoon en dochter thuis en hun namen waren oom Antoon en Tante Sjaan. Oom Antoon werkte bij zijn broer in de wasserij en tante Sjaan was thuis voor het huishouden en deed ook wel de winkel toen oma daar te oud voor werd. De ouders van mijn tweede moeder waren oma en opa Karskens. Zij woonden in Zaandam in de Kopermolenstraat. Bij hun thuis waren oom Ben en tante Lena. Opa Karskens had vroeger een grote wagen (duwwagen) vol met vleeswaren enz. Daar ging hij mee langs de boeren en

MIJN GEDACHTEN EN GEVOELENS.

BOEKEN.

(bladzijde 36)

Ik heb heel weinig boeken in mijn leven gelezen. Wel steeds de krant, korte artikelen in tijdschriften enz. Wel wat streekromans van bijvoorbeeld Toon Kortooms, Help de dokter verzuipt, dorp aan de rivier, de mannen Beekman voorafgegaan door Beekman en Beekman. Ook boeken over mijn werk zoals Raspoetin, Emeth, Seth spreekt, het boek Godfried. Geen indrukwekkende reeks.

LIEVELINGS UITDRUKKING.

WAAR JE HEM RAAKT DOE JE HEM ZEER. Deze uitdrukking heb ik van mijn vader overgenomen en daar heb ik in mijn leven heel veel plezier van gehad. Het is niet bedoeld als een krijgshaftige uitdrukking.

Je staat voor een grote klus en weet niet hoe daar aan te beginnen. Waar je hem raakt doe je hem zeer. Dat wil zeggen begin ergens aan die klus en dan komt het einde vanzelf. Blijf je er naar kijken en er over piekeren dan schiet dat natuurlijk niet op. Goed onthouden dus.

HET BIJZONDERE EN/OF UNIEKE AAN MIJN FAMILIE.

Ja ik vind mijn familie van der Linden erg uniek en bijzonder. Ik ben trots op mijn naam. Ik zeg altijd dat mijn naam helemaal compleet is: van der Linden. Grapje natuurlijk, maar toch. Ja de ouders waar ik uit voort ben gekomen waren fijne ouders en de tweede moeder die mij verder heeft opgevoed was een fantastische moeder. Ik heb

dat alle jonge mensen hier mee door zullen gaan. Gewoon doen ja!!! Goed voorbeeld doet goed volgen, ja toch!!!!

POLITIEK ACTIEF?

Nee ik ben nooit politiek actief geweest. Ik had wel een politieke mening (rechts van het midden, eerst VVD en later D66) en vond het leuk om daar met politiek andersdenkenden over te discussiëren. Niet te scherp maar gewoon je mening geven en de ander zijn mening aanhoren.

PERIODE IN MIJN LEVEN WAAR IK MET PLEZIER OP TERUG KIJK.

Mijn ontdekking dat ik paranormaal begaafd was is voor mij een ongelooflijk moment geweest van intens gelukkig zijn. Ik had vroeger altijd een prettig gevoel in mezelf als ik mensen kon helpen. Dit was nu het moment om dat echt en volledig als dagtaak in de praktijk te gaan brengen. Dus zeg maar vanaf mijn 50ste tot nog toe is wel de periode waar bovenstaande titel op slaat.

WELKE PERIODE OVER DOEN.

Nee, ik zou niets over willen doen. Het is goed geweest tot nog toe. Van alles heb ik geleerd en ben ik wijzer van geworden en heeft mijn persoon gevormd. Als ik iets over zou willen doen zou ik daar mee aangeven dat ik iets anders niet over zou willen doen. Dan gaat de boel uit balans en komt er niet die Harry van der Linden voor de dag die ik nu ben. Dus graag houden zo, ik ben er content mee.

kloosters. Volgens de overleveringen bleef hij de hele week onderweg, sliep in de kloosters. Ik weet wel dat hij een zeer komisch mannetje was. Na zijn overlijden heb ik nog veel contact gehad met oma Karskens. Als ik zaterdagmiddag thuis kwam van de dienst uit Utrecht nam ik dikwijls de bestelauto van mijn vader, haalde haar op en reed zomaar wat rond in Zaandam. Dat vond zij prachtig. Als ik een zaterdag oversloeg waren de poppen aan het dansen. Maar het was echt een lieve oma en ik had het graag voor haar over plus vond ik het erg leuk om auto te rijden. Dat was in die tijd ook wel bijzonder.

Ik kan mij weinig herinneren of mijn grootouders wel eens bij ons thuis kwamen. De oma uit Haarlem zeker niet en opa en oma Karskens bij uitzondering. Wel zijn ze een lange periode in de laatste oorlogswinter bij ons geweest maar daar vertel ik later nog wel over.

De auto van mijn vader, waarmee ik oma plezierige ritjes bezorgde

HERINNERING AAN OOMS EN TANTES.

Een fijne herinnering heb ik aan mijn peetoom en peettante, oom Frans en Tante Jo. Tante Jo was een zus van mijn eigen moeder. Met haar man, oom Frans van der Landen, waren zij mensen in mijn leven waar ik, zonder precies te kunnen zeggen waarom, met veel genoegen en met een warmte gevoel aan terug denk.

Verder herinner ik mij een broer van mijn vader, oom Wim, als een fijne joviale man. Hij woonde met zijn gezin in Maastricht. Fijne plaats om te logeren, al vond ik zijn vrouw niet zo een plezierig mens.

In Heerlen woonde een vriendin van mijn tweede moeder, tante Marie, een ongetrouwde vrouw, met haar zus die weduwe was. Tante Marie was van jongs af aan een prettige vrouw als zij bij ons was. Later toen ik ook in Limburg als vertegenwoordiger werkte, was ik bij deze dames altijd welkom en kon bij hun slapen en eten. Ik werd daar altijd verschrikkelijk verwend weet ik nog wel.

HOOGTEPUNTEN UIT HET GEZINSLEVEN.

(bladzijde 7)

Nu ik hierover nadenk kan ik mij weinig echte hoogtepunten herinneren. Dit wil niet zeggen dat ik het niet fijn heb gehad in de periode dat ik thuis was, het was altijd plezierig om te leven.

Ik herinner me nog wel de dag dat mijn ouders 12 ½ jaar getrouwd waren. Een onderwijzer van de lagere school, Mijnheer van der Maade, heeft toen een gedicht gemaakt in vijf delen, waarvan wij, de kinderen, ieder een deel moesten voordragen. Dat was erg mooi en ontroerend. Er

binnen enkele dagen weer helemaal opgeknapt bent. Je ziet dat soms uit het kwade het goede wordt geboren.

Vlak na de oorlog weet ik nog goed dat er bij Orion een pakje werd bezorgd met daarin een aantal ontbijtbordjes. Mijnheer van Leeuwen, onze procuratiehouder, maakte het pakje open en liet toen een bordje op een stenen vloer vallen. Iedereen dacht dat de man gek was geworden, maar nee hoor het bordje was nog heel en dat was mijn eerste kennismaking met plastic. Ook dit product is in onze samenleving niet meer weg te denken.

Ja en toen kwamen natuurlijk de straalvliegtuigen, de T.V. (eerste tijd uitzending 1 uur per week, zwart/wit natuurlijk), de computer. De eerste computers stonden in stofvrije ruimten, temperatuur en vochtgehalte van de lucht moesten constant zijn anders werkte het apparaat niet goed. Dan de eerste mens op de maan, en dat zag je allemaal direct gebeuren door de TV uitzendingen.

De periode dat ik van kind 65 plusser ben geworden heb ik ongelofelijk veel zien veranderen en verbeteren. In mijn jonge jeugd was het vervoer per paard en wagen heel gewoon. Van Gent en Loos, een vervoerder van de spoorwegen, vervoerde zijn goederen in de steden ook met paard en wagen. Nu is het bijzonder als je een paard en wagen ziet gaan en is het meestal voor een plezierritje.

Jammer is wel dat ze een ding niet hebben kunnen uitvinden. Het niet meer met elkaar ruzie maken en daarom oorlog voeren. Ik hoop echt van harte dat de jonge lezers van dit boekje het mogen beleven dat er een echte wereldvrede zal heersen. Je kunt daar echt aan meewerken. Er is een gezegde: "Verbeter de wereld maar begin bij je zelf". Met vallen en opstaan heb ik zelf geprobeerd dit in praktijk te brengen en ik hoop van harte

nog heel lang in de familie van der Linden zal blijven. Het is in ieder geval uniek.

BEKENDE PERSOONLIJKHEID ONTMOET?

Nee. Maar ik heb wel ontzettend veel bijzondere en fijne mensen ontmoet waar ik blij om ben dat ze mijn pad hebben gekruist.

Ik heb nu bijvoorbeeld een heel lief oud dametje (81), afkomstig van Suriname, onder behandeling. Ik kom om de 14 dagen bij haar thuis en krijg tijdens het behandelen altijd een prachtig verhaal van de tijd dat zij nog in Suriname woonde. Ik vind haar in al haar eenvoud een prachtige vrouw die ik erg hoog acht.

UITVINDINGEN TIJDENS MIJN LEVEN TOT UITVOERING GEKOMEN, EN WELKE MEDISCHE OF WETENSCHAPPELIJKE ONTDEKKINGEN HEBBEN DE MEESTE INDRUK OP MIJ GEMAAKT.

(bladzijde 34-35)

De eerste uitvinding van onvoorstelbaar grote waarde, waar ik mee werd geconfronteerd was "penicilline".

Volgens mij is dit medicijn in de oorlog 40 - 45 tot ontwikkeling gekomen. Er waren natuurlijk veel slachtoffers op de slagvelden en in de plaatsen waar gebombardeerd was. Veel mensen konden niet direct en met veel moeite worden geholpen waardoor er veel gevallen waren van infecties enz. Een groot deel stierf daaraan en niet zozeer door de verwondingen die ze hadden opgelopen. Penicilline heeft veel mensenlevens gered en nu vinden wij het maar heel gewoon als de dokter dit medicijn voorschrijft en je

was veel gebeurd in ons gezinnetje, en dat alles moest de revue passeren.

WELKE DIEPTEPUNTEN HERINNER IK MIJ.

Echte dieptepunten kan ik mij niet herinneren. Misschien ligt dat aan mijn karakter. Ik ben altijd opgewekt en ben, als ik boos ben, het al weer heel snel vergeten.

VAKANTIE MET HET GEZIN.

Daar kan ik heel kort over zijn, nee wij gingen nooit met elkaar op vakantie.

MIJN KINDERTIJD.

WAAR IK WOONDE.

(bladzijde 8)

Ik zal een overzicht geven van mijn woonadressen vanaf mijn geboorte tot mijn 12 jaar. Zoals ik al heb verteld ben ik geboren in Heemstede op het adres: Postlaan nr. 20. Dit huis bestaat nog, maar de naam die mijn vader het gaf namelijk, "DE THEEMUTS" staat er niet meer op. Van Heemstede verhuisden wij naar Medemblik, Vooreiland nr. 19.

Ook dit huis bestaat nog, al is de situatie wel erg veranderd. Toen wij er woonden was de overkant van het huis een voetbalveld. In de jaren '90 is het helemaal uitgegraven en is het een haven geworden voor pleziervaartuigen.

Na enkele jaren zijn wij verhuisd naar een ander adres in Medemblik waar wij maar heel kort hebben gewoond. Dat adres was Uiverstraat nr. niet meer bekend.

Van het vooreiland herinner ik me alleen nog dat er naast het huis een poort was met daarin een uitgebouwde schoorsteen van de burens. Verder herinner ik me dat er aan de overkant een voetbalveld was met daaromheen een zeer hoge heg. Die heg was zo hoog omdat ik zo klein was. Later zag ik namelijk dat het een heg was van normale hoogte waar je als volwassene royaal overheen kon kijken. Ook herinner ik me dat mijn broer Ernst met zijn vriendjes met een wagen naar het IJsselmeer gingen om er schelpen op te halen om paden te verharderen. In die tijd was de Zuiderzee door het aanleggen van de afsluitdijk, IJsselmeer geworden. Alle zoutwater vissen gingen daardoor dood en dus ook alle schelpdieren. Aan de strandjes lagen ongelooflijk veel dode vissen wat een onvoorstelbare stank

en de scholen. Een van de projecten is beloond met de Bisschop Ernst prijs. Dit is een jaarlijkse prijs voor het beste project in heel het bisdom Breda (West Brabant en Zeeland). Nou daar waren wij echt wel trots op.

VRIJE TIJD EN HOBBY'S

Veel vrije tijd heb ik nooit gehad. Ik denk dat mijn werk tevens mijn hobby was. Over dit onderwerp kan ik dus echt weinig vertellen. Wat ik hiervoor omschreef als onbetaald werk kun je zien als de opvulling van vrije tijd, al heb ik het als echt werk ervaren, en als zodanig ook gedaan.

VERZAMELING

(bladzijde 34)

Nee ik ben nooit erg bewaarderig geweest. Achteraf heb ik wel eens spijt dat ik zoveel heb weggedaan. Maar ik leef eigenlijk altijd in de toekomst, niet achteruit kijken maar proberen het nu en morgen goed en/of beter te doen.

Mijn patiënten zeg ik ook altijd dat ze, wat gebeurd is met rust moeten laten en vanaf nu weer de draad moeten oppakken. Een heel goed Engels gezegde is: "To day is de first day of the rest of your life". Goed onthouden kun je later je voordeel mee doen.

ERFSTUKKEN

Nee er zijn geen bijzondere stukken in mijn bezit die je als bijzondere erfstukken kunt bestempelen. Ik heb wel een mooi eiken boekenkastje staan die door mijn vader is gemaakt. Dit kastje heb ik aan Eric beloofd. Ik hoop dat het

behandeld. Daarna gaat de patiënt op de rug liggen; wordt zo nodig de voorkant ook afgestreken, waarna ik in veel gevallen op een aantal punten van het gezicht druk uitoefen (acupressuur). Het gezicht wordt daarna ook gemasseerd en gemagnetiseerd, waarna ook longtoppen, hart, maag, buik, knieën en voeten worden gemagnetiseerd.

De totale duur van deze behandeling is ongeveer 25 minuten. Wordt deze behandeling voorafgegaan door masseren (waardoor de werking van het magnetiseren wordt versterkt) dan is de duur van de behandeling ongeveer een uur.

Einde citaat.

Ik kan je vertellen dat dit werk me veel voldoening geeft. Ik kan soms de hele dag werken inclusief de avonden en ben dan soms om 10 uur klaar. Ik maak dan de zaak ook even administratief af en kom dan toch fris en monter in de kamer. Toosje en ik staan er eigenlijk wel verbaasd van dat ik op deze leeftijd, ik ben nu 69, dit werk nog steeds kan doen zonder daar echt moe van te worden. Als ik dit schrijf werk ik 3 dagen per week maar wel 9 dagdelen. De dinsdag en de vrijdag ben ik vrij.

ONBETAALD

Ik heb de laatste 10 jaar als vrijwilliger nogal wat gedaan voor de kerk en de wijk. Ik zat in de parochieraad, in de parochievergadering, in een clubje om een jongerenproject van de grond te krijgen (mislukt), bezorgen van het parochieblad "KRUISPUNT", ik heb samen met Toosje een wijk voor de jaarlijkse parochie bijdrage, en ik zit nu nog in een werkgroep "SAMEN LEVEN IN DE WIJK GEEREN".

Met deze groep hebben wij heel mooie projecten opgezet. Het is een samenwerking tussen het buurthuis, de kerken

veroorzaakte. Ook lagen de stranden vol met schelpen die je zo kon opscheppen. Nog steeds zie je in Medemblik veel paden verhard met schelpen.

Van het tweede huis weet ik alleen nog dat het buiten lag. Het was vroeger een café geweest en gaf daardoor iets spookachtigs. Er was een echte "piesbak", je weet wel, waar mannen staande kunnen plassen.

Hierna zijn wij verhuisd naar Zaandam, Kalf 13. Aan dit huis heb ik zeer veel herinneringen. Ik was 5 jaar toen ik daar kwam wonen en ben daar gebleven tot mijn 16de jaar. Jammer genoeg is dit huisje gesloopt en is er nu een of andere fabriekshal voor in de plaats gekomen. Aan de voorzijde keken wij over de landerijen naar Amsterdam en aan de achterzijde lag de tuin aan de Zaan. De Zaan was er heel breed omdat wij precies bij een bocht van de Zaan woonden. De bocht is er nog maar het huis dus niet meer.

Samen met mijn zusjes Ria en Greetje in de achtertuin met zicht op de Zaan.

VERWARMING VAN HET HUIS, TOILETVOORZIENING EN BADGELEGENHEID.

Kalf 13 was een klein huisje waar wij met 7 mensen in woonden. Geen geiser of boiler, geen CV, geen badkamer of doucheruimte, boven was helemaal geen water. Alles moest in de keuken gebeuren. De grote wasbeurt gebeurde 1 maal per week in een teiltje warm water. De slaapkamers lagen direct onder de schuine kant van het dak. Als het erg koud was dan zat 's morgens het ijs aan het plafond, de ramen waren dan helemaal dicht gevroren. Je begrijpt dat het dan een hele toer was om uit je warme bed te komen. Boven de dekens vroomde het. Alleen in de woonkamer was een stookgelegenheid. Het kacheltje daar ging 's avonds uit, en werd 's morgens weer aangemaakt. Voor het dan een beetje warm was in de kamer, laat staan elders in het huis, was je al weer op weg naar school, ongeveer een kwartier lopen.

Later in dit verhaal vertel ik je nog over de oorlogstijd. Toen was het helemaal afzien. Geen kolen om te stoken, niets was er meer te koop en ook aan eten was bijna niet meer te komen. Maar zoals gezegd dat komt later in het verhaal.

HUISDIEREN.

Op het Kalf hebben wij een hondje gehad. Wij hadden dat hondje gekregen van de Pastoor van de R.K. Kerk. Achter de kerk was een begraafplaats waar dit hondje met zijn moeder en broertjes en zusjes naar hartelust kon rennen. Wij hebben dus wel wat moeite gehad om dit hondje, ik meen dat we hem Tommy noemden, in het gareel te krijgen.

Een goed bekendstaande vrouwelijke magnetiseur/ helderziende uit Nijmegen, Zr. Jacoba, heeft, op aangeven van mijn zusje, ontdekt dat ik paranormale gaven (het magnetiseren) in ruime mate bezat.

Na haar uitspraak vroeg ik haar wat ik daar nu mee moest gaan doen. Haar antwoord was: "doe maar wat je hart je ingeeft". Zo ben ik begonnen en zo werk ik nu nog. Het is dus mogelijk dat mijn manier van werken afwijkt van andere magnetiseurs, maar hoe dan ook, ik werk naar wat mijn hart mij ingeeft met veel liefde en plezier en een fijn gevoel naar de mensen die ik behandel.

Ik zie magnetiseren als het ontvangen en doorgeven van genezende krachten naar je medemens. De genezende krachten die ik met mijn handen doorgeef, ontvang ik op hetzelfde moment van behandelen. Deze krachten zijn in de natuur aanwezig; net zo goed als er krachten zijn die een bliksem van de ene naar de andere wolk laat schieten.

Als ik iemand ga behandelen dan gaat die patiënt voorover op de behandelbank liggen. Is dit niet mogelijk dan wordt de patiënt op de stoel geholpen.

Ik strijk dan met mijn handen van het hoofd via de rug langs de benen naar de voeten en sla dan mijn handen af. Deze strijk beweging maak ik een aantal malen. Ik probeer hiermee het lichaam vrij te maken van storingen zodat bij het magnetiseren de krachten vrij kunnen doorstromen.

Door het afstrijken komen meestal nogal wat afvalstoffen vrij die door het bloed worden opgenomen waardoor later op de dag een loom, moe gevoel kan ontstaan. Een nachtje slapen zorgt ervoor dat die afvalstoffen via de gebruikelijke wegen het lichaam weer verlaten.

Tijdens het magnetiseren, wat volgt op het afstrijken, leg ik mijn handen op hoofd, nek rug, bekken, bilspieren en het stuitje, waardoor veel belangrijke organen worden

in mijn leven, omdat werd ontdekt dat ik paranormaal begaafd was.

Over het paranormale heb ik een boekje geschreven hoe het gekomen is en wat voorbeelden van gevallen die ik heb behandeld. Dit boekje zal ik als bijlage bij dit boekwerkje doen zodat de eventuele liefhebbers het alsnog kunnen lezen.

Een voorwoordje van dat boekje wil ik echter aan dit boekje toevoegen zodat het ook wat dit betreft compleet is.

Ik citeer pagina 2, 3 en gedeeltelijk 4 van het boekje "BELEVENISSEN VAN EEN PARANORMAAL GENEZER/MAGNETISEUR".

EN ZO IS HET BIJ MIJ BEGONNEN!

Graag stel ik me even aan U voor. Mijn naam is Harry van der Linden en ik woon in Breda. Ik ben PARANORMAAL GENEZER/MAGNETISEUR.

Aan huis heb ik een praktijkkamer en een wachtkamer. Ik mag mensen van de meest uiteenlopende kwalen en gebreken genezen of proberen verlichting te brengen in hun omstandigheden. Een magnetiseur moet je zien als een verlengstuk van de reguliere geneeskunde.

De huisarts is degene die in eerste lijn de patiënt ontvangt, zijn klachten aanhoort, zijn diagnose stelt en dan eventueel medicijnen voorschrijft of de patiënt doorverwijst naar een arts/specialist of bijv. een fysiotherapeut. Sommige artsen sturen de patiënten ook wel eens door naar een paranormaal genezer.

Een magnetiseur probeert via zijn behandeling harmonie van lichaam en geest te herstellen. Laat ik bij het begin beginnen.

TUINTJE BIJ ONS HUIS.

Zoals ik al eerder vertelde was aan de achterkant van ons huis een behoorlijke tuin. Het einde van de tuin grensde dus aan het water. Als kind is dat geweldig. Ik kon in de Zaan vissen vanaf de tuin en 's winters kon je zo het ijs op om te schaatsen enz..

Wij bewoonden een huis dat gemaakt was van fel rode stenen. Wij woonden in het hoekhuis van een rijtje van vijf. Ze waren wel opvallend. "O, woon je in die huisjes met die rode stenen" werd er gezegd als je moest aanduiden waar je woonde. Als kind was het voor mij niet belangrijk dat het huis klein was maar wel dat het bijzonder was. Het was een huis wat opviel door de kleur steen. Maar we dwalen af. Ik had het over de tuin. Ik mocht ongeremd rommelen in die tuin. Wij hadden de luxe dat er een vijver in die tuin lag. 's Zomers kwam er heel vroeg een visser voorbij, die fuiken uitzette in de Zaan om zo een centje te verdienen in zijn viswinkeltje. Ik stond dan een keer vroeg op, en als hij dan voorbij roeide vroeg ik hem een paar kleine visjes voor mijn vijver en die kreeg ik dan. De naam van die visser was "Molenaar". Hij was de vader van Klaas en Kees Molenaar die later twee belangrijke voetballers werden van KFC, je weet wel de voetbalclub waar wij altijd naar toe gingen. Die twee jongens werden later grote zakenlui en richtte met hun geld AZ op wat betekende Alkmaar-Zaanstreek combinatie. De vijver werd ook gevuld met wat kikkers uit de slootjes aan de voorkant van het huis. Nu moet je voorstellen dat het af en toe hevig kon stormen. De golven van de Zaan sloegen dan over onze wal en kwamen tot aan het huis. Van de vijver was dan niets meer te zien. Als de storm voorbij was kwam de vijver weer voor de dag maar niet de vissen en de kikkers. Die waren met het water mooi terug

gezwommen in de Zaan. En zo begon het verhaal weer opnieuw. Vroeg opstaan enz.

In de tuin in een hoekje tegen de schutting had mijn vader een duivenkooi gemaakt. Toen wij geen duiven meer hadden stond de kooi leeg. Voor het gaas had ik wat lappen gemaakt en daarbinnen was het dan echt mijn eigen huisje. De nachthokjes van de duiven waren mijn kastjes, ik had een klein tafeltje en een stoeltje. Ach ik geniet nog als ik daar aan denk. Kun je je dat voorstellen. Speelgoed had ik niet maar dit was het einde voor me. Een eigen ruimte waar je helemaal je eigen baas kon zijn.

In de buurt was er volop gelegenheid om te spelen. Wij woonden tussen de boerderijen in en daar was natuurlijk speelruimte genoeg. Je kon heerlijk het land op, hier en daar slootje springen, lekker met koeienplakken (poep) viezerikken. De vader van een vriendje van me had een smederij, waar je natuurlijk eindeloos kon spelen. Het lassen deed hij met het gas van carbid. Wij namen dan een klein klontje carbid deden die in een bus met een drukdeksel (Engelse sluiting), in de bodem een klein gaatje. Het carbid in de bus, even erop kwatten (spugen), het carbid begon dan gas te maken. De bus dicht doen, voet erop zetten, lucifertje voor het gaatje en dan knalde de deksel eraf. Dat ik al mijn vingers nog heb, heb ik te danken aan mijn beschermengel. Dat moet wel want het was vreselijk gevaarlijk natuurlijk. Ik durf het je te vertellen omdat carbid niet meer te koop is en ik zeker weet dat ik zeer verstandige kleinkinderen heb, die nu zullen zeggen: "Opa toch".

het steeds weer terug kwam. Het was een ontsteking in mijn zitvlak vlak bij mijn endeldarm. Ik heb de eerste keer 1 week, de tweede keer 2 weken en de laatste keer drie weken voor in het ziekenhuis gelegen.

Niet zolang geleden, enkele jaren, ben ik twee maal geopereerd aan mijn linkerknie. Dat waren zogenaamde kijkoperaties. De linkerknie is nu weer in een prima conditie, en dat moet dus maar voorlopig zo blijven. Ja en nu komt dus binnenkort de opname voor de prostaat operatie. Men voerspelt 2 weken opname in het ziekenhuis. De operatie gaat vier uur duren waarom ik moet rekenen op ongeveer twee maanden om weer goed op te knappen.

ZIEKTEN OF KWALEN BINNEN DE FAMILIE.

(bladzijde 33)

De familie van der Linden lijdt gelukkig aan weinig ziekten en kwalen. Het enige is dat wij makkelijk iets aan de knieën hebben. Dus nageslacht, de knietjes goed in de gaten houden en niet onnodig overbelasten.

WELKE WERKZAAMHEDEN HEB IK IN MIJN LEVEN VERRICHT.

BETAALD:

In het voorgaande heb ik al verteld dat ik bij de Orion heb gewerkt. Eerst op kantoor en daarna, na mijn diensttijd eerst als vertegenwoordiger en later als inspecteur van de aardoliemaatschappij "Orion". Daarna ben ik werkzaam geweest als verzekeringsadviseur bij diverse bedrijven.

Ja, en toen kwam er iets in mijn leven wat heel bijzonder was. Er kwam namelijk, op een moment dat alles verloren leek, ik was alleen en had geen baan meer, een ommekeer

samen goed voor gespaard en alles zo voor elkaar zoals wij ons dat van te voren hadden voorgesteld, veel nieuwe dingen gekocht zodat wij er voorlopig weer een tijdje tegen kunnen.

En dan, het is nu 15 juli 1999 heb ik 3 dagen geleden van de uroloog gehoord dat ik prostaatkanker heb. Het is gelukkig te opereren en dat zal ook zo snel mogelijk gaan gebeuren. Maar toch voel ik nu een zeer explosief bommetje in mijn buik en denk ik: "Wat is alles toch betrekkelijk". Wij hebben het nu fijn voor elkaar samen, maar toch!

En nu weer snel verder aan mijn verhaal. Dit moest ik even kwijt. Maar onthoud dus goed dat alles erg betrekkelijk is in het leven. Maar als je zware tegenslagen krijgt, niet bij de pakken neer gaan zitten, even uit janken, de draad weer oppakken en voorwaarts mars, net als in de militaire dienst.

TOT NOG TOE GROOTSTE REIS.

(bladzijde 32)

Ik heb met Cocky in 1980 twee grote reizen gemaakt. De eerste in februari naar de Canarische eilanden en in oktober naar Griekenland. Toen wij in februari vertrokken van Schiphol stonden ze de sneeuw met bulldozers weg te schuiven en toen wij op Grand Canaria aankwamen zat een chauffeur die ons naar ons hotel moest brengen in zijn hemdsmouwen naast het open raampje. Dat herinner ik me als heel bijzonder.

ZIEKENHUISOPNAMEN

Ik ben drie maal opgenomen in het ziekenhuis voor een operatie aan een periaanaal abces. Dat was erg lastig omdat

DE WAS, BOODSCHAPPEN, SCHOONHOUDEN VAN HET HUIS.

(bladzijde 9)

Omdat wij een filiaal van een wasserij hadden werd er thuis nooit geen was gedaan. Ik heb later ook altijd een grondige hekel gehad aan wasgoed dat te drogen hing.

Van het doen van boodschappen weet ik eigenlijk niet veel. Er was geen koelkast dus moest er natuurlijk wel dagelijks boodschappen worden gedaan. Ik herinner me wel dat de bakker, groenteboer en melkboer aan de deur kwamen. Het belangrijkste kwam dus op die manier wel binnen.

Een stofzuiger was er in het begin niet en moest alles dus geveegd worden. Voor het zeil was er een zwabber die het stof bij zich hield en dan buiten werd uitgeklopt. Alles met elkaar wel een vieze boel maar je wist niet beter.

BIJZONDERE ZIEKTEN.

Hoewel TBC toen vrij veel voorkwam kan ik me daar toch maar weinig van herinneren. Als iemand dood ging dan was dat zo, waaraan, dat wist je toen in veel gevallen niet. Van mezelf herinner ik me dat ik altijd pijn in mijn rug had. Gelukkig was onze huisdokter, (dokter van Well) zo attent om te ontdekken dat ik een scheve rug had. Via een specialist van het ziekenhuis kwam ik terecht bij een iemand die heilgymnastiek gaf en massage. Mijnheer van Tol, was zijn naam. Hij heeft mij helemaal weer recht gekregen en sindsdien heb ik nooit meer last van mijn rug gehad. Nog een belangrijk ding had deze mijnheer van Tol, en dat was zijn dochter. Ik herinner me haar als een beeldschoon meisje, die ik maar hoogst zelden te zien kreeg.

SPEELGOED.

In de tijd dat ik kind was hadden wij maar weinig speelgoed en toch vermaakten wij ons opper best. Al het spelen wat je deed moest gedaan worden met dingen die je mocht gebruiken van je ouders. Bijvoorbeeld een oud fietswiel gebruikte je om te hoepelen. Met een stokje sloeg je tegen de hoepel (fietswiel) en zo rolde deze voor je uit. Je werd er zeer behendig mee. Je kon er bochten mee maken enz. Verder was een grote oude doos te gebruiken als een huisje. Een oude klomp werd verbouwd tot bootje met mast en zeilen. Om dat te maken was je uren bezig en dan kon je ermee gaan spelen. Voor twee en een halve cent (een plak) kon je een vlieger kopen met touw en al erbij. Maar zoiets kopen was echt een grote uitzondering. Dan moest je al geld hebben gehad van een rijke oom of tante. Ik vertelde al van het spelen in het duivenhok en de vijver was ook iets om regelmatig mee bezig te zijn. De boeren helpen met hooien of het gemaaide graan samen binden en optasten op schelven.

Ik kan me niet herinneren dat ik me vroeger verveelde. Ik denk juist doordat je niet overlanden was met speelgoed je jezelf veel beter bezig kon houden.

SPELEN MET ANDERE KINDEREN.

Meestal speelde ik met wat kinderen uit de buurt. Op de lagere school had ik het niet prettig. Wij spraken thuis namelijk zuiver Nederlands (ABN). Heemstede en Haarlem en omgeving zijn de streken waar zonder accent gesproken wordt. 't Kalf waar wij woonden was een boeren gehuchtje waar zeer plat Zaans werd gesproken. Wij werden daar niet geaccepteerd waardoor ik op school heel erg werd

leggen tussen het front en de achterlinie. Als we weer een lijntje klaar hadden voor een hoofdpst aan het front dan waren die grote kerels als kinderen zo blij dat ze een telefoonverbinding hadden met het achterland. Dat kun je je nu met alle satellietverbindingen niet meer voorstellen. Wij moesten de kabels door de bomen en aan meegebrachte palen bevestigen om een verbinding via een handbediende centrale mogelijk te maken.

Een
telefoonkabel
via palen over
een weg
aanleggen.
Sergeant
Harry keek
toe.

WAT IS HET BELANGRIJKSTE DAT IK IN MIJN LEVEN HEB GELEERD.

Het belangrijkste dat ik heb geleerd is dat alles heel erg betrekkelijk is. Graag wil je dit of dat hebben, bezitten, en als je het dan eindelijk hebt is het lang zo bijzonder niet meer als toen je het niet had.

Toosje en ik zijn vorig jaar (1998) verhuisd naar ons flatje en hebben het echt heel fijn ingericht. Wij hebben daar

hebben een prachtige nieuwe wekker voor hem gekocht. Tijdens de koffiepauze was Hoppie bij ons en hebben wij hem de wekker gegeven en hem gezegd dat wij het niet deden omdat wij ons schuldig voelden maar omdat wij hem zo graag mochten. Hoppie was diep ontroerd en hilde echte tranen. Wij hebben als grote kerels hem even lekker geknuffeld en daar was de zaak mee over dachten wij. De volgende nacht reden wij met een colonne richting Duitsland. Ik reed als sergeant in een $\frac{3}{4}$ tonner en had het stuur van de chauffeur overgenomen zodat hij even wat kon slapen. Plotseling hield de colonne stil. Ik stapte uit en in het licht van de maan zag ik dat een jeep van de weg was geraakt en over de kop in een sloot lag. Ik rende er naar toe. De chauffeur mankeerde niets maar in de modder vond ik Hoppie, die ook in deze jeep zat, zittend met in zijn beide handen de wekker geklemd. Dit was erg ontroerend. Hij had niet eens zijn best gedaan zich op te vangen. Er was maar een belang voor hem, de wekker van zijn vrienden. Hoppie had een lichte hersenschudding. Hij is met een ziekenwagen die ook in de colonne reed mee naar Duitsland doorgereden. Wij hebben zijn tentje opgezet, en Hoppie was dus bij ons. Wij hadden ons bivak in een bos, en 's morgens vroeg hoorde wij de vogels schitterend fluiten. Maar dat waren de vogels niet dat was Hoppie die ze prachtig na kon doen.

Het was een leuke oefening. Al vrij vlug had de zogenaamde vijand ons ontdekt en gebombardeerd zodat wij niet meer mee mochten doen. Dat vonden wij geen probleem en werd het een mooie extra vakantie. De hoge pieten hadden het te druk met allerlei andere zaken en lieten ons mooi met rust.

De tweede oefening is veel zwaarder geweest. Wij moesten ons toen steeds verplaatsen en "tig" kilometer kabels

geplaagd. Als ik naar huis liep dan kreeg ik altijd een horde jongens achter mij aan. Ik was daar erg verdrietig van.

's Morgens moesten wij altijd eerst naar de kerk. Je kreeg dan brood mee wat je dan later op school mocht opeten. Door al dat geplaag kreeg ik geen boterham door mijn keel en nam tussen de middag mijn brood weer mee naar huis. Het werd zo erg dat ik uit de kerk bij de pastoor op de pastorie mijn brood op mocht eten. Ook dat was natuurlijk niet goed want daardoor kreeg ik nog meer een uitzonderingspositie. Mijn vader zei me dat ik mezelf moest zien te redden. "Je pakt er een beet van die groep en die sla je maar flink" zei hij tegen mij. Nou dat heb ik toen maar gedaan. Plotseling draaide ik me om, toen de groep weer achter mij aan zat te jennen en pakte er een beet. Ik weet nog steeds hoe die jongen zijn naam was. Het was Piet Beijer. Hij schrok zo erg dat hij op de grond viel waardoor ik de kans kreeg hem werkelijk in elkaar te slaan. Niets voor mij want ik ben van naturen zeer menslievend. Maar alle frustraties kwamen boven op dat moment en dat heeft die Piet Beijer moeten bezuren. Ik kwam daarna helemaal over mijn toeren thuis. Mijn moeder belde het hoofd van de school, en schijnbaar heeft ook de moeder van die Piet Beijer het schoolhoofd gebeld. Wij moesten 's middags na de school blijven, en kregen er allemaal flink van langs. Ook ik. Ik werd niet apart gezet als het zielige jongetje, maar de zwaar gehavende Piet Beijer was eigenlijk het slachtoffer. Een hele goede zet van die hoofdonderwijzer, mijnheer van Oerle. Vanaf dat moment werd ik door de groep geaccepteerd en heb ik het heel fijn op school gehad. Ik kreeg net als de andere jongens klompen aan in plaats van schoenen, en toen hoorde ik er helemaal bij.

LUISTEREN EN KIJKEN NAAR RADIO EN TV.

(bladzijde 10)

Ik kan me niet herinneren dat ik bewust veel naar de radio luisterde. T.V. bestond toen nog niet. Ik weet wel dat ik tijdens de oorlog, dat speelde zich af tussen mijn tiende en vijftiende jaar, ik zondags graag naar Duitse marsmuziek luisterde. Wel raar achteraf, want de Duitsers waren onze bezetters, maar hun muziek was erg mooi vond ik.

DE BASISCHOOL. (de lagere school)

Ik was 5 jaar toen ik op 't Kalf te Zaandam kwam te wonen. Ik ben daar niet naar een kleuterschool gegaan. Vroeger had je een kleuterschool of freubelschool. Daar mocht, maar moest je niet, naar toe. De lagere school (LO) ging je heen op je zesde jaar. Deze school had zeven klassen, waarvan je er tenminste 6 van moest doorlopen.

Klas 1 en 2 zaten in een lokaal, klas 3 en 4 ook in een lokaal en de klassen 5, 6 en 7 ook weer. Het is te begrijpen dat een onderwijzer veel moeite moest doen om aan 2 of 3 klassen tegelijk les te geven. De basis van mijn onderwijs was dan ook niet om naar huis te schrijven. In de hoogste klassen gaf het hoofd van de school (meester van Oerle) les. In de loop van de middag kreeg hij nogal eens slaap. Alle drie de klassen hadden dan lezen. Ieder kreeg op zijn tijd een beurt om voor te lezen uit een boek. Opeens zagen wij dat de meester in slaap was gevallen en gingen wij plotseling bijvoorbeeld 10 pagina's verder lezen. Als hij dan wakker werd dan zocht hij zich een ongeluk om te zien waar wij aan het lezen waren. De hele klas natuurlijk de grootse lol, inclusief zijn zoon die ook bij ons in de klas zat.

Tijdens de voorbereiding van zo'n oefening lagen wij met een stuk of 12 sergeanten op een kamer. Een van deze sergeanten was een beroepssergeant uit het KNIL leger. (Koninklijk Nederlands Indisch Leger). Hij was een Indische jongen die wij allemaal graag mochten. Zijn naam was Hoppenbrouwers en wij noemden hem allemaal "Hoppie". De nacht voor wij naar Duitsland zouden vertrekken had ik 's avonds een zakelijke bespreking in Utrecht. Ik kwam dus laat thuis en ging zachtjes de kamer in. Tot mijn verbazing was Hoppie nog op en stond met een wekker in zijn handen. Hij was sergeant van de week en moest daarom heel vroeg op om alles te regelen voor de rest opstond. Hij kwam mij heel zenuwachtig over en vertelde mij dat de jongens van de kamer het knopje uit zijn wekker hadden gehaald zodat hij hem niet kon laten aflopen. Ik zei hem dat het zeker niet door een van ons was gedaan, maar daar geloofde hij niets van. Op een gegeven moment gooide hij de wekker keihard op de stenen vloer, wat natuurlijk een geweldig kabaal maakte. De wekker spatte in vele stukken uiteen en iedereen was meteen klaar wakker. Ik vertelde vlug wat er aan de hand was. Intussen haalde Hoppie zijn hele kastje boven zijn bed leeg en haalde er een groot steekwapen uit. Hij trok het mes uit een schede en stond midden in de kamer met het mes te zwaaien en zou degene die zijn wekker had kapot gemaakt gaan vermoorden. Hij keek zeer wild uit zijn ogen en hij was voor mij in staat om het te doen ook. Een van ons wist met veel overredingskracht hem zover te krijgen dat hij het wapen liet vallen en op dat moment zakte hij als een plumpudding in elkaar. Wij hebben hem toen op bed gelegd, hebben het wapen goed opgeborgen en zijn, voor zover dat nog mogelijk was, gaan slapen. De volgende dag hebben wij Hoppie niet direct gezien. Met elkaar hebben wij toen geld bij elkaar gelegd en

taak zou zijn op het Fort. Iedereen had zo al zijn bezoekje afgelegd toen ik als laatste werd gevraagd om te komen. De kapitein had al gehoord dat ik heel goed kon typen, dat had ik nml. al eerder op de Knoopkazerne gedaan. Hij vroeg mij of ik hem en de luitenant wilde helpen met het typen van delen uit boeken voor lesmateriaal. Het was vrij kort na de oorlog en van alles was er nog te kort. Ik vond dat prima. Ik kreeg in hun nabijheid een kamertje en daar ging ik aan de gang. Ik kon toen razendsnel typen, dus kwam er uit het kamertje van mij een geweldig ratelend geluid. Je moet je voorstellen dat het grote oude schijfmachines waren. Je moest werkelijk flink hard slaan op de toetsen. Ik moest extra hard slaan omdat ik ook nog 5 kopieën moest maken, 6 velletjes papier en daartussen nog eens 5 velletjes carbonpapier.

Toen ik even aan de gang was kwamen de kapitein en de luitenant om het hoekje kijken. Zij waren ook aan het typen maar dat ging met twee vingers, terwijl ik daar zat te rammelen met 10 vingers. De afspraak was gauw gemaakt. Ik bleef typen en zij gingen samen alleen nog maar technische tekeningen maken in de door mij uitgespaarde ruimten. Ik hoefde geen les te geven, geen soldaten te laten marcheren, ik kreeg een dienstfiets om op en neer te gaan, enfin ik had het heel goed daar; als ik maar typte.

Ik heb precies twee jaar in dienst gezeten. februari '52 kwam ik uit dienst en moest toen 4 augustus van dat jaar weer voor herhalingsoefeningen 2 maanden terug in dienst. Het jaar daarop ben ik weer voor herhalingsoefeningen opgeroepen maar toen voor 1 maand, ook in augustus/september. Het waren twee oefeningen die in Duitsland werden gehouden onder de naam: "Hold Fast" en "Grand Repuls".

In de eerste klas leerde je lezen met een bord met allemaal plaatjes. Bij die plaatjes hoorden allemaal woorden. Ik herinner me nog een rijtje: "Aap, roos, zeef, muur, lam, Gijs, juk. Er ontbreken er nog zeker een aantal, maar het is ook al 62 jaar geleden.

De school waar ik op zat was een jongensschool. Wat verder was een meisjes school die gerund werd door nonnen. De jongensschool werd "apenschool" en de meisjesschool "kippenschool" genoemd. Het onderwijs op die school was stukken beter als op de jongensschool. In de oorlog moest een van de onderwijzers lid zijn van de NSB (Nederlandse Socialistische Beweging). Dat was een partij die met de bezetter, de Duitsers, sympathiseerden. Dat was natuurlijk gevaarlijk want zo'n man hoorde natuurlijk veel en kon dat dan doorgeven aan de bezetters. Wij noemden de bezetters "moffen". Dus als ik verder in dit verhaal schrijf over moffen, dan bedoel ik daar de Duitsers mee die ons bezet hielden. Moffen is dus een scheldwoord voor Duitse bezetters en kun je nu dus niet meer gebruiken. De haat tegen de Duitsers van toen zit er bij de generatie die de bezetting hebben meegemaakt nog zo in dat ik geneigd ben nog "rot mof" in mijn gedachte te zeggen als een Duitser van nu iets doet wat ik niet prettig vind, bijvoorbeeld slecht gedrag op de weg, of lawaaierig op een terras of op het strand.

Ik dwaal af. De NSB onderwijzer had de naam Jansen. Als kinderen zongen wij dan op het schoolplein. A, b, c, d, e, f, g, meester Jansen is lid van de NSB. Hij eet liever uit lege borden enz. verder weet ik het niet meer. Als het me te binnen schiet kom ik daar nog wel op terug.

In de eerste klassen schreven we eerst met een griffel op een stenen bordje. Later met een "kroontjes" pen in een schrift. Dat was in het begin een enorm geklieder. In de

bank zat een inktpotje, daar moest je de pen indopen om te gaan schrijven. Zat er iets teveel inkt aan dan viel er grote vlek op je schrift, die was met geen mogelijkheid meer weg te werken. Als de onderwijzer je schrift nakeek dan kwam daar natuurlijk een grote rode kring om te staan en kreeg je weer minder punten.

Iedere morgen werd in de klas eerst gebeden en daarna moest je opgeven of je naar de kerk was geweest. Het aantal keren dat je niet was geweest kwam op je rapport te staan.

Tijdens de lagere school periode heb ik eenmaal met de klas een schoolreisje gemaakt. Dat was niet ver weg maar toch een geweldige belevenis.

De hoofdonderwijzer had in zijn lokaal een gymnastiekstok staan. Dat was een vrij dikke stok, waarmee je een paar flinke tikken kon krijgen als je niet deed wat hij wilde. In deze tijd zou de man al gauw in de gevangenis terecht zijn gekomen, maar in die tijd vertelde je dat maar niet thuis; je kreeg dan nog een extra straf als toetje.

HET NAAR SCHOOL GAAN

In die tijd ging alles te voet. Ik moest ongeveer een kwartier lopen naar school. Weer of geen weer je liep naar school. Na de probleem tijd (de tijd dat ik steeds werd geplaagd), die ik eerder heb beschreven, ging je meestal met vrienden die je onderweg oppikte naar school toe. Onderweg hier en daar nog even over een slootje springen en dan maar zorgen dat je droog aankwam, anders zwaaide er weer wat.

de reis terug naar de kazerne, de eerste trein na zeven uur 's morgens nemen.

Ik heb de militaire dienst, de opleiding tot soldaat, en later de opleiding tot Sergeant als heel plezierig ervaren, ondanks het feit dat wij keihard werden aangepakt.

Ik herinner me nog dat wij als klas iets hadden uitgevreten wat niet naar de zin was van onze luitenant. Zaterdag toen iedereen naar huis ging had je op een groot plein de zo genaamde treinappels. De soldaten moesten zich steeds verzamelen voor, bijvoorbeeld, de trein naar Amsterdam enz. Wij moesten, met volle bepakking, helm en geweer op de schouder constant op en neer marcheren voor de uitgang van de kazerne, waar de soldaten uitkwamen voor hun, en eigenlijk af en toe ook ons, treinappel. We hebben misschien wel 2 uur zonder ophouden zo gelopen, tot iedereen weg was. Daarna mochten wij inrukken en zelf naar de trein gaan. Tijdens dat marcheren passeerden wij steeds de luitenant, die telkens weer het commando gaf "rechtsomkeert, mars", en daar ging je dan weer. Ik heb af en toe echt de gedachte gehad om mijn geweer op zijn kop kapot te slaan. Maar dat denk je dan alleen maar en je doet het niet. Ik moet wel zeggen dat deze luitenant een van de fijnste officieren is geweest waar ik mee te doen heb gehad. Ik zorgde ervoor dat ik er altijd prima verzorgd uitzag omdat dat de enige manier was om je te onderscheiden van de anderen die minder netjes op hun kleding waren.

Na mijn opleiding moest ik les gaan geven in Fort Blauw Kapel in Utrecht. Je moest dan 's morgens en 's avonds om de beurt een groep cursisten onder jouw leiding laten marcheren van de kazerne naar het Fort Blauw Kapel en terug. Dat was toch zeker $\frac{3}{4}$ uur lopen. Toen ik voor het eerst op het Fort aankwam werden mijn collega's om de beurt bij de kapitein geroepen die hun dan vertelde wat hun

MILITAIRE DIENST.

Vroeger had ieder jaar, militair gezien, twee lichtingen. De lichting waaronder ik werd opgeroepen voor de militaire keuring was "lichting 50-1".

Ik werd gekeurd in het najaar van 1949. Op dat moment was Nederland nog bezig Nederlands Oost Indië te behouden en werden schepen vol met dienstplichtige militairen naar het nu geheten Indonesië gestuurd.

Ik werd dus ook gekeurd voor uitzending naar Nederlands Oost Indië, en werd daar ook voor goedgekeurd.

De lichting '49-2 is nog naar Indië toegegaan, daarna heeft Nederland zich uit deze kolonie terug getrokken.

Ik werd dus opgeroepen in februari 1950 bij de Verbindingsdienst in de Hojelkazerne in Utrecht.

Ik kreeg eerst een opleiding voor Radiotelegrafist. Daar bleek ik beslist niet geschikt voor te zijn, waarom ik later werd ingedeeld bij de "lijn- en kabelmonteurs". Moet je je voorstellen dat ik als echte kantoorman kabels moest gaan lassen. Je weet wel van die ondergrondse telefoonkabels. Ik vond dat prachtig werk, waarom ik dan ook werd uitgezocht om naar de kaderschool te gaan. Daar werd je opgeleid tot onderofficier. Ik geef toe dat ik daar apetrots op was.

In de Hojelkazerne kreeg ik mijn opleiding als rekrut. Veel sport, waar ik later erg blij mee was, want mijn conditie bleek 0,0 te zijn.

Vroeger kon ik nog geen dag van huis zonder heimwee, maar dat was, toen ik in dienst was, onmiddellijk over. De eerste drie weken moest je in de kazerne blijven en daarna mocht je ieder weekend naar huis toe; per maand 3 maal van zaterdagmiddag tot zondagavond en eenmaal van zaterdagmorgen tot maandagmorgen. Je moest dan, voor

SPORT

(bladzijde 11)

Ik heb vroeger tijdens de lagere schooltijd weinig of geen sport beoefend.. Zwemmen deden we in de Zaan, en ik ben wel een korte tijd op voetbal geweest. Die club was ZFC (Zaanse Football Club). Op het Kalf was ook een voetbalclub met de naam PSCK. Ik meen dat het een afkorting was van Parochiale Sport Club Kalf. Maar daar wilde ik niet voetballen omdat op dat voetbalveld door de weeks schapen liepen te grazen en het hele veld dus vol lag met schapenkeutels. Misschien wel goed voor een sliding, maar nog daar nog thuis waren douches dus was die poep niet zo makkelijk te verwijderen.

LEZEN.

Of ik veel las weet ik eigenlijk niet meer zo. Enkele boeken herinner ik me nog wel. Een boek had de naam "Pang Paneu, de Toenonger." Een boek over een Indische jongen. Het Indonesië van nu was toen Nederlands Oost Indië. Op school moest je heel veel leren over dat eilandenrijk, Java, Sumatra, Borneo, Celebes, Soemba, Soembawa, Floris en Timor. Rijties die er zo ingestampt zaten dat ik ze nu nog weet.

Een ander boek had de naam "de hut van Oom Tom". Dit verhaal ging over een hele fijne neger man die slaaf was. Ik weet nog dat de tranen over mijn gezicht biggelden als ik in dit boek aan het lezen was.

VAKANTIES.

Vakanties werden gewoon thuis doorgebracht. Er was gewoon geen geld en gelegenheid om vakantie te houden. Ik heb dat ook nooit als een gemis gevoeld. Niemand ging op vakantie en dan mis je zoiets ook niet. De plaats waar ik woonde was voor een kind ongelooflijk goed geschikt om altijd wel met iets bezig te zijn. Ik herinner me niet dat ik me vroeger heb verveeld. Dikwijls zie ik bij kinderen van deze tijd dat ze kamers vol hebben met speelgoed en in de tuin de meest prachtige spullen om mee te spelen en dat ze dan nog in een stoel rondhangen en zeggen dat ze niets te doen hebben.

DE ZEE.

(bladzijde 12)

Wij woonden relatief dicht bij de zee. Ik denk een 15 kilometer. Makkelijk dus om met de fiets te overbruggen. Maar we hadden geen fiets en kwamen daardoor niet zo snel bij de zee. Wanneer ik voor het eerst de zee heb gezien kan ik met geen mogelijkheid meer zeggen. Ik ben zo dikwijls later aan zee geweest dat de eerste keer me ontschoten is.

BUITENLAND.

Ik was denk ik op mijn 16 of 17de jaar voor het eerst in het buitenland. Let wel voor ons toedoen heel ver weg, Brussel. Ik weet nog dat ik super nerveus was bij het passeren van de grens.

Mijn leven ALS VOLWASSENE.

WAAR IK HEB GEWOOND EN WAAR IK MET HET MEESTE PLEZIER HEB GEWOOND.

(bladzijde 31)

Daar gaat ie nog eens.

De meeste plaatsen heb ik al genoemd in mijn verhaal maar ik zal ze nog eens op een rijtje zetten. Ik was echt niet "honkvast" zoals je dat noemt.

HEEMSTEDE, Postlaan 20

MEDEMBLIK (TWEЕ ADRESSEN) Vooreiland 19 en de Uiverstraat nr.?

ZAANDAM (TWEЕ ADRESSEN) 'T Kalf 13 en Botenmakerstraat 1

UTRECHT (MILITAIRE DIENST) Hojelkazerne, Knoopkazerne

BREDA, (DRIE ADRESSEN) Herculesstraat 12, Paul Windhausenweg 14 en Liniestraat 97

BUNNIK, Adrie van den Heuvelstraat 9

BREDA (ZEVEN ADRESSEN) Valkhofstraat14, Kasterleestraat 41, Voorvang 96, Ginnekenstraat 58, Antwerpenstraat 518, Hendrik Hoeymakerstraat 4, Calandstraat 67).

Goed geteld zijn dat er dus 16.

Overal heb ik, om te beginnen, met veel plezier gewoond. Ik kan echt geen adres noemen die mijn voorkeur heeft. Nu woon ik heerlijk op een flatje, een gezamenlijke keus van Toosje en mij en wij zijn daar erg gelukkig mee.

Verder waren er jammer genoeg veel kleine en grote oorlogen, waarvan er sommige toch wel erg dreigend uitzagen, omdat door zo'n plaatselijke oorlog steeds weer Rusland en Amerika recht tegenover elkaar kwamen te staan. Later is dat geluwd en is de invloed van Rusland erg achteruit gegaan, al blijft het een land om rekening mee te houden.

ZWEMMEN.

Ik heb mezelf leren zwemmen in de Zaan, achter ons huis. Ik had een oude fietsband om gedaan waardoor ik bleef drijven. Op een gegeven moment kwam ik uit het water en ontdekte dat de band was leeg gelopen, dus kon ik zwemmen.

FIETSEN.

Hoe en wanneer ik heb leren fietsen weet ik niet meer. Ik had een vriendje die een step had. Nou daar leer je dus al een beetje op balanceren en ik denk dat ik later op een oud beestje het fietsen onder de knie heb gekregen.

SCHAATSEN.

Bij het hoofdstuk sport vertelde ik dat ik daar weinig aan had gedaan. Nu het woord schaatsen voor de dag komt moet ik zeggen dat ik op jonge leeftijd een fanatiek schaatser was.

Voor en achter ons huis was er allemaal water. Achter de grote Zaan en voor allemaal sloten die de weilanden van elkaar scheiden. Als je toen een luchtfoto zag van de landerijen rond Zaandam, zag je meer water dan land. Die slootjes waren snel dicht gevroren en dan konden wij schaatsen naar hartelust.

Ik had een paar Friese doorlopers. Dat waren houten schaatsen met veters. Ik droeg klompen en in die klompen leren klompslofjes. Als ik ging schaatsen dan ging ik met die klompslofjes op de schaats. Vroor het hard dan kwam ik soms met spierwitte tenen thuis en duurde het uren voor er

weer gevoel in zat. Maar dat mocht de pet niet drukken, we hadden plezier buiten.

Tijdens een bepaalde winter was de Zaan hard bevroren maar op het ijs lag een dik pak sneeuw. Op een zaterdag of zondag ben ik toen in mijn eentje sneeuw gaan ruimen op het ijs. Na verloop van tijd werd mijn baan steeds groter en kwamen de mensen op MIJN ijsbaan schaatsen. Als ik er aan denk dan ben ik er nog trots op. Er woonde een echte dame bij ons in de buurt die prachtige spierwitte kleding droeg en schaatsen had op laarsjes. Nou het was voor mij het einde omdat ook zij op mijn baantje kwam rijden. Ik heb toen zelf niet geschaatst maar alleen maar de baan groter gemaakt.

MOOISTE CADEAU. (bladzijde 13)

Enkele dingen die ik mij herinner zijn een Schuko autootje. Hierover heb ik al eerder geschreven. Ook heb ik voor Sinterklaas eens een hele kledinguitrusting gekregen die een priester nodig heeft om een mis op te dragen.

Hiernaast zie je me in vol ornaat.

Ik kreeg toen toestemming van de zaak om met de auto daar waar het nodig was hulp te bieden. Ik ben toen dag en nacht in de weer geweest om mensen te evacueren uit ondergelopen gebieden. Op een gegeven moment waren wij met een colonne auto's op weg richting Steenberg. Wij reden op een dijkje toen de colonne plotseling stopte. Wat was het geval. De hele dijk stond vol met koeien en die krijg je niet zo een twee drie weer aan de kant.

Ik heb ook nog mensen weg gehaald uit Terheijden en Wagenberg. Ook zo dicht bij Breda stond het water in de polders.

Ook hier heeft Nederland weer een ongelooflijke prestatie geleverd, om in een zo korte tijd alles weer droog te krijgen, en daarna de dijken te verzwaren en grote dammen aan te leggen om de zee geen tweede kans te geven.

ANDERE BELANGRIJKE GEBEURTENISSEN

Ik herinner mij de zogenaamde Suez crisis. Israël en Egypte waren met elkaar in oorlog. Het Suez kanaal was olie slagader voor Europa. Tijdens die oorlog zijn een groot aantal schepen in het Suezkanaal tot zinken gebracht waardoor het kanaal niet meer bevaarbaar was. Er was in Europa best wel een grote voorraad aan olie maar waar af gaat en niet bijkomt raakt snel op. Wij hebben toen tijdelijk de benzine op de bon gehad en een aantal autoloze zondagen. Al heel snel werden er super tankschepen gemaakt die rond kaap de goede hoop gingen varen en tussen de 300 en 500.000 ton olie tegelijk meebrachten. Mijn zoon John heeft een groot aantal jaren als werktuigkundige op zo'n groot schip gevaren en heeft veel verre havens aangedaan.

Brittannie en Nederland, België en Frankrijk opgestuwd. Ik heb later van mensen die daar woonden gehoord dat het op een gegeven moment eb was maar het water nog hoger stond dan bij een hoge vloed. En toen kwam er de echte vloed nog eens overheen. De golven sloegen over de dijken heen en vernielden de dijken aan de landzijde. Ja en dan heeft zo'n dijk niet veel meer te vertellen. Grote delen van Zeeland, West Brabant en Zuid Holland liepen onder water. Ik was daardoor een groot deel van mijn rayon kwijt, maar daar heb ik al eerder overgeschreven.

Het pand van een relatie van mij uit Capelle, gelegen tussen Waspik en Waalwijk. N.Br.

Ik kon daar eindeloos mee spelen, droeg de mis op voor mijn zusjes en hield preken bij het leven. Dat was natuurlijk meteen de tijd dat ik naar het seminarie wilde om te gaan studeren voor priester. Ik denk dat het goed is dat die gedachten en/of wensen niet zijn doorgegaan. Dit is meteen het antwoord op de volgende vraag: **WAT WILDE U WORDEN TOEN U KLEIN WAS**".

Dat ik voor mijn leeftijd erg klein was vroeger blijkt wel uit het feit dat ik door mijn broers en zussen, POEPIE of ONZE KLEINE POEP werd genoemd. Later heb ik mijn schade ingehaald en ben ze allemaal, qua lengte, voorbij gegaan. In de bloei van mijn leven was ik 187 cm. lang.

WAT WILDEN MIJN OUDERS DAT IK ZOU WORDEN?

Ik denk dat zij het fantastisch hadden gevonden als ik voor priester was gaan studeren. Dat was eigenlijk voor ieder katholiek gezin een hartewens. Veel boeren gezinnen waren erg groot en bij de meesten van hen was er wel een die voor priester studeerde en was er een dochter die het klooster inging. Of die kinderen daar nu wel erg gelukkig mee waren weet ik niet. Het was toch wel veel dwang van thuis en men keek wel tegen je op als je tot dat ambt toetrad.

Verder kan ik mij niet herinneren dat ze mij tot iets hebben gestimuleerd. Een ding weet ik zeker dat ik in ieder geval niet naar de ambachtsschool mocht gaan. Ik mocht geen beroep kiezen waarbij ik met mijn handen moest werken. Ik moest een beroep zoeken waar een witte boord bij nodig was. Dus kantoor of iets dergelijks. Heel veel later hebben mijn handen een zeer grote betekenis in mijn leven gekregen; maar daar vertel ik nog wel over.

WAT KOSTTEN BEPAALDE ZAKEN.

Als ik vertel dat mijn vader toen wij op het Kalf kwamen wonen een inkomen had van f.12,50 per week waarvan f.2,50 af moest om een filiaal van een wasserij te kopen en dat van de rest de huishuur, het water, de elektriciteit, het gas en eten en drinken en kleding voor 7 mensen moest worden betaald, dan begrijp je dat alles in verhouding maar weinig geld kostte.

Ik weet nog dat er postzegels waren van 1 en van 1½ cent terwijl nu ik dit schrijf een brief of kaart in Nederland per post verzonden 80 ct. kost. Voor 1 cent kon je heel wat snoep kopen, maar het probleem was, hoe kom je aan een cent. Op dit moment bestaan ze niet meer. Veel mensen bukken niet meer om een dubbeltje op te rapen.

En dat was naar mijn mening een tijd dat de mensen gelukkiger waren met wat ze hadden dan nu er van alles in overvloed te krijgen en te kopen is. Vergeleken met die tijd mag eigenlijk niemand meer zeggen dat hij of zij het niet goed heeft. (einde preek).

mensenmassa. Heel veel mensen zijn daardoor doodgeschoten of zeer ernstig gewond geraakt. Wat er met die SS ers is gebeurd weet ik niet meer, maar het was heel erg dat mensen die al zoveel geleden hadden dit ook nog eens moesten beleven.

Meisjes die verkering met een Duitse soldaat hadden gehad werden thuis weggehaald en kaal geknipt en op een kar rond gereden. Er zijn toen heel nare dingen gebeurd. Mensen die in het geheim veel ondergronds werk hadden gedaan maar in het openbaar zogenaamd met de moffen heulden om de werkelijkheid te verbloemen, werden aan de schandpaal gebonden (figuurlijk). Later is dat natuurlijk wel hersteld maar ondertussen moesten zij dat toch wel meemaken.

Van het rijke, welvarende Nederland was niets meer over. Maar iedereen was bereid zijn schouders er weer onder te zetten om Nederland te laten herrijzen. En daarom ben ik er trots op NEDERLANDER te zijn. En vanaf nu praten we niet meer over MOFFEN, maar over onze oosterburen de Duitsers.

DE WATERSNOODRAMP

(bladzijde 30)

1 Februari 1953, nog maar 8 jaar na het einde van de tweede wereldoorlog, werd Nederland getroffen door een zeer ernstige watersnoodramp. Het was meen ik zondagmorgen dat ik op de radio hoorde dat er hier en daar dijken waren doorgebroken en stukken polder waren ondergelopen. Hoe verder de dag vorderde hoe meer het tot iedereen doordrong hoe ernstig de zaak wel was.

Het was springtij en er stond een zeer zware noord wester storm. Het water wordt dan tussen de kusten van Groot

(Hitler was de leider van het Duitse volk en werd ook Fuhrer genoemd)

DE BEVRIJDING

Voor ons is het woord bevrijding niet helemaal toepasselijk. Wij beleefden het einde van de oorlog door de algehele capitulatie van Duitsland. Hitler had zelfmoord gepleegd. Berlijn was bezet door de Russen en de geallieerden. Voor Nederland werd de capitulatie ondertekend door een Duitse generaal en dat gebeurde in Wageningen. Prins Bernard was daar ook bij als hoofd van de Nederlandse strijdkrachten.

Ja en dan krijg je een heel vreemde situatie. Ik reed op een stuk fiets zonder banden met allemaal vlaggetjes (zelf gemaakt van rood, wit blauw en oranje) langs punten waar de moffen nog op wacht stonden met het geweer aan de voet. Deze mannen waren natuurlijk erg blij dat het afgelopen was en zij niet waren gesneuveld. Je had dus niets van ze te vrezen. Wij gingen naar de provinciale weg, dat was de weg van Amsterdam, via de Hembrug naar Alkmaar. Iedere keer kwamen daar de geallieerden langs die dan van harte werden toegejuicht. Soms reed daartussen een wagen met Duitse soldaten. Als we dat door hadden werd er natuurlijk behoorlijk lelijk gedaan.

Een vreselijke tragedie speelde zich af in Amsterdam op de Dam voor het paleis. De hele Dam stond vol met mensen en daar tussendoor reden de geallieerden met hun voertuigen en werden hartstochtelijk toegejuicht door de menigte. Toen er even geen troepen langs trokken, schoten plotseling vanaf een balkon van een hotel een stel SS ers (zeer fanatieke Duitse militairen) hun mitrailleurs leeg op de

MIJN TIENERJAREN

TAKEN THUIS, KARWEITJES, BIJBAANTJES. (bladzijde 14)

Toen wij nog op 't Kalf woonden moest ik een maal per week met een grote tas naar een aantal mensen gaan om daar vuile overhemden en boorden op te halen. Vroeger had je losse boorden, die met een boordeknoopje aan de voor- en achterkant van het overhemd werden vastgemaakt. Iemand kon dan het overhemd enkele dagen dragen en iedere dag een schone boord om doen. Omdat deze boorden heel erg stijf gestreken moesten worden gaven veel mensen die mee aan de wasserij en kregen ze dan keurig gewassen en gestreken weer terug.

Ik weet nog dat ik een klant had die heel ver weg woonde. Ik moest daar dus een heel eind voor lopen en dan meestal hadden zij niets om te wassen en was mijn loopje dus voor niets geweest. Ik heb die klant echt wel eens stiekem over geslagen in de hoop dat ze toch niets hadden.

Verder zorgde ik ervoor dat er altijd voldoende aanmaakhout was voor de kachel. Al wat je maar aan oud hout kon vinden werd door mij klein gezaagd en in dunne reepjes gehakt met een bijltje. Daarna keurig opstapelen ergens tegen een droge muur aan.

Toen ik op mijn 16 jaar verhuisde naar de Botenmakerstraat nr. 1 in Zaandam, mocht ik later, toen ik mijn rijbewijs had, verre routes rijden om de jongens die mijn vader in dienst had te ontlasten. Ik vond dat prachtig omdat ik dan de kans had met de auto te mogen rijden.

Voor alle karweitjes of taken die ik had werd niets betaald. Dat was ook heel normaal. Je leefde met een gezin en met elkaar zorgde je dat alles zo goed mogelijk reilde en zeilde.

Ik weet nog dat mijn zusje Ann bij een kruidenier in Koog aan de Zaan werkte. Toen de eigenaren enkele dagen weg moesten stond mijn zusje er alleen voor. Het was tijdens mijn vakantie. Ik hielp haar met het vullen van zakken suiker, zout, groene zeep enz. Alles moest in de zaak worden afgewogen en in zakken gedaan. De mensen stonden dan achter de toonbank te wachten op hun beurt, alle bedragen werden op een briefje geschreven en uit het hoofd opgeteld. Moet je eens voorstellen wat een geduld de mensen moesten hebben. Maar dat gaf allemaal niets want dan hadden ze de tijd om alle nieuwtjes uit de buurt bij te praten.

Ook voor het helpen van mijn zusje kreeg ik niets. Ik vond het al prachtig dat ik mee mocht helpen.

ZAKGELD.

Ik geloof niet dat ik voor ik ging werken zakgeld kreeg. Als je iets nodig had, en mijn ouders waren het er mee eens, dan kreeg ik dat geld. Later toen ik ging werken gaf ik al mijn geld af en kreeg daar iets van om zelf te kunnen besteden.

VERVOERMIDDELEN.

De benen en de fiets waren in die tijd de vervoermiddelen. Een bromfiets is er bij ons thuis nooit geweest. We hadden wel twee auto's voor de zaak maar die werden bij uitzondering gebruikt voor prive doeleinden.

voedsel dropten. Ik herinner me nog grote blikken vol 'met een zeer voedzaam soort koeken. Het smaakte als gebak. De lege blikken werden later door ons aan elkaar gebonden, plankje erover en je had een prachtige boot waar je op kon zitten en op de Zaan kon varen.

In de oorlog waren er ook van allerlei liedjes, die we zongen als de moffen of de NSB ers ze niet konden horen.

Hier volgen er een paar:

Oranje boven, oranje boven, leven je weet wel wie. (die wie, was natuurlijk de Koningin). Dit liedje kon je dus altijd zingen, Oranje was een normale kleur en wie kon iedereen zijn.

Op de wijs van: "Op de grote stille heide"

Op de grote stille heide
dwaalde Hitler eenzaam rond.

Met een grote kudde moffen,
starend naar het Engels front

En al starend naar de zee,
riepen al die moffen mee.

Hoe ver licht nog Londen

Hoe ver licht nog Londen
nog Londen.

Op de wijs van Lily Marleen. (Dit liedje werd door de geallieerden en door de moffen gezongen, ieder natuurlijk in zijn eigen taal. In onze taal klonk het zo.

Een Engelse torpedojager

Die voerde langs de Duitse kust

En ging aan de Fuhrer vragen

of hij nog zure bommen lust,

En in de heldere maneschijn

bombardeerden zij Berlijn

bombardeerden zij Berlijn, kort en klein.

noorden van ons land, en ook wij dus, nog die verschrikkelijke hongerwinter van '44 - '45 hebben moet doormaken.

Er gingen platte grondjes van het strijdtoneel rond waarop je trachtte bij te houden waar ze al waren. De echte goede berichten kwamen van Radio Oranje vanuit Londen. De zenders vanuit Londen werden door de moffen gestoord met stoorzenders, maar als je de radio zo goed mogelijk afstelde kon je ze toch horen. Ik hoor het nog: "Hier is radio Oranje, met de laatste serie nieuwsberichten in het Nederlands". En dan aan het einde altijd: "En wij zeggen het zonder erom te pochen, wij krijgen ze wel, die rot moffen". Als ik daar aan terug denk dan krijg ik echt nog de kriebels op mijn rug. Dat was een stem uit een gebied waar vrijheid heerste. 5 Jaar in angst leven is echt niet niks.

Deze berichten waren er natuurlijk voor alle bezette landen. Ik schrijf nu iets op wat beslist taalkundig niet goed is maar het komt zo uit mijn herinnering.

Voor Frankrijk; "Ici Londres". Voor Italië: "parla Londra, eterra minatra la nostra secunda, transmissiona Italiana". Ik moest het even kwijt. Niet laten lezen aan een Italiaan hoor. En toen begon de oorlog op zijn eindje te lopen. Noord Nederland was volkomen geïsoleerd, waardoor er in dat gebied ook niet echt is gevochten. De geallieerden hadden gehoord van de hongersnood in dat gebied, vooral rond Amsterdam. Zij hebben toen met de Duitse bevelhebbers in dat gebied afgesproken dat er schepen uit Zweden (neutraal gebied) met meel en boter binnen mochten varen in de havens van Amsterdam en dat er voedsel droppings mochten worden gehouden op uitdrukkelijke voorwaarde dat de Duitsers daar niets van mochten hebben. En zo zagen wij plotseling grote bommenwerpers met geopende bomluiken over vliegen die op afgesproken plaatsen

VOORTGEZET ONDERWIJS.

10 Mei 1940 vielen de Duitsers Nederland binnen en waren wij na 5 dagen volledig bezet. Ik zat toen nog op de lagere school.

September 1942 ging ik naar de Ulo (Uitgebreid Lager Onderwijs) in Zaandam. In de stad dus. Ik had mijn lager onderwijs dus genoten op een schooltje in een gehuchtje dat 't Kalf werd genoemd.

Ineens kwam ik op een school in de stad waar de leerlingen een heel andere opleiding hadden genoten. Een tweede nadeel voor mij was dat ik ongeveer $\frac{3}{4}$ uur moest lopen om van thuis op school te komen. Ik moest dan een zware boekentas plus mijn middagmaal met drinken meenemen. Neem aan dat dat een echte klus was. Terwijl ik aan de tippel was konden de leerlingen die in de buurt van de school woonden, al hun huiswerk maken. Ik kwam dan behoorlijk vermoeid thuis en moest dan nog weer aan de gang met studeren. Ik kon dat niet goed opbrengen en raakte al snel op het lesprogramma achter. Het schooljaar '42-'43 moest ik over doen, dat werd dus '43-'44. Ik ging toen over naar de tweede klas; dat werd dus schooljaar '44-'45. Tegen de winter waren er geen kolen meer om de lokalen te verwarmen, het werd ook vrij gevaarlijk om steeds zo lang op straat te lopen. Er was ook bijna geen voedsel meer om gezond te kunnen leven. Al met al werd de school gesloten en bleef dicht tot na de bevrijding in Mei '45. In September '45 ging ik weer naar school, de 2de klas dus.

Misschien probeer ik mijn hekel aan de school op deze manier wat goed te praten. Er waren natuurlijk genoeg leerlingen die wel hebben doorgezet, maar ik kon het niet opbrengen en mocht van mijn ouders van school af naar

kantoor (Orion) op voorwaarde dat ik een avondstudie zou gaan doen.

Februari 1946 ben ik dus gaan werken en in september '46 ben ik gaan studeren op de handelsavondschool. Ik heb daar mijn 3 en 5 jarige handelsavondschool diploma gehaald en een associatiediploma boekhouden. Direct toen ik op kantoor kwam ben ik 's morgens vroeg naar typeles gegaan en heb in enkele maanden mijn type diploma gehaald. Blind typen. Echt wij hadden schrijfmachines zonder letters en cijfers op de toetsen. Voor in het lokaal hing een bord met daarop het toetsenbord en zo moest je het leren. Ik slaagde met een snelheidsproef van 200 aanslagen per minuut gedurende 5 minuten met maar 4 fouten daarin. Dat blind typen ben ik altijd blijven doen, waarom ik nu in staat ben in een hoog tempo mijn gedachten op papier te zetten. Op papier te zetten, dat klinkt natuurlijk heel ouderwets, nu vertrouw je je gedachten toe aan je PC.

Het studeren op de avondschool ging perfect, ik behaalde goede cijfers, deed de studie met plezier, terwijl ik overdag werkte van ½ 9 tot ½ 6 en ook zaterdags van ½ 9 tot ½ 1 en dan vier avonden per week naar school van 7 tot ½ 10.

WELKE VAKKEN VOND IK LEUK EN AAN WELKE HAD IK EEN HEKEL.

(bladzijde 15)

Alle vakken die met rekenen te maken hadden vond ik geweldig en alle vakken waar je dingen uit je hoofd moest leren vond ik vervelend. Dus alle talen vond ik niet leuk behalve Nederlands. Zinnen ontleden enz. vond ik weer heel fijn.

meer bruikbaar waren. Dat wij daardoor zelf ook geen gas meer kregen vergaven wij de geallieerden, het was toch voor het goede doel. (geallieerden waren alle partijen en landen die tegen de moffen en jappen vochten)

Ook heb ik het schieten meegemaakt van een Duitse patrouilleboot die bij ons voor in de Zaan in de modder was vastgelopen. Er waren toen ook geallieerde jagers in de lucht, die met geweld door de patrouille boot werden beschoten. De jagers hebben die boot toen niet aangevallen. Dat was toch misschien wel te gevaarlijk.

Toen er geen water meer was, was er voor noodgevalen water opgeslagen in de lege olietanks van de fabriek naast ons. Ik had de sleutels van dat terrein en van de tanks en gaf iedere morgen de mensen uit de omgeving water.

Eens per jaar kwam er een NSB er (je weet nog wel, iemand die met de moffen was bevriend) aan de deur bellen. Hij had dan een collectebus in zijn hand waarop stond: "WINTERHULP". Hij zamelde geld in voor een goed doel. Maar dat goede doel was altijd een NSB organisatie. Mijn moeder gaf nooit iets en dan werd je, om je bang te maken, op een lijst gezet. Wij zeiden altijd: "Geen knoop van mijn gulp voor de winterhulp". Nou dat laat niets aan duidelijkheid over. (waar nu een rits in je gulp zit, zaten vroeger knopen).

In de oorlog was er natuurlijk een enorme geruchtenstroom. Alles wat goed was wilde je graag horen en verder vertellen. Veel van de geruchten waren niet waar of gedeeltelijk waar. Toen de geallieerden de invasie deden in Normandië kwam de geruchtenstroom helemaal op gang en dachten sommigen dat wij al half en half bevrijd waren. Maar niets was minder waar. Het werd een ongelooflijk zware strijd maar de geallieerden kwamen toch steeds dichterbij maar gingen niet verder dan de grote rivieren, waardoor het

Ik pak nog wat flarden op die me te binnen schieten. Ik weet nog dat er een geallieerde bommenwerper terug kwam die aangeschoten was. Hij vloog heel laag over en toen hij boven de Wijde Wormer was sprongen nog een aantal mensen uit het vliegtuig om het vliegtuig lichter te maken en de kans op terugkeer naar Engeland groter zou worden. Toen deze mannen op de grond kwamen waren ze in de kortste keren op schuilplaatsen onder gebracht. 's Avonds werden er toen zo drie mensen van de straat opgepakt en doodgeschoten. Er kwamen overal aanplakbiljetten te hangen waarop stond dat als de piloten zich niet zouden melden er de volgende dag 6 mensen zouden worden gefusilleerd (doodgeschoten) en zo voort dan 12 dan 24. 's Avonds hoorden wij dat de piloten zich hadden gemeld. (Na de oorlog hoorden wij dat het niet waar was, maar dat de moffen het niet hebben aangedurfd dit wrede plan door te zetten).

Ik liep eens met mijn vader door de Westzijde. Zaandam heeft twee grote straten langs de Zaan, de een heet Westzijde en de andere Oostzijde. 't Kalf was het verlengde van de Oostzijde. Ik liep dus met mijn vader door de Westzijde waarlangs de gasfabriek was gevestigd. De gasfabriek haalde uit kolen gas wat opgeslagen werd in grote gashouders en wat er over bleef noemde men cokes, wat weer aan de mensen werd verkocht om te stoken. Het was natuurlijk goedkoper dan gewone kolen. Wat ik wil vertellen gaat over die gashouders. Ik denk dat wij ongeveer 4 a 500 meter de gasfabriek voorbij waren toen wij een oorverdovend lawaai hoorden van schieten en zeer laag vliegende vliegtuigen. Wij schrokken natuurlijk heel erg. Wat was er gebeurd. Een paar geallieerde vliegtuigen hadden zeer laagvliegend de gashouders beschoten die natuurlijk onmiddellijk in brand vlogen en voor de rest niet

Rekenen, algebra, wiskunde, boekhouden en handelsrekenen waren voor mij de favorieten vakken.

Ik herinner mij een examen handelsrekenen. Wij hadden de tijd van 7 tot 9.30 uur 's avonds. Voor de klas zat een leraar Duits, een vak waar ik minder goed in was. Na een uur had ik mijn werk af maar de tellingen kwamen niet uit. Je moet rekenen dat je alles uit het hoofd moest tellen, dat had ik dus ook allemaal al tweemaal gedaan. Ten einde raad ging ik de opgave eens narekenen en kwam tot de ontdekking dat daar een fout in zat. Ik ging naar voren en vertelde het aan de Duitse leraar. Hij geloofde mij natuurlijk niet en dacht dat ik de klas uit wilde om misschien iets elders na te kijken. Ik mocht uiteindelijk naar de leraar die over dat examenvak ging op voorwaarde dat als het niet waar was ik voor deze avond een nul zou krijgen. Het klopte natuurlijk wel en alle leerlingen in de diverse klassen kregen te horen wat er fout was. Ik had toen mijn werk klaar en kon naar huis. Daar stonden ze natuurlijk wel raar te kijken dat ik zo vroeg terug was.

SEKSUELE VOORLICHTING OP SCHOOL, THUIS.

Nou dat was er niet bij. Over seks werd niet gesproken, nog op school nog thuis. Op 't Kalf woonden wij, zoals ik al eerder heb verteld tussen de boeren in. Als een boer wilde dat een koe een kalfje moest krijgen dan leende hij van een andere boer een stier en die werd dan bij die koe in het land gezet. Nou zo een tafereel deed zich voor en ik stond daar met een vriendje naar te kijken. De boer ging steeds naar het vrijende koeienpaar toe om de staart van de koe wat opzij te houden. Dat was niet naar de zin van de stier die dan onmiddellijk weer in actie kwam om de boer te verjagen.

Een prachtig tafereel wat ik nog steeds voor me zie als ik daar aan denk.

Op een gegeven moment zegt dat vriendje tegen mij: "Dat doen jou vader en moeder ook met elkaar". Nou daar moest ik het mijne van weten. Ik kwam thuis, mijn moeder stond in de keuken in een pan soep te roeren en ik vertel haar mijn verhaal en wat mijn vriendje daarvan had gezegd dat zij en vader dat ook deden. Ik weet nog goed dat zij steeds sneller in de soep ging roeren en toen het klapstuk van de veiling kwam mij een geweldige draai om mijn oren gaf, en dat was het einde van de seksuele voorlichting. Daar praat je dan maar niet meer over.

Over de kapelaan die ons voorlichting zou geven in de kerk heb ik al verteld. Alles moest je dus maar hebben via je vriendjes. Lectuur over zo iets kwam natuurlijk ook niet in huis.

SPORT

Georganiseerde sport heb ik nauwelijks bedreven (jaartje ZFC weet je nog wel) en verder schaatsen en zwemmen. Later toen ik onder dienst was ben ik fanatiek gaan hardlopen en marsen lopen. Maar dat komt denk ik nog wel in een ander hoofdstuk voor de dag.

MUZIEKINSTRUMENT

Een woord. NEE. Ik ben absoluut niet muzikaal.

de kracht hadden om dat graafwerk te verrichten. De lijken werden in kartonnen dozen gelegd en opgestapeld in een kerk. Door de strenge vorst ging het ontbindingsproces veel langzamer maar men had de grootste moeite om de ratten te verdrijven die aan de lijken gingen knagen.

Wij woonden zoals ik al vertelde langs een weg waar de koeien uit de Wijde Wormer, de Beemster en de Schermer, (allemaal grote polders) werden weggevoerd. In de laatste hongerwinter kwamen veel Amsterdammers met de meest vreemdsoortige vervoermiddelen bij ons langs op weg naar de boeren om te kijken of ze daar nog wat voedsel konden krijgen. Wij hebben diverse mensen die terug kwamen gezien die in plaats van voedsel een overleden familielid op de wagen hadden liggen.

De trein van Amsterdam via Zaandam naar Purmerend en Hoorn, ging over een spoorbrug (draaibrug) over de Zaan. Op een nacht toen er een moffentrein moest passeren hadden de ondergrondsen (verzetsstrijders) de brug open gedraaid en plonsde de locomotief zo de Zaan in. Dus was ook deze verbinding voor de moffen onbruikbaar geworden. De grote spoorbrug over het Noord Zeekanaal, de Hembrug, was door de moffen ondermijnd met springstoffen. Zodra ze zouden terug trekken hadden ze de plannen om die brug te vernielen. De ondergrondsen hebben toen op een nacht, de moffen liepen wacht op de Hembrug, de draden doorgeknipt, zodat toen het puntje bij het paaltje kwam, de brug gespaard is gebleven.

Wel hebben de moffen vlak voor het einde van de oorlog alle kranen in de Amsterdamse haven opgeblazen. Ook dat konden wij vanaf het Kalf goed zien. Dat doet echt pijn als je dat ziet gebeuren en er niets aan kan doen. Kun je je voorstellen dat er in je binnenste dan een grote haat groeit tegen alles wat Duits is?

al die bomen in de kortste keren gesloopt en meegenomen. Ook wij hebben toen zo'n boom gekocht en thuis opgestookt.

In Amsterdam had je speciale jodenwijken. De joden waren allemaal door de Duitsers weg gevoerd naar concentratiekampen. De huizen in die wijken stonden leeg, en toen die strenge winter kwam sloopten de mensen alles wat maar brandbaar was uit die huizen. Een aantal zijn daardoor ingestort, waardoor er ook weer mensen slachtoffer werden van de nood die er heerste. Tussen de trambanen in Amsterdam lagen ook allemaal houten blokjes die goed geteerd waren. Ook dat hout verdween allemaal. Ach er reed toch geen tram of trein meer.

Ik heb al eerder verteld dat wij in een vrij klein huisje woonden op 't Kalf, en dan met z'n zevenen. Nu waren ook opa en oma Karskens er nog bij en kwamen de zoon en dochter die bij hun thuis woonden, tante Lena en oom Ben ook nog bij ons eten. Kun je voorstellen dat wij in dat kleine huisje met negenen woonden en sliepen en dan ook met negenen (Greet en ik aten bij Maus van der Wardt) aan tafel. Ik neem voor mijn ouders echt mijn petje af dat dat allemaal zonder veel problemen is gegaan.

In de hongerwinter van 1944 - 1945, toen zuid Nederland al was bevrijd, is het echt voor heel veel mensen rampzalig geworden. Het vroor toen heel lang heel erg streng. Er waren nachten bij dat de temperatuur tot 24 graden onder nul daalde. Dat was natuurlijk net iets wat we niet meer konden hebben. Weinig of geen brandstof om het huis te verwarmen, er was geen water geen elektriciteit en geen gas meer. Er was nauwelijks eten. In Amsterdam stierven de mensen echt als ratten van de honger. De lijken konden niet meer worden begraven omdat; punt een de grond te diep was bevroren en punt twee de mensen gewoon niet meer

TONEELSTUKJES, MUZIEKUITVOERINGEN.

(bladzijde 16)

Ook dat niet. In de oorlogsjaren kwam daar ook weinig van. Dikwijls mocht je 's avonds niet op straat. Spertijd werd dat genoemd. Na de oorlog was ik de hele week druk op kantoor en 's avonds en in het weekend studeren. Weinig tijd dus om iets anders te doen.

De twee volgende vragen zijn hierdoor dus wel beantwoord. Geen publiek dus en ook geen lid van een club.

POPULAIRE LIEDJES.

(bladzijde 17)

In die tijd waren er geen cd's geen bandjes niets van dat al. Heel langzaam kwamen er grammofoonplaten. Eerst platen van een soort koolstof die erg breekbaar waren en gedraaid werden met een naald die na het spelen van drie plaatjes verwisseld moest worden. Dat werd natuurlijk wel duur waarom men ze langer ging gebruiken, waardoor de plaat weer eerder naar de knoppen ging.

Maar ook dat hadden wij voorlopig nog niet. Mijn eerste grammofoonplatenspeler heb ik gekocht toen ik denk ik 30 jaar was. Mijn eerste plaatje was van Mieke Telkamp en de naam was: "Als een gouden cirkel". Toen kwam ook de tijd dat je, als een liedje je aansprak je een plaatje kocht om het te horen als je daar zin in had.

Er was toen ook nog geen sprake van top hits enz. Sorry dus daar kan ik je weinig van vertellen.

DANSLES

Ja ik heb wel dansles gehad en hoe. Ik mocht natuurlijk alleen maar naar een zeer nette dansschool.

Ik had toen al heel lang een vaste vriend, Aad Fraase Storm. Samen met hem mocht ik in Amsterdam op dansles. De naam van die dansschool was "Sandmann".

Het was een keurige dansschool, maar dat de heer en mevrouw Sandmann voor ons merkbaar onplezierig met elkaar omgingen was niet zo belangrijk denk ik, Maarja!!, het was een katholieke dansschool dus!!!

Ik weet nog dat als je een meisje vroeg om met je te dansen, je eerst je colbert jasje moest dichtknopen, naar haar toe moest lopen, een lichte buiging maken en haar vragen of ze deze dans met je wilde maken. Vergat iemand zijn jasje dicht te knopen dan hield opeens de muziek op en heerste er doodse stilte in de zaal. Wie was de onverlaat? Ja en dan had je natuurlijk een kop als vuur want iedereen zag dat jij het was die zo boerenpummelig deed.

Als ik later op een feestje met een meisje danste dan werd dikwijls gezegd: "Je bent zeker op dansles geweest bij Sandmann".

KLEDING

Heel lang heb ik een POFBROEK ofwel een PLUSFOUR gedragen. Dat was een lange wijde broek die van onder met een gespje nauwer kon worden gemaakt. Als je dat had gedaan kon je dat omhoog trekken en bleef het ergens op je kuit vast zitten. De broekspijp pofte er dan overheen. Dat strakke ding om je kuit was niet echt plezierig maar wij vonden dat het wel erg mooi stond. Een beetje ordinair

Dan was bijvoorbeeld een of twee van de vier motoren kapot geschoten en ging hij natuurlijk veel langzamer dan de rest. De oliefabriek naast ons had een vrij hoge toren en de mensen daar gingen dan op het dak kijken en konden dan zien of het aangeschoten vliegtuig over de duinen de zee bereikte. Als dat zo was wisten wij dat ze veilig Engeland zouden bereiken. Aan het juichen van de mannen op de toren wisten wij hoe het erbij stond.

Tegen de winter van 1944 zijn de vader en moeder van mijn moeder ook bij ons komen wonen. Er was namelijk ook helemaal geen brandstof meer om het huis te verwarmen. Ik kreeg van de oliefabriek naast ons af en toe nog wel een mutje kolen. Ook probeerden wij alles wat maar brandbaar was mee naar huis te nemen. Ik weet nog goed dat ik over de bevroren zaan liep en ergens onder een pakhuis een grote balk zag liggen. Ik kon dat ding onmogelijk alleen verslepen en heb toen gewacht op mijn broer Ernst. Nou wij er 's avonds heen en de balk over het besneeuwde ijs naar huis gesleept. Wij hadden er al gauw een paar moten afgezaagd en stuk gehakt. De volgende morgen kwam er over het ijs een man ons achtererf opstappen. Ja hij was de eigenaar van het pakhuis. Toen hij 's morgens vanuit het pakhuis naar buiten keek zag hij een spoor lopen van onder zijn pakhuis uit. Hij heeft dat spoor gevolgd en zo zijn balk weer terug gevonden. Hij begreep wel dat er geen boze opzet in het spel was. Ik weet wel dat het een grote sterke vent was, want hij nam de balk zo op zijn schouders weer mee terug naar de vindplaats.

Mijn vader was kerkmeester. Op een dag gaf de pastoor aan vader door dat er een grote boom uit de laan naar de pastorie was omgezaagd en meegenomen. Vader adviseerde toen om onmiddellijk een aantal parochianen een boom te verkopen en weg te laten halen, anders waren

kammen en ik maar spinnen. Dat was echt gezellig hoor. Het zoemen van het spinnewiel, wat praten met elkaar en veel zingen. Direct na de oorlog was er nog steeds geen school maar gingen mijn vader en Ernst weer aan het werk. Ik zat toen alleen te spinnen, wat ik erg saai vond en ik blij was dat het niet meer hoefde te gebeuren.

Ernst was ondergedoken. Dat hield in dat niemand hem mocht zien. Hij moest namelijk naar Duitsland toe om voor de moffen te werken in de oorlogsindustrie. Daar had hij natuurlijk geen zin in. Naast ons huis was een oliefabriek en van de directeur van deze fabriek mocht hij daar 's nachts zich schuil houden. Als de moffen iemand zochten dan kwamen ze meestal 's nachts, dus dan moest hij zeker niet thuis zijn.

Overdag zaten wij dus met z'n drieën te werken in de huiskamer. En dan opeens hoorde je een zwaar gegrom in de lucht. Wij renden dan naar buiten want dan kwamen de geallieerde vliegtuigen vanuit Engeland over Nederland vliegen naar Duitsland toe om daar te gaan bombarderen. Het was een geweldig gehoor maar ook een geweldig gezicht, echt honderden vliegtuigen in formatie op weg naar Duitsland om te zorgen dat wij bevrijd zouden worden van het juk van de bezetters.

Wij hadden in het geheim een radio en Ernst ging dan naar boven en zette een Duitse zender aan. Deze zenders waarschuwden namelijk de Duitse bevolking als er kans op een luchtaanval was. Je hoorde dan: "Achtung, achtung, hier ist ein luftwaffe meldung. Feintliche kampflugzeugen befinden sich uber nord-west Deutschland". Nou en dan wisten wij waar die vliegtuigen naar toe waren en wisten wij ook ongeveer wanneer zij weer terug zouden komen. Ja en dan kwamen die enorme groepen weer terug en soms kwam er dan een half uur later nog een aan die heel laag vloog.

gezegd werd zo'n broek ook wel een DROLLENVANGER genoemd. Bedenk zelf maar waarom.

Op het dak van de Orion fabriek. Ik sta in het midden en links ook nog een jongen met een plus-four aan.

Verder droeg ik meestal een colbert jasje met daaronder een overhemd met een losse boord. Dat was een zeer stijf geval om je nek. Als het erg warm was dan werd dat erg klef rond je hals. Maar ja het hoorde zo. Je zat op kantoor en je moest er netjes bijlopen. De overjassen waren over het algemeen erg lang.

Kleding was zo belangrijk voor me dat ik later, toen ik in zaken zat, praktisch geen goed telefoongesprek kon voeren als ik niet gekleed was. Stel de telefoon ging als ik mijn piama nog aan had, nou dan ging zo'n gesprek van geen

kanten. Achteraf moet ik daar natuurlijk zelf om lachen, maar zo dwangmatig zaten wij toen in elkaar. Daar kun je niemand de schuld van geven dat was de tijd van toen. Maar ik blijf van mening dat het toch een mooie tijd was om naar terug te kijken en ook dat ik al die veranderingen zo heb mogen mee maken. Nu doe ik nog in uiterste nood een stropdas om. Lekker vrij in je kleding zitten is toch erg belangrijk.

INVLOED VAN MENSEN OF ZAKEN OP MIJ.

Welke mensen speciale invloed op mij hebben gehad, buiten mijn ouders dan natuurlijk, kan ik zo niet een twee drie zeggen. Ik zat in die periode op kantoor bij de Orion waar ik later in dit verhaal uitvoerig over zal vertellen. De mensen die daar werkten en waarmee ik werkte zullen zeker invloed hebben gehad op mijn karaktervorming. Ook ben ik in die tijd in dienst gegaan wat heel veel invloed op mij heeft gehad, maar ook daarover later. De kerk heeft zeker een grote stempel op mijn doen en denken gehad. Ik wil daar nu eigenlijk wel iets meer over zeggen.

Voorop gesteld wil ik zeggen dat de kerk, en in mijn geval de Rooms Katholieke Kerk, voor mij toch iets blijft waar ik een ander niet graag kwaad over hoor zeggen. Deze kerk heeft veel gedaan op het gebied van onderwijs, ziekenhuizen, verzorgingshuizen enz. Dat er nogal eens iets mis ging, is dan toch het werk van mensen, die denk ik niet begrepen waar het om ging. Ik weet zeker dat Jezus van Nazareth, die de grondlegger is van het christelijke geloof, dikwijls heeft gedacht: "Maar zo heb ik het niet bedoeld".

Bij bijna alles wat ik deed vroeg ik me af of het wel goed was. Zou God misschien boos zijn als ik het zus of zo deed.

voor ons te eten had. Nou daar kon hij niet aan beginnen, maar, de twee jongsten, mijn zusje Greet en ik mochten wel iedere dag 2x bij hem komen eten. Wij hebben het bij hem heel goed gehad. Wij konden onze buik vol eten en kwamen dan thuis en zagen dan de rest van de familie zich tegoed doen ??? aan een gaarkeukenmaaltijd. Wij vertelden maar niet hoe lekker wij gegeten hadden. Voor onze huisgenoten was het voordeel dat zij de maaltijden van ons konden opeten.

Een heel vervelend en naar voorval was iets wat de oude vader van Maus overkwam. Tegenover het huis van Maus van der Wardt was een grote schutting. Op deze schutting waren anti moffen teksten gekladderd met witte kalk. De oude mijnheer van der Wardt stond voor zijn huisje, toen er een patrouilleauto aankwam met moffen daarin. Met het geweer in de aanslag werd deze oude man gedwongen om de schutting met zijn eigen spullen schoon te maken. Erg vernederend voor zo'n oude man. Hij was er dan ook danig van onderste boven.

In 1944 heb ik bij een boer leren spinnen op een echt spinnewiel. Wij hebben toen zelf een spinnewiel gekocht en ben ik de hele dag gaan spinnen voor de boeren, en daar kregen wij weer eten voor, bijvoorbeeld graan. Dat graan werd dan met de koffiemolen gemalen en werd er brood van gebakken. Dat was als gebak gelijk.

De boeren leverden dus zelf de wol van de schapen. Deze schapen waren "klandestien" (zonder dat de moffen het wisten) geslacht. De huid werd dan opgerold en een aantal weken weggelegd. Daarna kon je de haren er in plakken aftrekken. Het nadeel was dat er nog wat huid aanzat wat er eerst uitgekamd moest worden. Omdat in die laatste jaren de wasserij niet meer draaide en mijn vader dus niets te doen had, zat hij de hele dag samen met mijn broer Ernst te

veewagens naar "de Heimat" (vaderland voor de moffen). Zo werd Nederland helemaal leeg geroofd en werd de bevolking steeds armer en armer.

Je kon bijna niets meer kopen zonder daarvoor een bon in te leveren. Alles was dus op de bon. Je had brood- kaas- melk- aardappelbonnen, maar ook kleding- en schoenenbonnen. Ieder mens had een stamkaart en met die stamkaart kon je dan aan het distributiekantoor je bonnen halen. Je begrijpt dat je alles maar mondjes maat kreeg. Het gezegde "te weinig om van te leven en te veel om van dood te gaan", ging in die tijd wel op. Iedereen probeerde wel wat te verzinnen om aan eten enz. te komen. Regelmatig naar de boeren toe om een litertje melk, een stukje kaas of wat eieren.

Op het laatst was er echt niets meer te krijgen. Brood werd gemaakt van tulpenbollen. Dat was een kleffe hap met een bruin korstje erom. Warm eten moesten wij uit de gaarkeuken halen. Je ging dan met een emmertje of pannetje naar het slachthuis en daar werd uit grote gamellen een x aantal scheppen soep in je pannetje gedaan, al naar gelang je daarvoor bonnen inleverde. Die soep was echt niet te eten, maarja het was tenminste iets.

Bij Hek, een restaurant in Amsterdam, verkochten ze een bord Haagse bluf. Je kreeg dan een diepbord vol met iets wat er prachtig uitzag en nog lekker smaakte ook. Als je het bord leeg had zat je werkelijk echt vol. Je rekende af en als je dan buiten liep, liet je een paar grote winden, en weg was alles. Het was gewoon een bord vol met een illusie van lekker eten.

Bij ons in de buurt woonde een aardappelhandelaar, een vrijgezel die samen met zijn vader in een klein huisje woonde. Zijn naam was Maus van der Wardt. Mijn moeder was eens naar hem toe gegaan om te vragen of hij niet wat

Gelukkig was er dan de biecht, waar je je zonden kon belijden en was je zieltje weer schoon gewassen.

Als je dood ging waren er drie mogelijkheden: je ging naar de hemel, naar het vagevuur of naar de hel. Nou de hemel was natuurlijk het einde en alleen bestemd voor de halve heiligen hier op aarde, de meesten gingen eerst een tijdje naar het vagevuur om hun ziel schoon te laten branden, hoelang, dat wist je natuurlijk niet, maar je kwam er tenminste uit om dan schoon en wel naar de hemel te gaan. Ja en dan kon je naar de hel gaan. Daar kwam je beslist niet meer uit. Daar moest je blijven branden tot in de eeuwen der eeuwen. Nou er waren maar weinig mensen die daar zin in hadden dus leefde je maar zo braaf mogelijk, iedere zondag een of tweemaal naar de kerk en regelmatig biechten, je zonden belijden. Bij tijd en wijlen kon je ook vagevuurdagen afkopen door aflaten te verdienen. Je moest dan een aantal onzevadertjes en weesgegrootjes bidden en dan had je weer een korting van bijvoorbeeld 60 dagen vagevuur. Je kon dat ook voor een ander doen die al gestorven was en waarvan je dacht dat die wel in het vagevuur zat. Nou, en dan had je nog een voordeeltje voor de rijken onder ons, die hoefden dan niet te bidden maar konden door het storten van een bedragje ook aflaten verdienen.

Vrijdags mocht je geen vlees eten maar om dat verbod op te heffen kon er ook geld worden gestort. Het was dus toch makkelijk om geld te hebben, dat gaf wat meer bewegingsvrijheid in het kerkelijk gebeuren.

Later was ik betrokken bij de oprichting van de parochie "de Goede Herder" in de wijk Doornbos te Breda. De pastoor, Lazeroms was zijn naam, had mij gestrikt voor een functie binnen dat gebeuren, waardoor ik regelmatig contact met hem had. Ik had toen juist een huis gekocht en had een

hypotheek van ongeveer f.15.000,--. Voor die tijd dacht ik een heleboel. De pastoor vertelde mij dat hij ook een grote schuld moest maken om de kerk te bouwen. Ik meen dat hij f.100.000,- hypotheek moest nemen, f.50.000,-- had hij al bij elkaar gekregen als bouwpastoor, en van het bisschoppelijk noodfonds kreeg hij ook f.100.000,-. Dat noodfonds was een fonds om kerken te bouwen. Iedere zondag werd daar in alle kerken voor gecollecteerd en ieder jaar was er een zondag, kerkebouwzondag. Dan moest er nog eens extra worden geofferd. De f.100.000,- hypotheek voor de kerk vond ik in vergelijking met mijn hypotheek van f.15.000,- maar weinig, maar de pastoor vertelde mij dat hij ook de f.100.000,- aan het noodfonds moest terug betalen. Dat vond ik heel raar, en daar heb ik toen met die pastoor ruzie over gekregen. Ik vond dat de bisschop geen recht had om het geld wat hij had gekregen om kerken te bouwen aan de andere kant nog weer eens terug kreeg van de parochianen van de nieuw gebouwde kerk.

Ik ben toen na gaan denken over het doen en laten van de kerk en kwam tot de slotsom dat mijn directeur van de Orion gelijk had toen hij mij eens zei: "De katholieke kerk is de best georganiseerde handelonderneming van de hele wereld".

Je gaat dan van alles op een rijtje zetten en met andere ogen bekijken en ziet dan alle misstanden in die kerk. Ik had het gevoel dat ik heel erg voor de gek was gehouden. Ik ben toen uit de kerk gestapt en heel lang niet meer ter kerke geweest. Later is dat wat veranderd. Hoe dat is gekomen komt later in dit verhaal. Ik ben nu milder over alles gaan denken en zie ook best wel de goede kanten. Jammer genoeg is het voor veel mensen te laat dat het tij wat aan het keren is in het kerkelijk gebeuren. De kerken

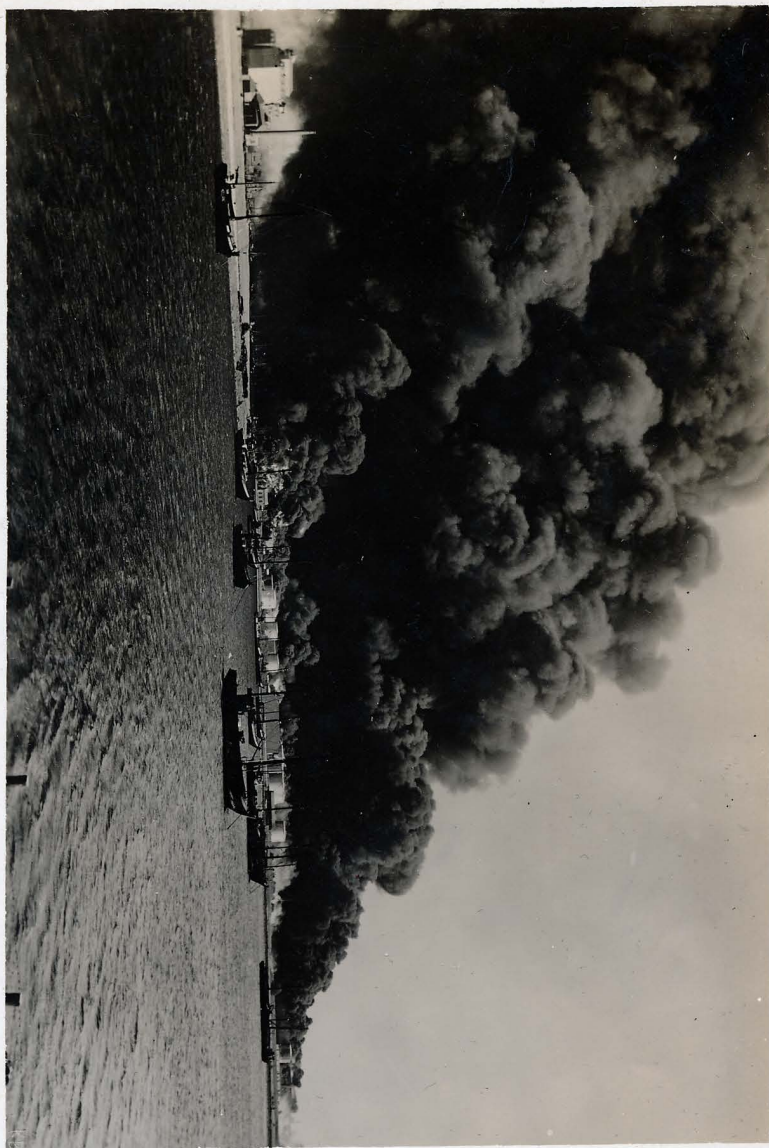
De regering en de leden van het koninklijk huis waren naar Londen, Engeland, uitgeweken om vandaar uit zo zinnig mogelijk het regeringswerk voort te zetten.

Mijn eerste contact met de Duitsers, (je weet wel, wij noemden ze toen "moffen") was op de lagere school op het Kalf. Een deel van de school werd als een soort kazerne ingericht en door een aantal moffen bewoond. Stel je voor in die tijd. Nooit had je iets gehoord of gezien van een buitenlander en daar staat ineens zo'n man met een uniform en een geweer voor je school op wacht. Het waren over het algemeen wat oudere mannen, zeg maar vaders van gezinnen met opgroeiende kinderen, die het denk ik echt niet zo leuk vonden om op het Kalf in een schooltje als bezetter te moeten zitten. Deze mannen kwamen voor mij dan ook over als heel vriendelijke mensen waar je natuurlijk niet goed mee kon praten. Ik weet wel dat ze het wat eten en drinken betreft zeer royaal hadden. Ze hadden kistjes jam. De jam werd met hele dikke lagen op hun boterham gesmeerd en wij stonden daar echt likkebaardend naar te kijken. Zo royaal hadden wij het toen ook niet.

De eerste jaren van de oorlog verliepen voor mij althans vrij rustig. Toen ik in de stad naar school moest kwam voor mij het probleem. Geen fiets. Alles wat wij hadden werd door de moffen weg gehaald en overgebracht naar Duitsland. Nieuwe fietsen waren niet meer te koop en ook regelmatig werden de fietsen van de mensen afgepakt en naar Duitsland getransporteerd.

Ik herinner me nog heel goed dat op een gegeven moment langs ons huis allemaal koeien liepen. Echt partijen van honderden koeien. Deze koeien kwamen uit de grote polders Wijde Wormer, Beemster en Schermer. Ze werden weggehaald bij de boeren en over de wegen voortgedreven naar het station van Zaandam en ook die gingen in

De hevige oliebrand te Amsterdam. Helemaal links een rijstpellerij "de Vrede".

lopen alleen nog maar leeg. Hier in Breda-Noord blijft er nu (1999) nog maar een kerk over van de vijf.

MIJN VERHOUDING ALS TIENER MET MIJN OUDERS.

Ik kan me niet herinneren dat ik problemen met mijn ouders heb gehad. Het was in die tijd dat je gewoon deed wat je ouders je zeiden. Het was een tijd van woningnood door de oorlog. In de oorlog werden er geen huizen gebouwd en er waren veel huizen door de oorlog vernield. Je kon dus niet zomaar zeggen van ik stap op en ga op kamers wonen, daar dacht je ook niet over. Net als met de kerk liep je keurig in het gareel.

OMGANG VAN JONGENS EN MEISJES MET ELKAAR..

Nu praat ik in het algemeen en voor mijzelf in het bijzonder. Er waren bepaalde avonden, woensdag en zaterdag, dat je 's avonds in de Westzijde (een hoofdstraat in Zaandam) liep te flaneren. Jongens bij jongens en meisjes bij meisjes. En dan maar naar elkaar kijken en aandacht proberen te krijgen. Soms lukte dat en kon je een tijdje met zo'n groepje meisjes wat praten met elkaar en grapjes maken. Er bleef een keurige afstand van elkaar, lichamelijk bedoel ik, en ook werden er geen dubbelzinnige praatjes verkocht. Kon je een meisje zover krijgen dat ze een avondje met je uitging, bijvoorbeeld naar de bioscoop, dan haalde je haar in de buurt van haar huis op en bracht ze later ook weer netjes thuis. Een kusje was er niet zo gauw bij. Echt met elkaar vrijen was er helemaal niet bij. Daar dacht je misschien wel aan, maar op zich was dat al zondig, alleen al het denken aan, laat staan met elkaar naar bed gaan. Dat was alleen voorbehouden aan getrouwde stellen. Het vrijen met elkaar

voor die tijd was echt een zeer grote zonde en ging je met een bloedvaart zo de hel in, je weet wel waar je altijd moest branden en er ook nooit meer uitkwam. Als je getrouwd was mocht je eigenlijk alleen maar echt met elkaar vrijen als je dat deed om kinderen te krijgen. Als je dat niet als doel had bij het vrijen dan leefde je eigenlijk ook in zonden. Dat was dan ook de rede dat er nogal wat gezinnen waren met 12 of meer kinderen.

Ik ken een lief stel mensen. Wij en de kinderen noemde ze opa en oma Verkooyen. Het waren vroegere burens die later nogal eens op onze kinderen pasten. Die Oma Verkooyen vertelde ons eens dat ze, als ze menstruatie had, het maandverband langer gebruikte. Opa dacht dan dat het nog niet over was en had hij geen behoefte om met haar te vrijen. Dat was haar methode van kinderbeperving. En toch waren het mooie tijden!!!

En dan zien wij aan de voorkant van het huis in de verte grote rookkolommen en daar tussendoor grote steekvlammen. Wat was er gebeurd.

Toen bleek dat Nederland zich niet kon handhaven tegen de Duitse overmacht, is in Den Helder een groep Engelse militaire motorrijders aan land gegaan. Deze motorrijders zijn door Noord Holland en Zuid Holland gereden naar de Rotterdamse haven en daar weer aan boord gegaan van een schip die ze weer naar Engeland heeft gebracht. Tijdens de rit door Noord en Zuid Holland hebben ze op diverse plaatsen olieopslagplaatsen in brand geschoten om te voorkomen dat de Duitsers daar gebruik van konden maken. (achteraf bleek dat alleen die olieopslagplaatsen in brand waren geschoten die niet het bezit van Engelse maatschappijen waren. Ook dat is oorlog)

Wat wij dus zagen was de brand van een olieopslagplaats in Amsterdam. Deze brand heeft dagen geduurd en gaf ons een prachtig schouwspel, vooral in de nacht, want telkens ontplofte er weer een tank en dan had je een torenhoge steekvlam. Ik heb een foto van deze brand en hoop die in dit boekje afgedrukt te krijgen, dan heb je een idee wat ons uitzicht was. (zie foto volgende bladzijde)

Dan herinner ik me dat Nederland, na het bombardement op Rotterdam, capituleerde. Het hele centrum van Rotterdam was plat gegooid en de Duitsers dreigden meer steden te zullen bombarderen als Nederland zich niet overgaf. Het was echt zinloos om verder te vechten tegen zo'n grote overmacht, waarom dus de capitulatie.(overgave)

GROTE GEBEURTENISSEN IN MIJN LEVEN

HET BESCHRIJVEN VAN HERINNERINGEN VAN:

(bladzijde 28 en 29)

HET UITBREKEN VAN DE TWEEDE WERELDOORLOG.

HET BOMBARDEMENT OP ROTTERDAM

DE CAPITULATIE

INDIE

DE JODENVERVOLGING

DE HONGERWINTER

GEBEURTENISSEN EN AVONTUREN IN DE

BEZETTINGSTIJD

DE BEVRIJDING.

Ik heb al deze rubrieken samengevat. Als ik hierover ga vertellen zullen deze punten door elkaar lopen denk ik. Probeer mijn warrige gedachten over die tijd maar op een rijtje te zetten en te plaatsen onder de rubriekjes hierboven vermeld.

Toen de Duitsers in de nacht van 9 op 10 mei 1940 Nederland binnen vielen was dat voor Nederland het begin van de oorlog. Ik was toen nog 9 jaar.

Als 9 jarige kun je je nog best veel herinneringen maar wel als kind. De oorlog was voor mij niet zo gruwelijk, meer een zeer spannende tijd. Zo moet je mijn verhaal dan ook lezen. Ik ga er niet veel in verwerken van wat ik later over die oorlog te weten ben gekomen.

Het eerste wat ik me weet te herinneren is natuurlijk de spanning van die 10de mei 1940. Je kon merken dat er iets heel ergs stond te gebeuren. Af en toe hoorde je de sirenes loeien, wat een angstig gevoel gaf.

FAMILIETRADITIES EN FEESTDAGEN

SINTERKLAAS EN OUD en NIEUW

(bladzijde 18)

Mijn ouders hebben van Sinterklaas altijd veel werk gemaakt. Alles lag verscholen ergens in het huis zodat je nergens erg in had. De periode dat ik nog aan de Goed Heiligman geloofde, was de Sinterklaastijd altijd erg spannend. De avond zelf, wij vierden pakjesavond, was ik altijd erg zenuwachtig. Vader en moeder moesten die avond (pakjes avond) altijd nog veel doen. Daar snapte ik niets van, waarom het mij allemaal te lang duurde. Op een gegeven moment zaten we allemaal binnen en zei mijn vader dat ik maar eens naar de voordeur moest gaan om te kijken of de Sint al in de buurt was. Mijn nieuwsgierigheid won het van mijn angst. Als ik dan in de gang kwam stond deze vol met zakken met cadeautjes. Ieder kreeg op z'n beurt een pakje, maakte het open en liet het aan de anderen zien. Later toen ik niet meer aan de Sint geloofde ging ik ook meedoen om iets voor de anderen te kopen of te maken. Ik herinner me die avonden als buitengewoon gezellig. Veel cadeautjes waren gebruiksvoorwerpen zoals sokken, handschoenen, sjaals of spulletjes voor school. Ik weet wel dat ik altijd erg trots was op mijn cadeautjes. Het was een tijd dat je met heel weinig heel erg gelukkig kon zijn. Dat was toch echt een heel mooie tijd, vind ik.

Oud en Nieuw werd ook in de huiselijke kring gevierd en was fijn om aan terug te denken. We kregen dan chocolademelk met iets lekkers erbij. Alleen de overgang van oud naar nieuw was, zoals ik al eerder vertelde, een steeds weer terug kerende ergernis. Van vijf voor twaalf tot tien over twaalf op de knieën en maar bidden. Eigenlijk

jammer dat het gebed niet wat eerder werd gedaan zodat we voor twaalf klaar waren geweest. Ja mijn ouders waren wat dat betreft erg rechtlijnig. Gelukkig hadden wij een prachtige kerststal. Heel groot met alles wat erbij hoorde. Natuurlijk een kribbe met het kindje Jezus erin, Maria, Jozef, een aantal herders, een os en een ezel, schapen, een kameel met drijver en de drie koningen. Ik mocht dan op mijn knieën voor de stal zitten. Er brandde een kaarsje in, dat gaf iets geheimzinnigs, de rest van de kamer was namelijk donker. Ik bad dan automatisch mee, maar zat hele verhalen te fantaseren rond de beelden in de stal. En zo ging de tijd dan toch wel vlug voorbij.

VERJAARDAGEN

Ik kan me niet herinneren dat van de verjaardagen een groot feest werd gemaakt. Je kreeg 's morgens een of meer cadeautjes en 's avonds misschien nog wat gezellig met elkaar zijn maar ik herinner me niet dat wij daar een groot feest van maakten.

Later toen wij het huis uit waren werden de verjaardagen van mijn ouders wel gevierd en kwamen wij meestal met elkaar naar huis en was het al feest om elkaar weer eens te zien.

SOORT CADEAUTJES ENZ.

(bladzijde 19)

Over de cadeautjes heb ik hiervoor al het een en ander geschreven. Een groot cadeau was de kleding voor een priester, maar ook daar heb ik al eerder over geschreven.

verantwoordelijkheid daarvoor op zich moest nemen en niet het meisje met de gebakken peren zou laten zitten.

WAT HEBBEN WE NU WEL WAT WE TOEN NIET HADDEN?

Er is bijvoorbeeld veel gedaan aan de verbetering van de huurwoningen. Veel huizen en flats zijn gerenoveerd of afgebroken en vervangen door nieuwe eigentijdse woningen. Zoals ik al vertelde goede sociale voorzieningen, meer kleur op straat. Jammer genoeg meer geweld.

WAT HADDEN WE TOEN NOG WEL EN NU NIET MEER?

Ik denk dat wij toen wat meer tijd voor elkaar hadden. De tijd wordt steeds meer van "ikke, ikke, en de rest kan stikken". Ik hoor nu veel de kreet, "ja maar dat is zijn of haar probleem". Ik denk dat we vroeger wat meer socialer tegenover elkaar waren. Nu alles zo goed via wetgeving is geregeld wordt automatisch het elkaar helpen minder. Wij hoeven niets meer voor elkaar te doen, denk men, alles is al geregeld door de staat.

hebben wat meer kleur aan onze samenleving toegevoegd.
Ja toch.

Ook kwamen in die tijd veel mensen uit Suriname en de Nederlandse Antillen naar Nederland omdat het hier economisch uitstekend ging en het in die koninkrijksdelen de welvaart minder rooskleurig was.

KOKEN:

Mede door de buitenlanders en ook door onze landgenoten uit Suriname en de Nederlandse Antillen en niet te vergeten de mensen uit het vroegere Nederlands Indië, zijn er veel gerechten in Nederland gekomen die wij vroeger niet kenden. Je moest er even aan wennen maar ik vond het heerlijk om in restaurants van buitenlandse afkomst te gaan eten en ook thuis te proberen die gerechten klaar te maken. Hierdoor gaven de mensen van buiten Nederland meer kleur en geur in onze keukens.

KINDEREN GROOTBRENGEN:

Wij hebben de kinderen naar ons beste weten en kunnen groot gebracht. Later kwamen er allemaal boekjes in de handel die je vertelden hoe je je kind moest opvoeden. Er was o.a. een boekje van Dr. Spoch. Met alle respect voor de ouders en kinderen die volgens zijn methode werden opgevoed, maar wij zeiden dikwijls: "O dat is zeker een Spoch kindje".

Iedere tijd heeft denk ik zijn eigen manier van opvoeden. Ik denk ook dat het opvoeden aangepast moet worden aan de omstandigheden waarin je leeft. Ik heb mijn kinderen goed voorgehouden het "mijn en dijn" goed in acht te nemen en ook hun verantwoordelijkheid ten opzichte van het meisje waar zij eventueel mee om zouden gaan. Als het mis zou gaan na een echte vrijpartij hij ook samen met het meisje de

GEDENKDAGEN.

Kerkelijke feesten werden altijd gevierd. Om te beginnen Pasen. Dat werd vooraf gegaan door de 40 daagse vasten. Als kind hoefde je niet te vasten maar je mocht toch de hele week niet snoepen. Je had dan een snoeptrommeltje. Ieder snoepje dat je kreeg werd daar in gestopt. 's Zondagmorgen werd het dan open gemaakt en mocht je de hele dag steeds wat nemen.

Aan het einde van die 40 daagse vasten had je de "Goede Week", voorafgaande door Palmzondag. In de kerk werd dan Witte Donderdag, Goede Vrijdag en Paaszaterdag gevierd. Al die dagen zat je dan langdurig in de kerk om alle diensten mee te maken. De vijf zondagen in de vasten werden gebruikt om 's middags de lijdensmeditatie te houden. Er kwam dan meestal een of andere pater die dan een donderpreek hield en steeds als motief een stukje uit het lijdensverhaal van Jezus Christus gebruikte.

En dan eindelijk was het Paaszaterdag 12,-- uur en viel alle ellende van je af, de paasklokken gingen langdurig luiden waardoor je dat aanvoelde als een echt soort bevrijding. De vastentijd gaf je een beklemmend gevoel.

Ja en dan was het Pasen en vierden wij de opstandig van Jezus. Een groot feest na al die droefenis.

Pinksteren was ook een fijn feest. Het was dan ook al wat verder in het jaar. Langer licht en beter weer meestal. Voorafgaande aan Pinksteren had je Luilak. Dat werd gehouden op de zaterdag voor Pinksteren. Wij stonden dan heel vroeg op, zeg maar 4 of 5 uur. We bonden dan een lang touw aan de fiets met daaraan alles wat maar herrie kon maken zoals potten en pannen en deksels. We gingen dan door de straten rijden om iedereen wakker te maken. Ook werden overal vuurtjes gestookt.

Kerstmis en Oud Nieuw waren fijne huiselijke feesten met kaarsjes enz. We waren dan gezellig bij elkaar en dan kon mijn vader prachtige verhalen vertellen van zijn jeugd.

Hij woonde in Hillegom, toen nog echt een dorp met een echte veldwachter die voor de nodige rust en orde moest zorgen. Op een keer had de burgemeester iets uitgevaardigd waar de dorpsbewoners het niet mee eens waren. Ze gingen 's avonds in het donker met een grote ton vol met mensenpoep naar de woning van de burgemeester, zette de ton schuin tegen de voordeur en belden dan aan. De meid (zo noemde men een vrouw die voor het huishouden zorgde) van de burgemeester deed de deur open; nou en de rest laat zich raden. De gang vol met poep natuurlijk. De burgemeester zal er weinig mee geleden hebben. De meid kon het weer opruimen.

Maar je vraagt je af hoe kwamen ze toen aan een ton vol mensenpoep? Er was toen over het algemeen nog geen riolering. Woonde je aan het water, zoals aan 't Kalf, dan was de afvoer gewoon rechtstreeks naar het water, of ging het eerst via een besterfput. Deze put verzamelde de vaste stoffen en de vloeistoffen liepen dan het water in. Woonde je dus niet aan het water dan had je buiten een "scheithuisje". Een tonnetje zorgde er voor dat de drolletjes en de plasjes werden opgevangen. Een of tweemaal per week kwam er dan een wagen langs die schone tonnetjes afleverde en de volle meenam. De mannen die dat karwij klaarden hadden een juk op hun schouders met aan twee kanten een tonnetje. Toen ik op het kalf woonde kwam iedere week zo'n wagen langs voor het ophalen van de tonnetjes. Ik weet nog goed dat je met dichtgeknepen neus zo'n wagen passeerde.

Nog een mooi verhaal was uit die zelfde tijd als het vorige verhaal. Het bleef roerig in het dorp en de burgemeester

GELD/ECONOMIE:

De lonen gingen steeds meer omhoog maar de prijzen natuurlijk ook. Maar de bestedingsruimte tussen loon en kosten werden toch steeds wat groter waardoor het bijna iedereen steeds wat beter ging. Ook voor de financieel zwaksten werd steeds meer gedaan.

Onder leiding van Willem Drees, als minister president, werd een wet aangenomen die bepaalde dat iedere Nederlander op zijn 65ste een staatspensioen zou krijgen. De AOW was geboren en de mensen zeiden toen: "Trek jij ook van Drees". Veel oudere mensen dachten echt dat zij dat geld van Willem Drees kregen. Zij vonden hem echt een fijne vent, en dat was hij ook, maar dat had natuurlijk een andere reden.

Ook werd later een wet aangenomen die er voor zorgde dat mensen die werkloos werden een WW (werkloosheid wet) uitkering kregen, en er kwam ook een WAO (wet arbeidsongeschiktheid), en een wet voor weduwen en wezen en een wet voor een minimum uitkering als iemand nergens anders recht op had. Beslist een periode waarin veel goede dingen tot stand zijn gekomen.

ARBEID:

Er was zo veel werk te doen in Nederland dat wij in het buitenland mensen moesten gaan aantrekken om onze economie op gang te houden. Er kwamen veel mensen uit Turkije en Marokko. Veel van die mensen, gastarbeiders, zijn later hier gebleven, lieten hun vrouw en kinderen over komen en vestigden zich hier dus permanent. Ik vind dat Nederland hierdoor mooier is geworden. Als je om je heen kijkt zie ze zeker wel iemand lopen uit een ander land. Niet allemaal van die bleekscheten dus, de buitenlanders

Barcelona. Dat waren toch hele reizen, temeer omdat je nog via een twee baans weg door de Pyreneeën moest rijden.

SPEELGOED:

De jongens beschikten allemaal wel over een fiets, John zelfs later een bromfiets, op de kamer hadden ze een radio, Eric had een gitaar waaruit hij de meest verschrikkelijke klanken wist te halen en dan zong hij er ook nog bij. Dat was genieten, en we moesten natuurlijk zeggen dat we het nog mooi vonden ook.

WINKELEN:

De buurtwinkels, kruidenier, melkboer, verdwenen langzaam maar zeker waarvoor de supermarkten in de plaats kwamen. Enkele goeie slagers en bakkers bleven bestaan. Later toen de welvaart toenam wilden de mensen weer echt ambachtelijke voeding kopen en kwam de scharrelvarkenslager en de scharrelkip winkel en scharreleieren enz. Ook de bakkers begonnen allerlei soorten brood te fabriceren van de meest uiteenlopende soorten graan. In onze jonge tijd bakten de bakkers alleen maar melk en water wit en melk en water bruinbrood.

VERVOER:

Er werd, als je al eens weg ging, veel met de trein of de bus gereden om ergens te komen. Wij hadden de luxe van een auto. Later werd de auto een gemeen goed en raakten de wegen verstopt, waarom er toen weer werd geroepen om met het openbaar vervoer te gaan.

had versterking aangevraagd. Alle politiemannen hadden leren broeken aan die in het donker door een schoenmaker met een zeer scherp mesje van achteren werden open gesneden. Kun je voorstellen wat een gezicht dat was. Een aantal politiemensen die bijna in hun blote kontje door het dorp liepen en daar in het begin nog geen weet van hadden.

Nog een mooi verhaal van mijn vader, het moet zeer geheimzinnig worden verteld. Daar gaat ie.

Het was nacht, het was een stikdonkere nacht, de maan scheen helder en in de schaduw van een boom zaten zeven rovers. De roverhoofdman sprak: "Piet vertel eens". Piet stak zijn pijp op en begon. Het was nacht, het was een stikdonkere nacht, de maan scheen helder en in de schaduw van een boom zaten zeven rovers, De roverhoofdman sprak: Piet, vertel eens". Piet stak zijn pijp op en begon. Het was nacht enz. enz. Kinderen kunnen soms eindeloos naar dit verhaal luisteren en komen er pas na de 6de of 7de keer achter dat het steeds het zelfde verhaal is. Dus wel met een omfloerste stem vertellen.

Nu ik toch bezig ben met verhaaltjes en zo van vroeger herinner ik me een rijmpje wat nergens op slaat: Luister en lees,

OMME ROMME BOSSIE
ERRE DERRE DOO
KATTRE MEINE MOO
AA RAA ZIE DE KAA
SLAGTE MEINE RESI DAA
AA RAA KAA

HENRIETTE BRONNE WIE
BRONNE SJORE SJORE WIE
SJORE WIE DE RETTE
SJORE WIE DE RAA
HOLLANDSE HAR MONIE KAA.

Dat slaat natuurlijk nergens op, maar ik heb het als kind geleerd en weet het nu nog. Dit is een opdracht; uit je hoofd leren en weer doorgeven aan je kinderen en kleinkinderen.

Nog een aardig liedje, gedichtje uit mijn jeugd was het volgende:

HOLLE BOLLE GIJS!!
HEB JE WEL EENS GEHOORD VAN DE HOLLE BOLLE WAGEN
WAAR DE HONGERIGE GIJS OP ZAT,
HIJ KON SCHROKKEN GROTE BROKKEN
EEN KOE EN EEN KALF EN EEN HEEL PAARD HALF
EEN OS EN EEN STIER EN ZEVEN VATEN BIER
EEN KERK VOL SCHAPEN EN EEN SCHIP VOL RAPEN
EN NOG KON GIJS VAN DE HONGER NIET SLAPEN.

Als je ooit met je ouders of wie dan ook naar de Efteling gaat kun je HOLLE BOLLE GIJS zelf zien en hem te eten geven. Goed opletten dus en zorgen dat je ook dit liedje uit je hoofd kent.

ANDERE FAMILIE TRADITIES.

Toen wij in de Botenmakerstraat woonden was het een traditie dat wij zondag om de 14 dagen allemaal thuis waren. Ieder met zijn vriend of vriendin. Het was dan altijd erg gezellig. Mijn moeder kon goed koken. Wij zaten dan met 12ven aan de tafel. Moeder zij dan altijd eet maar lekker door hoor ik heb nog genoeg achter. Ik was op zo'n keer even in de keuken geweest en had gezien dat de pannen leeg waren. Ik gaf dat stilletjes door aan de rest en toen moeder zei: "Eet maar lekker door hoor ik heb nog genoeg in de keuken" wilden wij ineens allemaal nog wel

Na die twee jaar zijn wij in Augustus 1986 samen gaan wonen in de Hendrik Hoeymakerstraat op nummer 4 in Breda. Weer twee jaar later zijn wij getrouwd op 26 mei 1988. Het was voor ons een geweldige dag. Wij voelden dat het zo goed was en daarnaast was het ook nog eens geweldig mooi weer. Onze kinderen waren allemaal blij kinderen en onze broers en zussen met hun partners en familie en vrienden en kennissen lieten ook merken dat zij blij waren met onze beslissing met elkaar te trouwen. Wij voelden dat het iets aan ons geluk zou toevoegen. En dat is ook zo vinden wij nog steeds.

HET WAREN ANDERE TIJDEN, WAT HERINNER IK ME DAARVAN:

AMUSEMENT:

In de periode met Cocky gingen wij wel samen naar een operette en kochten daarna meestal een langspeelplaat van de meest bekende melodietjes uit die operette. Voor de kinderen waren de vakanties heerlijk in Zeeland. Ik had op Schouwen Duivendijk, in het plaatsje Scharendijke een relatie die ook stacaravans verhuurde. Deze caravans stonden vlak achter de dijk, op de scheiding met de duinen. Onze kinderen hoefden maar een trap over en hadden dan bijna een privé standje aan de Noordzee. Wij hebben daar jaren gezeten tot precies op dat plekje de dam werd aangelegd naar Goeree Overflakkee. De standplaats van de caravans werd toen verder landinwaarts verplaatst. Dat jaar hebben wij toen onze eerste buitenlandse vakantie gemaakt naar het Bodensee in zuid Duitsland. Wij zijn daar drie weken geweest en hebben echt genoten. Daarna zijn wij een aantal jaren naar een camping gegaan in Spanje, Filipinas, ongeveer 10 kilometer onder

verliefdheid, daar was ik nog niet aan toe, en Toos zeker ook niet, maar ze had klasse in haar doen en laten. Ze heeft een kopje koffie bij mij gedronken en de flat bekeken. Daarna hoorde ik niets meer van haar tot zaterdag voor Pasen 1984, zeg maar 4 a 5 maanden later. Ik stond bij de bakker boodschappen te doen en toen ik klaar was, en me omdraaide, zag ik tot mijn grote verbazing Toos achter mij staan. Mijn reactie was: "Hé hoe is het met jou!", waarop zij spontaan in huilen uitbarstte. Wij zijn toen naar buiten gegaan en hebben een heel tijdje op een rustig plaatsje staan praten. Ze was de dag ervoor, op goede vrijdag dus, van Baarle Nassau naar Breda verhuisd, en was dus nu voor het eerst alleen.

Mijn vrienden, Cor en Bep en dus de zus en zwager van Toos, kwamen zeer regelmatig bij Toos op bezoek en Toos ging veel op bezoek bij hun in Apeldoorn. Als Cor en Bep in Breda waren bracht Bep Cor bij mij en waren wij de hele dag samen. Wij gingen dan eindigen met elkaar lopen, wat voor Cor ook weer heel ontspannend was. Enfin van het een kwam het ander. Ik mocht af en toe eens komen om bij Toos een kopje koffie te drinken, en zo is het gekomen. 22 Augustus 1984 zijn wij voor het eerst een dagje samen uit geweest. Ik liet 's morgens bij haar een grote bos bloemen bezorgen met daaraan een kaartje met de tekst "ZOMAAR". Die 22ste augustus hebben wij ieder jaar gevierd samen en staat in de agenda genoteerd als "zomaar".

Vanaf nu praat ik niet meer over Toos maar over Toosje, omdat ik dat vanaf toen ook ben gaan doen.

Wij hebben eerst twee jaar de kat uit de boom gekeken. Wij wilden zeker weten dat onze kinderen de andere partij zouden accepteren. Toosje heeft namelijk ook drie kinderen, te weten, Jeanneke, John en Jolanda.

wat hebben. Nou daar zat ze dan, de pannen leeg en wij zogenaamd nog honger. Grote hilariteit natuurlijk.

Op de zolder van de Botenmakerstraat was een heel grote overloop omdat wij beneden ook een winkel hadden. Op die overloop stond een tafelbiljart waar wij graag met elkaar een balletje gingen stoten. Boven ons hoofd waren hanenbalken, waar wij graag aan gingen hangen om onszelf op te trekken. Ons kleine moedertje stond daar eens naar te kijken en maakte een of ander opmerking. Wij hebben ze toen opgepakt en gezorgd dat ze ook aan de balken hing. Ze was zo klein dat ze met geen mogelijkheid zich los kon laten. Dat was lachen vooral toen er onder haar enkele druppeltjes op de vloer vielen. Toen ze weer op de grond stond ging ze met toegeknepen benen haar slaapkamer in.

MIJN LEVEN VOOR MIJN HUWELIJK

VOLTOOIING BEROEPSOPLEIDING EN WAARVOOR OPGELEID.

(bladzijde 20)

Ik heb reeds uitgebreid geschreven over mijn schooljaren in en vlak na de oorlog. Ik ben daarna naar kantoor gegaan en heb de avondschool gevolgd. Ik had deze opleiding juist afgemaakt toen ik in militaire dienst moest gaan. Ik weet nog dat mijn broer Ernst voor mij het diploma heeft opgehaald en toen nog enkele oud leraren van hem heeft gesproken.

Deze opleiding was gericht op kantoorwerk en ik heb daar eigenlijk mijn hele leven wel plezier van gehad. Ik mag wel zeggen dat ik administratief mijn spulletjes best in orde heb. Ook op kantoor had ik er groot profijt van maar dat hoor je twee hoofdstukjes verder.

ZELFSTANDIG GAAN WONEN.

Toen ik uit de militaire dienst kwam heb ik nog enkele maanden op kantoor gezeten bij de Orion en werd toen vertegenwoordiger in de 3 zuidelijke provincies. Ik ben toen zelfstandig gaan wonen in Breda, Herculesstraat 12. Ik woonde daar bij een weduwe, mevrouw van Veen, met haar zoon. Zij verhuurde een aantal kamers. Dat waren allemaal jonge mensen waarvan twee journalisten van een plaatselijke courant. Wij hadden dus alle nieuwtjes uit de eerste hand. Ik heb daar een bijzonder fijne tijd gehad. Wij hadden het heel goed van eten en drinken en ik had een pracht kamer aan de voorzijde van het huis. Ik keek op de sportvelden van de Trip van Zoutlandkazerne. Altijd wel iets

grond. Ik had wat spulletjes neergezet, zoals een stoel, een bedje een bureau. Ik heb daar een paar heel fijne maanden gehad. Ik kon helemaal tot mijzelf komen. 13 Juli 1983 kreeg ik een flat aan de Antwerpenstraat nr. 518 in Breda. Ja dat was natuurlijk wel echt het einde.

Toen ik met Cocky getrouwd was hadden wij o.a. vrienden in Apeldoorn wonen, Cor en Bep de Graaf. Cor is, een jaar na zijn trouwen, blind geworden door een operatie aan een tumor in zijn hersenen.

Cor en ik waren goed bevriend. Als wij elkaar zagen, dat was natuurlijk niet zo dikwijls, dan ging ik graag met hem wandelen en hadden wij samen de grootste lol.

Bep had een zusje, Toos, die in Baarle Nassau woonde. Toos was getrouwd met Kees Jansen. Zij woonden daar in een prachtig landhuisje. Toos had een eigen auto en kon zich financieel alles permitteren. Toch waren zij en Kees niet gelukkig. Kees wilde vrij zijn terwijl Toos meer het huiselijke type was. Op een gegeven moment vertelde Kees haar dat hij graag een tijdje vrij wilde zijn. Hij zou voor haar een flatje zoeken in Breda en het huis verkopen. De makelaar die hun huis in Baarle Nassau ging verkopen bood Toos een flat aan in de, ja in de Antwerpenstraat in Breda. Het was een flat in een blok dat twee panden verder was gelegen als mijn flatje. Toos belde in die tijd veel met haar zusje Bep in Apeldoorn en vertelde haar dus dat zij een flat kon krijgen in de Antwerpenstraat. Bep vertelde haar dat hun vriend Harry daar woonde en dat die best wel bereid was haar de flat te laten zien, zodat ze enig idee had van hoe ze kwam te wonen.

Ik herinner me nog heel goed dat zij op een ochtend bij mij aan de deur kwam. Volgens haar zeggen, later, moet ze er heel erg hebben uitgezien, maar ondanks dat maakte ze op mij een geweldige indruk. Begrijp me goed, geen

5 Jaar later op 2 juli 1964, precies 1 week voor mijn verjaardag is Roelf thuis geboren in Bunnik, in de Arie van den Heuvelstraat. Deze bevalling is geleid door de huisarts, en ook prima verlopen.

Alle drie de jongens waren bij de geboorte boven de 8 pond. Ik weet wel als ik een baby in handen kreeg die bijvoorbeeld 6 pond woog, dan vond ik dat altijd een beetje griezelig, dat waren echte baby's. Die van ons waren al halve kleuters.

LEUK VERHAAL OVER COCKY.

(bladzijde 26)

Het is heel moeilijk om mij daar iets van te herinneren. Nog de leuke nog de minder leuke momenten uit mijn huwelijk met Cocky kan ik meer in mijn gedachte terug krijgen. Geloof mij dat het niet een kwestie is van niet willen, maar van niet kunnen. Misschien is dat ook het beste. Ik heb bewust en gedeeltelijk onbewust afstand genomen van deze periode om mijzelf de kans te geven een nieuw leven op te bouwen.

BEN IK NA DE SCHEIDING WEER HERTROUWD?

Ja ik ben na de scheiding weer hertrouwd.

30 April 1983, op koninginndag, ben ik thuis weg gegaan en ben tijdelijk bij Eric op een kamertje gaan wonen. Eric woonde in die tijd aan de Ginnekenweg op nr. 58 in Breda in een pand waar een aantal kamers werden verhuurd aan jonge mensen. Met elkaar hadden zij een logeerkamertje voor eventuele bezoekers. Eric had met zijn mede huisbewoners besproken dat ik tijdelijk dat kamertje tegen een zeer geringe vergoeding mocht huren. Het was een heel smal kamertje met oude, kapotte vloerbedekking op de

te doen daar. Keek ik naar links dan zag ik de watertoren. Een pracht gebouw dat nu als kantoor is ingericht en onder de bescherming valt van monumentenzorg.

Later ben ik getrouwd met Cocky en wij zijn toen de eerste tijd ook bij mevrouw van Veen op kamers gebleven.

Ik ben 1 mei 1952 hier komen wonen en heb daar dus tot mijn trouwen op 26 oktober 1955 zelfstandig gewoond.

HOE, WAAR EN WANNEER EERSTE BAAN.

Mijn eerste baan ben ik begonnen als jongste bediende bij de oliefabrieken Orion te Zaandam. Je weet dat het op school niet goed meer ging en mocht ik dus van mijn ouders een baantje zoeken. Ik werd bij de Orion aangenomen voor f.30,-- per maand. Daarvoor moest je dan iedere week 44 uur werken, dat was dus een uurloon van ongeveer 15 cent. Kun je je nu toch bijna niet meer voorstellen. Aan het eind van de maand kreeg je dan een loonzakje met je geld erin en dat gaf ik dan ongeopend zo aan mijn moeder, en daar was ik dan heel erg trots op. Ik droeg bij aan de welvaart van het gezin.

Ik was dus aangenomen als jongste bediende. Dat hield in dat ik alle kleine klusjes moest doen. Inkt en lijmpotjes vullen post inpakken en in enveloppen doen, postzegels plakken, 's morgens de post halen en 's avonds weer de post naar het postkantoor brengen. Steeds op en neer naar de fabriek om het contact te onderhouden, bijvoorbeeld orders wegbrengen. Dan begon ik klantenkaarten op alfabet te leggen en op te ruimen in de ladekasten, alle ingekomen post als die afgewerkt was opbergen in de ordners, enfin allemaal kleine klusjes die me toch weg wijs maakten in het hele kantoor gebeuren. Ik had snel typen geleerd en kon ik dus ook type werk gaan doen. Ik had eigenlijk al vrij snel

alle onderdelen van het kantoor gebeuren onder de knie toen twee jongens van kantoor in dienst moesten en vrij snel naar Oost Indië moesten vertrekken. Voor hun niet zo leuk natuurlijk maar voor mij de kans van mijn leven om hun plaatsen in te nemen. Ik had nog een man boven mij, Bert van Heijningen, die mij niet mocht en ik hem niet. Dat klikte dus niet en ik ging solliciteren voor een baan bij een ander bedrijf. Ik werd al snel aangenomen bij een grote houthandel. Ik nam mijn ontslag maar daar nam de directie geen genoegen mee. Ik moest vertellen waarom ik weg wilde gaan. Toen hun dat duidelijk was werd me verteld dat ik verder geen last meer van deze knaap zou hebben. Toen ze dat plechtig beloofd hadden ben ik gebleven. Dit speelde zich af op een vrijdag. De volgende maandag bleek dat van Heijningen zijn ontslag had gekregen. Dat was echt niet mijn bedoeling maar ook hierdoor werd mijn pad om hogerop te komen geëffend. Ik had dus op heel jonge leeftijd, ik was toen nog geen 18 jaar, de leiding van de hele verkoop en de zorg over het contact tussen fabriek en kantoor. Ook had ik het contact met 12 vertegenwoordigers.

Op het moment dat ik in militaire dienst moest kwamen de twee Indië gangers weer terug uit Nederlands Indië en namen zij dus weer mijn werk over. Ik kreeg een brief mee bij mijn afscheid waarin mij de zekerheid werd gegeven dat ik weer bij de Orion terug kon komen als ik uit de militaire dienst kwam.

Ik heb 2 jaar in dienst gezeten en kwam toen weer terug op kantoor. Maar ja, mijn plaats was bezet. Mijn directie wist dat ik best wel vertegenwoordiger wilde worden. Wat is toeval! De vertegenwoordiger die in de drie zuidelijke provincies werkte kreeg door omstandigheden op staande voet ontslag en mij werd deze baan aangeboden. Ik zocht een pension, (Mevrouw van Veen) kreeg van de zaak een

WANNEER WERD HET EERSTE KIND GEBOREN?

(bladzijde 25)

Nou het begin was gauw gemaakt want 11 maanden na ons trouwen is John geboren, en wel op 12 september 1956. Wij woonden toen inmiddels in een gedeelte van een woning aan de Paul Windhausenweg nr. 14 in Breda. Wij hadden de benedenverdieping tot onze beschikking. Wij hadden een huisarts, niet katholiek, die pas een cursus had gevolgd voor pijnloze bevalling. Wij gingen voor de bevalling naar het Ignatiusziekenhuis, een nog echte Roomse instelling. Onze huisarts, die de geboorte zou begeleiden was daar niet erg thuis en wij kregen ook de indruk dat de nonnen niet erg gesteld waren op zijn aanwezigheid. Maarja deze twee eigenwijze mensjes wilde het nu eenmaal zo. De begeleiding bestond onder andere uit het snel zuchten als er een wee kwam. Ik had ook met de voorbereidende lessen meegedaan en moest Cocky steeds aanmoedigen te zuchten, tot grote ergernis van de zusters in de omgeving. Mevrouw moest zich niet zo aanstellen. Dat de geboorte, ondanks de meer dan 8 pond zware baby toch prima was verlopen werd later stil gezwezen.

Eric is geboren op 6 juni 1959, precies een week voor de verjaardag van zijn moeder. Eric is geboren in de Liniestraat op nr. 97. Toen hadden wij een verloskundige in de arm genomen en kon de bevalling thuis gebeuren. Deze geboorte is zo snel verlopen dat Cocky de hele dag naweeën heeft gehad. Ik weet nog goed dat wij 's middags en 's avonds volop visite hadden. De laatste keer dat ik naar boven ging om te gaan slapen ben ik echt op handen en voeten naar boven gegaan, zo moe was ik. Maar ja een mens wil wel eens wat.

BESCHRIJVING VAN DE TROUWDAG.

Eigenlijk heb ik al veel verteld over de dag zelf. Het is moeilijk daar nog meer over te vertellen. Zo'n gebeurtenis walst als het ware over je heen, en zijn details maar moeilijk in mijn herinnering terug te halen.

DE HUWELIJSREIS.

(bladzijde 24)

's Avonds zijn wij met de auto op huwelijksreis gegaan naar Hoog Soeren op de Veluwe. Ik weet nog dat het de hele weg ontzettend heeft geregend en dat wij pas laat bij het hotel aankwamen. De eigenaar was net van plan om de boel te sluiten. Wij hebben daar een paar dagen gelogeed, zijn toen zaterdag naar Arnhem gereden en hebben een nachtje bij mijn oudste zus Ann en haar echtgenoot Jaap Koning in Arnhem geslapen. Zondags weer naar huis gegaan om maandag weer te gaan werken. De hele huwelijksreis heeft dus maar 4 dagen geduurd. Ja het was een tijd van soberheid, maar dat gaf niets, wij waren er gelukkig en tevreden mee.

HET GEVOEL OM GETROUWD TE ZIJN.

Ik was best trots dat ik getrouwd was. Het gaf je toch een bepaald veilig gevoel om samen lief en leed te delen. Je kon fijn alles met elkaar bespreken en het gevoel voor iemand te mogen zorgen vond ik ook erg plezierig.

Je leefde gewoon, zonder er bij na te denken wanneer er kinderen zouden komen. Nee die kwamen gewoon als je dat gegeven was.

Wij wilden graag kinderen hebben en liefst een heel stel..

bestelauto en een bak met klantenkaarten en daar ging ik in mijn uppie naar het zuiden van het land. Zaandam-Breda daar deed je in die tijd toch wel 2 ½ uur over. Ik moest in Zaandam de pond van de hembrug over naar Amsterdam, heel Amsterdam door, heel Den Haag door en heel Rotterdam door en dan op weg naar Breda, de Moerdijkbrug over en dan was je er bijna.

Toen ik uit de dienst bij de Orion terug kwam kreeg ik als maandsalaris f.180,--. De baan als vertegenwoordiger leverde f.150,-- per maand op plus provisie van hetgeen je had verkocht. Ik dacht dat ik die f.30,-- verschil best wel erbij zou verdienen aan provisie en heb de stap dus genomen. De eerste maand kreeg ik mijn afrekening thuis gestuurd. Wat denk je; f.225,--. Dat was een mooi begin. Ik heb altijd heel goed de kost kunnen verdienen als vertegenwoordiger.

De Orion verkocht alles wat nodig was voor de rijwielhandel, zoals flesjes olie voor de fietsen te smeren, busjes vet en vaseline, fietslakken, en ook smeerolie en vetten voor auto's. Ik had mijn bestelauto vol met allemaal doosjes van een dozijn. Ik verkocht dus veel uit de auto en rekende dat meteen af. Mijn start als vertegenwoordiger was 1 mei 1952. Van 4 augustus dat jaar tot 4 oktober moest ik 2 maanden voor herhalingsoefeningen terug de dienst in. Dat was natuurlijk heel vervelend. Maar ja, het vaderland had me schijnbaar nodig.

In februari 1953 was de grote watersnoodramp, waardoor een groot deel van mijn rayon onder water kwam te staan. In eerste instantie was dat rampzalig voor mij omdat ik dacht dat een deel van mijn inkomen zou weg vallen. Niets was minder waar. Door de grote activiteiten die daarna op gang kwamen om alles weer droog te krijgen en de dijken te versterken en te verhogen en het bouwen van de dammen

in de diverse zeearmen ging mijn omzet na enige tijd weer flink omhoog. Het gezegde: "de een zijn dood, is de ander zijn brood", ging hier eigenlijk wel letterlijk op. De zogenaamde fietsenmaker van vroeger werd handelaar in fietsen met hulpmotor, (solex en berini bijvoorbeeld) daarna bromfietshandelaar en sommige gingen ook over naar de verkoop en onderhoud van grotere motoren. Zelfs had ik een relatie in Leende die de NSU bromfiets en motor verkocht. De NSU ging toen ook auto's fabriceren en werd deze relatie autohandelaar. Zo was het groeiproces en daar profiteerden wij als Orion van mee. Een bromfiets, motor en auto gebruiken natuurlijk heel wat meer olie en vet dan een fiets. Dat is een waarheid als een koe nietwaar!! Wij maakten in de motorwereld nogal veel reclame voor onze producten, waarom wij met de Orion hebben meegedaan aan de Internationale Motor Zesdaagse in Wales, Groot Brittannië. Met tweeën van de zaak zijn wij met de boot van Hoek van Holland overgevaren naar Harwich.

Het aan boord hijsen van mijn auto in Hoek van Holland

WAAR EN WANNEER WERD ONS HUWELIJK GESLOTEN.

(bladzijde 23)

Wij trouwden op 26 oktober 1955. Ik was toen 25 jaar en Cocky 22 jaar. Wij trouwden 's morgens eerst voor de wet in het gemeentehuis dus, op de Grote Markt in Breda. Het was op een woensdag. Dat was de duurste dag van de week. De rode lopers lagen uit tot aan de bruidswagen. (Wij konden alleen maar op woensdag trouwen omdat de winkel bij ons thuis dan toch 's middags was gesloten en mijn vader de zaak dus maar een halve dag hoefde te sluiten. Dat het ons een berg geld kostte was niet zo belangrijk. Ik vertelde al dat mijn vader erg rechtlijnig was. Dit is zo'n voorbeeld). Na het trouwen voor de gemeente zijn wij naar de Rozenkranskerk in Breda gegaan om het huwelijk kerkelijk te laten inzegenen. Daarna zijn wij naar het huis van Cocky haar ouders gegaan in de Beukstraat in Breda en hebben daar de trouwerij gevierd.

DE KLEDING BIJ HET HUWELIJK.

Ik droeg een zwart jasje met van die slippen van achteren en een gestreepte zwarte broek en daarbij hoorde ook nog een hoge hoed. Ik had deze kleding van iemand geleend. Meestal werd dergelijke kleding geleend of gehuurd. Cocky had zelf een prachtige bruidsjapon gemaakt van heel lichte blauwe stof. Het was bijna wit met heel lichtblauwe bloemen erin geweven. Officieel moest de bruid in smetteloos wit gaan, maar wij waren toen al een beetje tegen de draad in. Voor ons gevoel waren wij smetteloos wit toen wij het huwelijk ingingen en hoefden dat niet tot uitdrukking te brengen in de kleding.

gebroken en na een paar weken was ze weer helemaal de oude. Heel veel jaren later had ze steeds maar pijn in haar rug. Wij zijn toen naar een kraakdokter gegaan in Rotterdam. Hij vertelde ons, na haar te hebben onderzocht, dat zij eens een ongeval moest hebben gehad. In eerste instantie dachten wij niet meer aan dat ongeluk, maar het bleek toch de oorzaak te zijn van de rugklachten. Hij heeft het met kraken goed voor elkaar gekregen.

Over wat wij samen deden heb ik al iets geschreven. Verder vonden wij het leuk om te wandelen of met de auto ergens naar toe te gaan. Dat was voor die tijd een hele luxe dat ik een auto tot mijn beschikking had. Ik mocht van de zaak, ook privé, gaan en staan waar ik maar wilde, maar vakantiegeld kregen de vertegenwoordigers niet.

De auto moest je als zodanig beschouwen.

HET VRAGEN VAN DE HAND VAN DE BRUID AAN DE OUDERS.

Bij Cocky thuis hoefde ik niet om de hand van mijn aanstaande bruid te vragen.

Iets dergelijks heb ik wel meegemaakt toen ik in dienst was en verkering kreeg met een dochter van een aannemer uit Utrecht. Toen ik voor de eerste keer bij haar thuis kwam, werd ik, onvoorbereid, in een apart kamertje door de ouders van Ank, ondervraagd over mijn verleden, heden en mijn toekomst plannen. Toen dat strookte met de ideeën van de ouders van Ank, werd zij erbij geroepen en vertelde ze haar dat ze een goede keus had gedaan. Ik voelde me toen wel erg opgelaten.

Daarna dwars door Engeland naar Wales, het plaatsje had de naam Llandrindodwalls. Wij logeerden in de County club, een zeer deftig hotel, samen met een aantal motorrijders die voor ons reclame reden. Deze motorrijders waren prachtige kerels maar wel ruwe bolsters met blanke pit. De eerste avond zagen wij dat de hotelgasten zich mateloos ergerden aan dit volkje maar al heel gauw was het ijs gebroken en ik weet zeker dat deze mensen een fantastische vakantie hebben gehad door dit gebeuren.

Wij hadden de taak steeds daar klaar te staan met onze wagen, op punten dus waar de motorrijders langs kwamen, om te zorgen voor benzine en gereedschap om eventuele mankementen te verhelpen. Wij mochten daar niet aan meehelpen, je mocht ze alleen materiaal toewerpen.

Het laden van de auto in Hoek van Holland was al heel bijzonder.(zie foto hierboven) De auto moest via een hijskraan aan boord worden gehesen. Toen wij aan de overkant kwamen mochten alle Engelsen direct van de boot af en daarna duurde het echt uren voor wij eraf waren. Alle paspoorten werden nauwkeurig bekeken en dan kreeg je er een stempel in dat je 3 maanden in Engeland mocht blijven. (visit up for three month)

De Orion oliefabrieken werden groter en het bedrijf begon hier en daar benzinetankjes te leggen voor de grote bromfiets en/of motorzaken. Die handelaren moesten steeds bij de pomp benzine halen, het vermengen met olie, die onder anderen door Orion werd verkocht, om hun klanten aan het goede tweetakt mengsel te helpen. Toen wij dus ondergrondse tankjes gingen leggen bij die bedrijven sloten wij daar 10 jarige contracten bij af, waarbij de klant zich verplichtte alle benzine en smeerolie van ons af te nemen. Ik was een kei in het sluiten van dergelijke contracten en moest al gauw met andere

vertegenwoordigers mee om in hun rayon contracten af te sluiten. Dat was toch even een moeilijke tijd want als ik met een andere vertegenwoordiger meeding dan stond mijn eigen verkoop stil. Na verloop van tijd werd ik aangesteld als inspecteur voor de aardolie maatschappij Orion en kwam op een vast salaris te staan. In die tijd heb ik honderden contracten afgesloten tot grote vreugde van de vertegenwoordigers want die hadden dan weer een vaste klant erbij.

Mijn directe directeur, de Heer Reinders, kon de weelde niet goed dragen, en maakte op een gegeven ogenblik een ernstig ongeluk na gebruik van drank. Om te voorkomen dat hij in de gevangenis zou terecht komen werd hij door zijn vader in de Valeriuskliniek in Amsterdam ondergebracht. In de tijd dat hij daar zat verkocht de vader de Orion aan een Engelse maatschappij "Burmah-Trading". Dit bedrijf was al eigenaar van diverse zaken waarvan wij op dat moment de kleinste waren. De andere bedrijven hadden maar een doel en dat was die lastige Orion, waarvan ze al zo lang concurrentie hadden gehad uit de weg te ruimen. Ik heb nog geprobeerd er wat van te maken maar dat is me niet gelukt. Ik had bijna 25 jaar bij de Orion gewerkt, de Orion was mijn Orion. Ik heb er een tijdje veel verdriet van gehad maar ben toen overgestapt naar een heel andere branche. Toen ik aan zag komen dat het mis zou gaan ben ik gaan studeren voor verzekeringsadviseur. Ook daarin heb ik later redelijk goed mijn kost kunnen verdienen. Later zal ik er nog wel op terug komen denk ik.

VERLIEFD OP ELKAAR EN DOOR WELKE EIGENSCHAPPEN.

Ja ik was erg verliefd op haar. In eerste instantie omdat Cocky een heel mooi meisje was. Zij was ook erg verliefd op mij. Ik had natuurlijk een goede baan, kon mijn mondje goed roeren, kon niet alleen goed olie, maar ook mijzelf goed verkopen, denk ik. Cocky kon goed koken en goed naaien. Zij heeft bijvoorbeeld haar eigen bruidsjurk gemaakt. En wat natuurlijk heel belangrijk was, ik kon goed met haar opschieten.

HERINNERINGEN AAN DE VERKERINGSTIJD.

Een naar voorval uit onze verkeringstijd was een ongeluk wat wij hebben meegemaakt. Mijn zusje Greet was met haar verloofde Jan Lieskamp bij Cocky thuis te logeren voor een dagje. Zondagmorgen zijn wij heel vroeg naar de paterskerk gegaan. Ik geloof dat daar een mis was om 6 uur. Daarna zijn wij met z'n vieren met mijn auto naar België gegaan. In de auto gebruikten wij het ontbijt. Cocky zat naast mij. Een eindje voor de grens wilde Cocky iets weggooien uit het raam, maar deed per ongeluk niet het raam maar de deur open. Het was een auto waarvan de deuren naar voren open gingen. Nu niet meer denkbaar. Wat denk je; de luchtstroom rukte de deur open, zij probeerde de deur nog vast te houden, waardoor zij met deur en al naar buiten werd geslingerd. Toen ik aan de andere kant van de weg stil stond, lag Cocky ver achter de auto midden op de weg. Wij renden naar haar toe en het eerste wat ze zei was, er is niets aan de hand we gaan gewoon verder. Zij was een en al wond. Haar jurk was helemaal aan flarden, Afschuwelijk als ik daar nog aan terug denk. Gelukkig had ze niets

genoeg ging ben ik naar voren gegaan en ben de prijsjes rond gaan delen. Op een gegeven moment moest ik een prijsje afgeven aan een heel mooi meisje. Na het feest was er dansen, nou je begrijpt het al ik meteen op zoektocht naar dat meisje, en dat was Cocky Benoist. Ik heb die avond veel met haar gedanst. Zij had net een hele nare ervaring achter de rug met een verkering en was die avond ook van de partij samen met een Zeeuwse tante. Die tante is alleen naar huis gegaan en ik heb toen Cocky naar huis gebracht en natuurlijk meteen een nieuw afspraakje gemaakt.

Doordat ik 's avonds altijd alleen was ging ik dikwijls naar haar thuis. Zij was van beroep conductrice op de bussen die van Breda naar de buitenplaatsen reden. Als zij avond dienst had ging ik dikwijls zo'n rit met haar mee en kwam ze steeds bij me zitten als er even niets te doen was.

Wij hebben ongeveer een jaar verkering gehad en zijn toen getrouwd. De oorzaak was dat de vader van Cocky een baan kreeg in Eindhoven en dus ging verhuizen. Ze kon drie dingen doen, meegaan naar Eindhoven, op kamers gaan wonen of wij gingen trouwen. Diverse kennissen van ons dachten dat wij moesten trouwen. Ze meenden dus dat wij een kindje verwachten. Niets was minder waar. Wij kunnen allebei met de hand op het hart zeggen dat wij voor ons trouwen geen gemeenschap met elkaar hebben gehad. In die tijd was dat eigenlijk niets bijzonders, dat hoorde zo. Moest je trouwen dan werd je toch wel nagekeken en werd er schande over je gesproken.

ONZE LEEFTIJD TOEN WIJ ELKAAR ONTMOETTEN.

Ik was 24 jaar en Cocky was 21 jaar.

WAS HET SALARIS VOLDOENDE OM VAN TE LEVEN. (bladzijde 21)

Ik heb daar in het vorige stukje al uitvoerig over geschreven. In de eerste jaren tot mijn diensttijd gaf ik mijn salaris aan mijn ouders en zal er denk ik nog wel van hun wat bijgelapt zijn. In de diensttijd ontving ik tussen de 85 cent en de een gulden vijftig per dag, dat was geen vetpot en hebben mijn ouders ook nog wel het een en ander bijgepast. Toen ik eenmaal op mijn eigen benen stond heb ik altijd royaal mijn kost kunnen verdienen.

HOE ZAG MIJN LEVEN ER TOEN UIT, VRIJETIJD SBESTEDING, VRIENDEN EN/OF VRIENDINNEN, ONGANG MET ELKAAR, UITGAAN.

Ik heb al verteld dat ik met een aantal jonge mensen in pension zat. Wij gingen heel vriendschappelijk met elkaar om en met enkele ging ik ook een avond per week naar het café Beurs-Modern op de hoek van de Grote Markt en de Veemarktstraat in Breda. Daar waren een aantal biljarts waarop wij dan een paar partijtjes speelden. Af en toe naar de film. Verder had ik een vriendinnetje, echt platonisch, waar ik af en toe mee uitging. Zij had conservatorium gedaan voor piano. Het waren altijd heel plezierige uitstapjes. Haar naam was Carla d'Hondt. Haar vader was vroeger directeur van het postkantoor in Zaandam en werd toen voor promotie overgeplaatst naar Breda. Hun zoon ging voor hun verhuis al in Breda naar school, en omdat ik zeer regelmatig naar Zaandam ging nam ik hem dan mee op en neer. Toen ze eenmaal allemaal in Breda woonden kwam ik regelmatig bij de familie d'Hondt op bezoek en zo leerde ik dochter Carla kennen. Aangezien ik Rooms

Katholiek was en de familie d'Hondt Protestants van huis uit kon dat natuurlijk niets worden tussen ons twee, waarom de verhouding zoals gezegd puur platonisch bleef. (Het gezegde was toen "twee geloven op een kussen, daar slaapt de duvel tussen", mooie tijden waren dat?) Later ontmoette ik op de Zeeuwse club Cocky Benoist, waar ik ook verkering mee kreeg en een jaartje later mee ben getrouwd.

VOORTGANG VAN MIJN "CARRIERE"

Ik ben in een vorig hoofdstuk al uitvoerig ingegaan op mijn carrière. Eigenlijk het mooiste gedeelte daarvan is pas veel later gekomen. Het was de periode waarin ik ontdekte dat ik paranormaal begaafd was. Ik ben toen een nieuwe carrière op gaan bouwen als paranormaal genezer/magnetiseur. Ik kom hier verder zeker nog op terug.

MIJN HUWELIJK

(bladzijde 22)

Ik wil graag dit hoofdstuk beginnen met een kleine toelichting die bij het lezen van dit hoofdstuk belangrijk zal zijn.

Het huwelijk tussen Cocky en mij, waaruit John, Eric en Roelf zijn geboren is uit liefde voor elkaar tot stand gekomen. Onze kinderen zijn uit liefde voor elkaar ontstaan en ook, naar ons beste weten met liefde groot gebracht. Toch is ons huwelijk na 28 jaar zo vast gelopen dat wij hebben besloten uit elkaar te gaan. Neem van mij aan dat hieraan voorafgaande wij beiden veel pijn en leed hebben ondervonden van elkaar en door elkaar. Ik blijf het jammer vinden, ondanks het feit dat ik later weer heel erg gelukkig ben geworden, dat wij als volwassen mensen niet in staat zijn geweest de beloften die wij elkaar deden bij het trouwen, te volbrengen.

Een ding vind ik heel belangrijk voor mezelf om te zeggen. Wij zijn niet uit elkaar gegaan voor een derde. Na onze scheiding is Cocky op het adres gebleven waar wij toen woonden, en ik ben alleen weggegaan en elders gaan wonen.

DE ONTMOETING TUSSEN COCKY EN MIJ.

Ik was zoals ik al eerder vertelde in pension bij Mevrouw van Veen in Breda. Mevrouw van Veen had familie, die van Zeeland afkomstig waren en in Breda lid waren van de Zeeuwse club. Ik werd uitgenodigd voor een feestavondje op die Zeeuwse club, samen met een mede bewoner, Harry Oude Bruinink. Tijdens deze avond was er een verloting van wat prijsjes. Toen het afleveren van de prijsjes niet vlot